

ČERVENÁ KNIHOVNA

Svazek 58.

Dr. Jaromíra Hüttlová:

ALENČINA LÁSKA

ROMÁN MLADÝCH SRDCÍ

„RODINA“
NAKLADATELSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST
v Praze II., Klimentská 20—24

LIBRARY
JUN 0 3 2003
UNIVERSITY OF TORONTO

I.

Ostrý zvuk zvonku zabouřil celým bytem, vytrvale řinčel skoro celých pět minut, dokonce byl provázen energickým bouchnutím do dveří.

Paní ředitelová Malínská, která stála v kuchyni u plotny a pozorovala starostlivě koblihy, syčící v pekáči plném sádla, zoufale se ohlížela po služebné Stáze, aby otevřela tomu divochu Aleně. Neboť nebylo pochyby, že to slečna Alena oznamuje tak hlučně svůj příchod ze školy. Avšak po Stáze nebylo ani stopy, jako obyčejně, potřebovala-li paní ředitelová pomoci. A koblihy syčely, každé chvíle bylo nutno je obrátit a vyjmout z pekáče. Zvonek v předsíni řinčel, až bylo hrůza poslouchat, paní ředitelové perlil se na čele pot. „Vždyť strhne zvonek, nešťastná žába! A celý dům bude vzhůru!“ myslila zoufale.

Konečně se ozvaly v předsíni šouravé kroky Stá-

ziny a bručivý hlas hartusil na to „zatrápené zvonění, jako by hořelo!“

Dveře se otevřely a zase hlučně zabouchly. Z předsíně zazněla prudká výměna názorů.

Mladý, svěží hlas volal rozčileně: „Co se s vámi děje? Spíte, či co? Člověk aby zvonil půl dne, nežli se dostane domů.“

Stáza mrzutě odpovídala a paní ředitelová kývala jen ustaraně hlavou nad svými koblihami. Tahle Stáza! Kam ji postaví, tam ji za hodinu nalezne a práce všude plno! Kdyby se sama nestarala o kuchyň, obědvali by někdy večer!

Do kuchyně vpadla v této chvíli Alena, zardělá chladným únorovým vzduchem a spravedlivým hněvem nad liknavostí služebného ducha ředitelovy rodiny.

„Mami, ta Stáza je strašná! Kde zase vězela? Ježíšku, máme dnes koblihy! To je božské! Mám hlad jako vlk!“

Svěží, rozkošná dívčí tvář, oživená velkýma, tmavěmodrýma očima, vroubená zlatými kučerami, zářila nadšením; červená radiovka vylétla do výše a celá pružná, štíhlá dívčí postavička zatočila se po kuchyni. Pak se Alena přitočila k matce a objala ji divoce.

„Mami, to je báječné! Koblihy a maškarní ples!"

Paní ředitelová se s námahou vyprostila z objetí své rozdivočené dcerky.

„Co to, proboha povídáš? Koblihy a maškarní ples?"

Alena rychle svlékla plášť a odnesla ho do předsíně. Pak si klidně sedla na nízkou stoličku, která tu stála ještě z dob jejího dětství a jala se důležitě vysvětlovat, jak se v její obraznosti spojily koblihy s maškarním plesem. Při tom vylovila obratně z aktovky, kterou při svém tanci prve odhodila prostě na zemi, žlutavou obálku s adresou: Slečna Alena Malínská, žákyně čtvrtého ročníku obchodní akademie. Zahleděla se zálibně na adresu a při tom horlivě hovořila.

„Víš, mami, já koblihy k smrti ráda. A příští týden v sobotu je maškarní ples posluchačů vysoké obchodní! Bratr Marty Holovské nám poslal pozvání! Mami půjdeme? Všecky naše žáby jdou!"

Paní ředitelová se tvářila nesmírně vážně a pochybovačně.

„Nevím, nevím, Alenko, znáš tatínka! Nemá takové zábavy tuze rád!"

„Uprosím ho! Přimluv se trochu, mamko! Vždyť jsem letos skoro ani netančila!"

Paní ředitelová posypávala cukrem skvělé koblihy. Aleně se sbíhaly sliny v ústech. Chvíli ještě váhala, pak vztáhla žádostivě ruku a vybrala si tu nejlepší. Zakousla se do ní labužnicky.

„Jsou ohromné! Tys báječná kuchařka, mami!"

Maminka se této pokloně shovívavě usmála.

„Zdali pak ty také budeš umět vařit?" otázala se pak své nadějné dcery, která si pochutnávala již na druhé koblížce.

„Já? Vždyť to nebudu potřebovat! Já se přece nevdám! Tatínek by mi to ani nedovolil! Musím udělat maturitu a jít pak do banky! Brrr... pěkná budoucnost!" hovořila Alena plnými ústy.

Paní ředitelová pohlédla láskyplně na svou dcerku. Znala přísné názory svého muže, jenž tvrdil, že každá dívka musí míti dnes své povolání, pak teprve že smí myslit na lásku. Hlavní jeho starostí bylo, aby se Alena dobře učila, tuze nerad svoloval k různým „tancovačkám", jak pohrdlivě nazýval taneční hodiny, večírky a „čaje". Přál si vždy syna a ježto mu osud dal dceru, vychovával ji spíše po chlapecku. V tom s ním Alena ostatně souhlasila, vynikala vždy bujností a od dětství jí říkali „zkažený kluk". Když však dorůstala do věku, kdy jest taneční zábava nejdůležitější dívčí starostí,

tu se jí přísné tatínkovy názory již méně líbily. Ředitel Malínský byl člověk pevných zásad. „Nejdříve dokonči studia a získej si povolání, pak můžeš myslit na vdavky!“ říkával své dceři. „Ať tě nenapadne, začít si nějakou známost! Chci, abys měla zajištěnu budoucnost, pak teprve přijde vše ostatní!“ Kdyby nebylo maminky, ani by Alena nezvěděla, jak to na nějakém tom věnečku vypadá. Mamce se však přece podařilo přesvědčit otce, že Alena rozhodně nemůže jít do tanečních, až jí bude přes dvacet a že nesmí ji připraviti o nejkrásnější leta mladých radostí! Tatínek sice trochu bručel, Alena musila slíbiti svatosvatě, že se nezamiluje a směla tedy aspoň do tanečních a na nějaký ten večírek. Avšak maškarní ples? Paní Malínská velmi pochybovačně potřásala hlavou. To bude trvdý oříšek! Alena byla však plna naděje! Věděla přece, že ji má tatínek rád, vždyť byla jeho jedináček a byl právem hrdý na svou rozkošnou dcerku, svěží a bystrou, která mu ze školy nosila samé velmi dobré.

Proto se tuze netrápila starostmi a chutě pojídajíc čtvrtou koblihu, rozvíjela před maminkou pestrý obraz maškarního reje.

„Marta půjde za cikánku, však je dosti černá,“

vykládala Alena. Marta, malá brunetka, byla její nejmilejší přítelkyní. „Ostatní žáby půjdou za pudřenku, sluneční hodiny a bůh sám ví, co si všecky vymyslely!“

„A ty, Aleno? Pro jakou masku ty byses rozhodla?“

Alena uličnicky hvízdla.

„Třeba za rokokovou dámu! Rokoko se mi hrozně líbí! Mamko, maminečko, ušila bys mi kostym?“

Paní Malínská se usmívala.

„Což o to! Jen svolí-li tatínek!“

Stal se však div a tatínek svolil dosti ochotně! Přišel za chvíli z úřadu (byl ředitelem banky) a byl v nápadně dobré náladě. Alena měla bystré oko pro jemné odstíny nálady a kula železo, dokud bylo žhavé. Nejdříve se pochlubila velmi dobrou z kompusice a pak objala otce tak upřímně, že se mu v láskyplném jejím objetí zatajil dech. A žebronila tak dojemně, že ředitel Malínský svolil, jen aby se jí zbavil; připomněl jí ovšem zase její slib, že se nezamiluje. Alena ochotně slíbila znova. Po lásce věru dosud nezatoužila! Usmívala se vesele při myšlence, že by ji mohl okouzliti snad takový chlapec, jako byl Mirko, bratr Marty Holovské!

„Bylo by to věčná škoda, kdyby ses nyní zami-

lovala," dodal ředitel Malínský. „Právě dnes mi vrchní pokladník sdělil, že, jakmile budeš hotova s akademií, dostatneš u nás místo. Takové skvělé vyhlídky nemá věru mnoho tvých spolužaček!"

Alena zkřivila trochu pohrdlivě rty. „Pěkné vyhlídky," řekla si v duchu, „tatínek myslí, že prožiji svůj mladý život v bance, nad nekonečnými řadami čísel!"

Moudře však neodporovala. Nač se také trápit starostmi, které jsou ještě tak daleko! Důležitější byl nyní kostym na maškarní ples!

Maminka slíbila, že povolá slečnu Dlouhou, zkušenou švadlenu, která již dlouhá leta obstarávala Aleně garderobu. Maminka pomůže a do slavného dne bude vše hotovo!

Odpoledne se Alena vybrala na schůzku s Martou. Musila jí sděliti příjemnou zprávu, že ples je povolen a schválen. Sešly se jako obyčejně u vodárny a zamířily na Václavské náměstí. Chtěly si prohlédnouti výkladní skříně a vyhledati nějakou pěknou látku na Aleniny šaty.

Marta, drobná černovláska, měla Alenu nesmírně ráda. Byla vážnější nežli veselá její přítelkyně, která ji ve všem ovládala. Měla také tu přednost, že měla bratra, správného chlapce z vysoké obchodní, což

znamenalo tanečníka a rytíře. Tento nadějný mladý muž byl také původcem pozvání na ples.

„Marto, tatínek svolil," vyprávěla vesele Alena, „musila jsem však zase slíbit, že se nezamiluji!"

Marta na ni pohlédla s obdivem.

„A dokážeš to?"

Marta byla totiž sama hrozně zamilovaná, zatím jen platonicky ovšem, do mladého profesora zeměpisu, kterého letos dostaly. Její sešity a knihy byly vyzdobeny více méně podařenými portrety zbožňovaného muže a jeho iniciálky P. J. (jmenoval se Pavel Jaroš) bylo lze spatřiti všude, na každém kousku papíru, který se Martě dostal do rukou.

Alena pohlédla na Martu velmi povýšeně.

„Dokáži to, zamilovaná husičko! Chlapci mne naprosto nezajímají jinak nežli jako tanečníci nebo partneři v tennisu!"

Marta se bolestně usmála.

„Ty šťastná! Kdyby bylo jen možno, pozvati profesora Jaroše také na ples! Bylo by to božské, kdyby přišel!"

Alena se zamyslila.

„Proč by to nebylo možné? Přines od bratra pozvánku a pozveme ho! Půjdu k němu a řeknu mu, aby přišel! Však mne nesní!"

„Aleno, žábo drahá, uděláš to? Tys ohromná!"
Marta by byla přítelkyni nejraději objala na veřejné ulici. Musila však projeviti nějak svou vděčnost a proto zamířila ke Štěrbovi do cukrárny. Alena se sice trochu zdráhala, vymlouvajíc se na poloprázdnou peněženku, Marta však mávla velkolepě rukou.

„Nestarej se! Platím všecko!"

„Od kdy jsi tak kavalírská?" škádlila ji Alena.

„Mirko mi splatil včera svůj dluh, dvacet Kč! Mohu tě tedy pohostiti!"

Pochutnávaly si za chvíli na smetaně a na dortech, vesele hovoříce o plese, o tanci a o škole.

Marta hleděla snivě do dálky přes mísy s cukrovím a bonbony. V duchu viděla osvětlený sál v Lucerně, rej masek a mezi nimi sebe, tmavookou, snědou cikánku, v náručí štíhlého hocha, který se hrozně podobal mladému zeměpisci z obchodní akademie. Hudba hrála v jejích snech k tomu sentimentální doprovod a Marta vzdychala nad košíčkem plným smetany.

„Aleno, já se zblázním, podaří-li se ti to! Přijde-li Jaroš na ples, budu tak hrozně šťastná!"

Obrátila své tmavé oči snivě ke stropu a Alena vybuchla v tak hlučný smích, že u ostatních stolů

se hosté zadívali zvědavě i rozhořčeně na obě dívky.

„Aleno," napomínala ji Marta, jež zrudla pod pátravými pohledy dvou starých dám, jež si rozčileně šeptaly cosi o špatné výchově dnešní mládeže.

„Což zato mohu, že jsi tak strašně komická? Kdyby ses viděla!"

Marta moudře mlčela. Alena ji nemohla ovšem pochopit! Nemohla, protože nevěděla, co to je láska! Láska beznadějná, láska nesdílená! Marta si naprosto nenamlouvala, že by mohla vzbudit zájem mladého profesora, který se přece vždy tak vesele bavil s profesorkou němčiny! Doufala však přes to a zdálo se jí, že osud sám jí poslal tuto příležitost. Mirko má doma jistě pozvánky, musí jí jednu dát! Jen aby se to Aleně zdařilo!

Když vyšly z cukrárny, kde Marta opravdu velkomyslně vše zaplatila, byl již skoro večer. Světelné reklamy se hýřivě rozžehaly, na ulicích byl čilý ruch a shon.

Alena pobádala k spěchu. Teprve nyní si vzpomněla, že má na zítra spoustu učení. Marta jí mechanicky přisvědčovala. Věděla, že se bude poctivě učit jen zeměpis, ve kterém letos opravdu vynikala. Za nic na světě by se nedala profesorem Jarošem přistihnouti při nedokonalé přípravě. Nemohla-li

dosud jinak, chtěla ho zatím okouzliti znamenitou znalostí jeho předmětu.

Rozloučily se zase u vodárny. Alena odcházela klidně, Marta všecka rozrušena myšlenkou na zítřek.

Alena splnila slib. Před zeměpisnou hodinou stála u katedry, na niž položila pozvánku na ples. Všecky „žáby" ve třídě souhlasily s Martiným nápadem, tím spíše, ježto mladý profesor byl u všech velmi oblíben.

Když vešel, usměvavý jako vždy, třída nápadně ztichla. Zvědavě se rozhlédl po svém stádečku, které ho dnes tak slavnostně vítalo. „Co se to jen děje?" pomyslil si, netuše, jaký útok se na něho chystá.

U katedry stála Alena a podávala mu pozvánku. Několika slovy mu vysvětlila, že ho třída zve na maškarní ples vysoké obchodní, kterého se skoro celý čtvrtý ročník dívčí akademie chce zúčastnit.

Profesor se usmál a jeho pohled zabloudil bezděky do druhé lavice, kde stála Marta, trochu pobledlá rozčilením. Její velké tmavé oči na něho hleděly s tajenou úzkostí a zase tak naivně vroucně, že mladý profesor užasl. Zdálo se mu, že tuto stu-

dentku vidí po prvé, tak změnila blouznivá láska její mladou tvář.

„Půjdete všecky, i Holovská?" otázal se pak, sám si neuvědomil vlastně, proč ho to zajímá, půjde-li také černovlasá Marta. Alena horlivě přisvědčila.

„Skoro všecky, pane profesore, i Marta!"

Jaroš se usmál a přijal pozvánku.

„Děkuji vám, že jste si na mne vzpomněly! Budu-li jen trochu moci, přijdu také!"

Zase zabloudil jeho pohled k Martě, jež rychle sklopila oči. Přece však zahlédl zářivý lesk, který oživil její drobnou tvář.

Alena se vrátila spokojeně do lavice a usedla vedle Marty.

„Vidíš, že se to podařilo!" šeptala radostně, „a ptal se, půjdeš-li! Marto, Marto, myslím, že na tebe nečeká místo v bance jako na mne!"

Marta se rděla, rty se jí chvěly. Bála se hrozně, že bude nyní vyvolána, jistě nebude umět ani slovo!

Avšak profesor ji dnes nezkoušel. Jen chvílemi se na ni zadíval a zase se mu zdálo, že je jaksi jiná, nová a neznámá. Jak to bylo možno, že si jí dosud nepovšimnul? Vždyť to byla vlastně velmi hezká

dívčina! Usmál se a pomyslil si, že se na ten ples asi jistě podívá . . .

II.

Ve velkém sále Lucerny bylo živo a rušno, pestrý rej masek vířil za zvuků jazzu, smích a šum se rozléhal celým sálem.

Alena v rozkošném kostymu rokokové dámy tančila neúnavně. Šla z ruky do ruky. Maminka ji sotva zahlédla v barvité směsi masek, vždy si však hrdě pomyslila, že její dcerka je opravdu rozkošná. Její štíhlá postava vyhlížela tak půvabně ve stylových růžových šatech, zlaté vlasy měla stočeny v dlouhé „lokny", které jí splývaly na ramena, její jemná tvářinka byla zrůžovělá tancem. Nebylo divu, že neměla ani chvíli oddechu, neboť hudba hrála hrozně vytrvale.

Alena se při tanci pátravě rozhlížela sálem. Hledala Martu. Konečně se vynořila odněkud snědá cikánka, jejíž tmavé oči plály a leskly se radostí. Marta byla šťastna! Vždyť profesor Jaroš přišel a ohlížel se ihned po svých žákyních. Ani jich skoro nepoznával ve fantastických kostymech a ve škraboškách! Martu však poznal ihned, rychle k ní zamířil a vzal jí jejímu tanečníkovi. Alena pozorovala,

jak se Marta šťastně usmívá, jak zbožně tančí tango se svým ideálem. Chtěla se trochu zlomyslně zasmáti, Marta jí však již zmizela v davu tančících.

Před Alenou se kdosi uklonil. Vzhlédla rychle a setkala se s párem veselých hnědých očí, které se na ni dívaly pátravě a ze sřejmým obdivem. Rychle pohlédla na tvář, ke které tyto oči patřily. Byla to mladá, snědá tvář příjemných rysů, oživená úsměvem, jenž odhaloval pravidelné zuby. Mladý muž, kterého podrobila rychlému zkoumavému pohledu, byl vysoký, štíhlý a rozhodně elegantní. Tančili chvíli mlčky. Byl zřejmě výborným tanečníkem, Alena mu však v tomto umění také nezadala. Měli pocit, že tvoří znamenitou dvojici a snad proto se na sebe náhle podívali a usmáli se. Alena se dokonce trochu zarděla, což jí způsobilo podivný zmatek.

„Tančíte skvěle, rokoková dámo," řekl jí tiše a sklonil se poněkud, neboť byl velké postavy; Alena sice nebyla také malá, proti němu však byla přece skoro malým děvčátkem.

„Měla bych tančiti spíše menuet, nemyslíte, místo foxtrotu a tanga?"

„Byla byste půvabná ve valčíku i polce," odpověděl a Alena se zase tak hloupě zarděla.

„Tančíte valčík?"

„Nesmírně rád, princezno! Zatančíme si?“

Zachytil veselý pohled modrých očí.

„Zatančíme!“

„Bojím se však, že mi zmizíte nežli zahrají valčík, princezno! Kde vás naleznu?“

Jeho rozmarný tón se jí líbil. Usmíval se, při čemž přivíral trochu oči; smál se vlastně celou tváří, ačkoliv jeho rty se sotva pohnuly.

Rozhlédla se sálem a ukázala mu skupinu exotických rostlin v rohu pod balkonem.

„U těch palem, až zahrají valčík!“ řekla odvážně.

Pozvedl její ruku a políbil ji. „Děkuji, princezno!“

Za chvíli mu ji vzal jiný tanečník. Alena spatřila ještě jeho žalostný pohled, pak jí zmizel v hloučku mužů, kteří tvořili, podle chvalného zvyku „ostrov“.

Tančila trochu roztržitě, přistihla se několikráte, že pátrá mezi černými postavami uprostřed sálu. Tango dozně1o a v zápětí zavířil valčík. Alena se rychle uklonila svému tanečníkovi a razila si cestu pestrým zástupem masek.

Snědá cikánka jí zazvonila vstříc zlatými penízky svého kostymu.

„Aleno, je tu. A je ohromný! Strašně milý! Tančí nejvíc se mnou!“

„Mnoho štěstí v lásce,“ zvolala Alena bujně a zamířila rychle k palmám.

„Kdo to mluví o lásce?“ zaslechla zase rozmarný hlas mladého muže, ktrému slíbila valčík.

„Cikánka, která hádá z ruky princeznám a jejím rytířům!“

„Věští jim lásku?“

„Princezny z rokoka se nezamilují, pane rytíři!“

„Nemluvte tak nevážně o lásce, princezno!“

Do Aleny vjel šotek. Smála se bujně a potřásala zlatými kadeřemi.

„Nebojím se lásky! To jen černé cikánky jsou zamilované!“ Marta stála ještě opodál a zaslechla její slova.

„Aleno!“ ozvalo se vyčítavě, jako vždy, musila-li moudrá Marta zkrotiti poněkud bujnost své přítelkyně.

Mladý muž zaslechl varovné slovo, jež patřilo jeho tanečnici. Valčík vířil sálem a vlna tančících je vzdálila od pohoršené cikánky.

„Princezno Aleno, mám k vám prosbu!“

Alena na něho s úžasem pohlédla. „Jak víte, že se jmenuji Alena?“

„Cikánka mi to prozradila!“

Alena pochopila; zaslechl varovné Martino zvolání. Tančili, proplétajíce se obratně mezi ostatními. „Smím vyslovit svou prosbu, princezno Aleno?“

„Nebude-li příliš smělá...“

„Jsem hrozný idealista,“ pravil zkroušeně, „učinil jsem bohulibý slib, že půjdu jen jednou v masopustě na maškarní ples, musím si však z něho přinésti vzpomínku na nejhezčí děvčátko...

Letos to bude princezna Alena, rokoková dáma v růžovém obláčku... a mám-li býti spokojen, musím dostati od nejhezčího děvčátka — políbení.

Nezlobte se, princezno! Je to slib, který jsem učinil!“

Tvářil se tak nešťastně, že se Alena dala do smíchu. Byla vůbec hrozně lehkomyslná dnes, zapomněla ve valčíkovém rytmu úplně na moudré příkazy otcovy, na akademii a lákavé místo v bance, které na ni čeká. Dala se unášeti vlnou bezstarostného veselí, v němž se jí smělá žádost jejího tanečníka nezdála vůbec smělou...

„Co tomu říkáte, princezno? Mám odejíti z tohoto ráje masek s výčitkami svědomí?“

Usmíval se na ni zase celou tváří, jeho oči se

smály, vyhlížel tak zdrceně, jako by šlo o bůhví, jak důležitý slib.

„Což když princezna nesvolí?“

„Budu hrozně nešťasten, avšak princezny jsou milostivé ke svým poddaným!“

Někde v hloubi duše ozval se Aleně právě varovný otcův hlas. Pohodila však hlavou. Na maškarním plesu je dovoleno i to, co by jinde bylo nepřípustno. Tento mladý muž byl ostatně hrozně milý chlapec! Však se neprohřeší, svolí-li! Dnes není Alenou Malínskou, dobře vychovanou mladou dívkou, žákyní čtvrtého ročníku obchodní akademie, dnes je princeznou Alenou, rozmarnou dámou z rozpustilého rokoka. V jejích modrých očích se rozehrál úsměv.

„Princezna snad svolí při posledním tangu!“

„Které bude to poslední?“

„Druhé po půlnoci,“ odpověděla týmž tónem.

„Kde zase najdu dámu z rokoka?“

„Hledejte ji!“ smála se šibalsky.

„Celé tango bude mé, princezno!“

Neodpověděla mu, neboť spatřila profesora Jaroše, který se k ní blížil. Její tanečník musil ustoupiti. Tančila s profesorem, který jí vyprávěl, že ji hledal po celém sále. Marta Holovská mu prozra-

dila její kostym. Bavila se s ním zcela kamarádsky a v duchu si řekla, že jest takto, mimo školu zcela milý a příjemný. Skoro se nedivila, že se Martě líbí. Přes to však byla skoro ráda, když ho vystřídal jiný tanečník. Neměla pro kantory velkou zálibu. Viděla ho v duchu stále s notesem v ruce a tato představa jí působila jakousi nevolnost. Nevzala bych si nikdy profesora," pomyslila si často, „stále bych se bála, že mne zapíše do třídní knihy, zkazím-li oběd, že bude klasifikovat každé mé slovo!" Marta byla asi jiného názoru, neboť využila volnosti masek před půlnocí a zcela nekolegiálně jí Jaroše vzala z kola. Nezdálo se však, že by tím byl tuze zarmoucen. Zcela ochotně se Aleně uklonil a již se točil s Martou v kole. Alena se zastavila a pátravě se rozhlížela. Pak si energicky razila cestu k palmám.

Stál tam skutečně, její rytíř a hleděl jí vstříc s obvyklým svým úsměvem. Uklonila se před ním a mladý muž ji objal k tanci, tváře se nesmírně spokojeně.

„Princezno Aleno, jak vám říkají v obyčejném světě, smím to zvědět?"

Potřásla odmítavě hlavou.

„Pssst! Mám-li splnit vaše přání, musím

pro vás zůstati dámou z rokoka! Co na tom záleží, kam se vrátím, až zhasnou tu světla a masky odkryjí svou tvář?"

„Vy však již nemáte škrabošku! Znám vás a naleznu vás!"

„Nesmíte! Jsem princezna Alena z osmnáctého století! Bydlím na zámečku v rokokovém slohu! Má zahradu s besídkami z růžových keřů!"

„Kde je váš zámeček, princezno?"

„V říši masek!"

Valčík dozněl. Půlnoční přestávka přinesla trochu klidu do rušného sálu.

Alena zamířila k mamince. Paní Malínská seděla vedle Martiny matky, obě dámy vyhlížely své dcerky, které se před nimi náhle objevily, každá s jiné strany, obě však rozpálené tancem. Ples se jim líbil, bylo to patrno z jejich zářících tváří.

„Kdo je ten hezký hoch, který s tebou tolik tančí?" vyzvídala Marta.

Alena se zarděla, což nebylo jejím zvykem.

„Nevím! Nějaký milý chlapec! Tančí výborně!"

„Aleno, Aleno, vzpomeň na svůj slib!" škádlila ji Marta. „Nesmíš se přece zamilovat!"

„To mne také ani nenapadne," prohlásila Alena pohrdavě. „Kdybych se měla zamilovat do každého

hocha, se kterým tančím, musila bych býti věru pošetilá."

Tvářila se hrozně lhostejně, avšak vzpomínka na lehkomyslný slib, který dala svému rytíři, zase jí vehnala krev do tváří. Zaplašila však energicky ozvu chladného rozumu. „Vždyť mne nezná! Nesejdeme se již nikdy! A je to zcela milý chlapec!"

„Děti, po půlnoci půjdeme domů!" napomínaly obě maminky roztancované dcerky.

Alena se šibalsky usmála.

„Až po druhém tangu!" řekla určitě a pohlédla ke stolu v sousedství, kde seděl sám její vytrvalý tanečník.

Usmál se na ni a Alena opětovala jeho úsměv, Připadalo jí, že jsou spiklenci, kteří si takto připomínají tajnou svou úmluvu.

Druhé tango se ozvalo sentimentální melodií. Bylo to Alenino oblíbené tango. Při prvních zvucích stanul před ní její rytíř.

„Celé tango je moje, princezno Aleno!"

Nenamítala nic, divný jakýsi cit se jí zmocnil. Bylo jí skoro líto, že to je tango poslední. Alenka, bujné děvčátko, které se dosud smálo lásce, pocítila neznámý stesk v mladém srdci, touhu po něčem, co nedovedla vyslovit.

Vedl ji obratně mezi tančícími ke skupině palem, kde byla obratně umístěna malá pohovka. Široké listy ji zakrývaly před všetečnými zraky, ostatně byla obrácena do postranní části sálu, oddělené sloupořadím od středu.

Alena se chvěla neznámou úzkostí. Skoro litovala nyní svého nepředloženého slibu. Zvuky lkavého tanga nesly se sálem, kde pestré dvojice zbožně tančily krásný ten tanec.

„Splníte svůj slib, princezno Aleno? Dáte mi vzpomínku na rokokovou dámu z růžového zámečku?"

Zasmála se vesele.

„Můj růžový zámeček je v denním světle strašně všední a šedý, rokoková dáma je ve skutečnosti zcela obyčejná dívčina, trochu bujná a trochu lehkomyslná!"

„Nevadí," řekl rozmarně, „pro mne jste princeznou Alenou, která mi slíbila splnění mé prosby, abych dostál svému slibu, rokoková dámo!"

Viděl ruměnec v její rozkošné tvářince, pozoroval, že se chvěje.

Sklonil se k ní a řekl něžně: „Nebojte se, princezno, nejsem zlý rytíř z pohádky . . ."

Aleniny modré oči se smály.

„Smím . . .?“

V té chvíli měla Alena zcela jasné vědomí, že se dopouští velké pošetilosti. Věděla zcela určitě, že se to nesluší. Ještě nikdy nedovolila, aby ji hoch líbal, neměla dosud ani studentské lásky a nyní — chce dovolit, aby ji políbil tento cizí muž, o němž nic neví a kterého nikdy již nespatří? . . .

Byla tak rozkošná ve svých rozpacích, její myšlenky byly tak zřetelně napsány na jejím bílém čele, jež se poněkud svraštilo přemýšlením.

„Dnes je maškarní ples,“ šeptal její rytíř, „dnes je vláda masek, princezno! A já budu nešťasten, nesplníte-li svůj slib!“

Pohodila hlavou, až se jí zlaté kučery roztancovaly po šiji. „Máte pravdu! Dnes je maškarní ples!“

Pak přivřela oči v nevysvětlitelném strachu. Zaslechla jeho tiché: „Děkuji, princezno!“ a pak ucítila jeho rty na svých. Pootevřela je trochu jako dítě, očekávající matčino políbení. Dotkl se jich skoro zbožně, lehce jako by se dotýkal drahé relikvie.

Alena zrudla a zachvěla se v jeho pažích.

„Děkuji, princezno!“ zašeptal zase a rychle ji vyvedl ze zeleného zákoutí.

Tango zaznělo znova na bouřlivý potlesk. Tančil

s ní rychle, vyhýbal se obratně každému muži, který jevil chuť vzíti mu Alenu z kola.

„Je to poslední tango?“

„Poslední! Slíbila jsem mamince, že po druhém tangu půjdeme domů a plním své sliby,“ dodala s úsměvem.

„Nesmím vás opravdu již spatřiti, princezno Aleno? Mohla byste být tak krutá?“

„Nikdy!“ šeptala, avšak její hlas se podezřele chvěl.

„Budu čekati každý den v pět hodin odpoledne u vinohradské vodárny,“ řekl směle a zase se na ni podíval svým veselým, komickým pohledem.

„Kde?“ vyjekla Alena zoufale a proti své vůli pronesla závažná slova, která přijal se zřejmou radostí. „U vodárny to není možno!“

„Tedy na Jiřího náměstí u novostavby kostela“, odpověděl strašně spokojeně a nevěnoval již vůbec pozornosti Aleniným námitkám.

Tango doznělo. Marta stála s profesorem Jarošem poblíž palem, kde Alena před chvílí porušila slib daný otci. Mladý profesor jí stiskl ruku a pravil tuze žalostně:

„Opravdu již jdete domů, slečno Marto?“

„Musím, slíbila jsem to mamince!“

„Chodíváte někdy na procházku?“

„Chodím s Alenou,“ přiznávala se Marta, chodíváme od vodárny Fochovou třídou na Václavské náměstí, obyčejně se sejdeme v pět hodin,“ zpovídala se naivně.

Profesor Jaroš pozorně naslouchal, zdálo se, že ho hrozně zajímá program odpoledních procházek jeho žákyň.

„Tedy na shledanou!“ řekl konečně a stiskl ruku Martinu.

„Jsem vám vděčen, že jste mne pozvala, ples byl velmi hezký!“

„Sbohem, pane profesore,“ hlesla Marta a odběhla rychle, aby skryla zrádný ruměnec. Ohlížela se po Aleně, neboť maminky již byly netrpělivé.

Zahlédla ji konečně. Loučila se patrně také se svým tanečníkem.

„Sbohem, princezno Aleno a nezapomeňte!“

Alena se zasmála velmi rozpustile.

„Sbohem a na neshledanou!“

Políbil ji ruku a zamyšleně za ní hleděl. Pak se náhle rozhodl a rychle zamířil k šatně. Spatřil ještě Alenu i černookou cikánku, již v pláštích, připraveny k odchodu. Spěšně se oblékl a vyšel za nimi do únorové noci. Zahlédl ještě, jak vstupovaly obě

dívky s matkami do velkého auta. Byl to soukromý vůz, jak letmo zjistil. Pokynul šoférovi taxametru, který stál opodál.

„Jeďte volně za tímto autem," řekl důrazně a šofér se usmál. Pochopil úmysl svého pasažéra. Obě auta ujížděla na Vinohrady. Na rozhraní Fochovy třídy a Jiřího náměstí velký vůz zastavil před domem proti sadům. Taxametr stanul opodál. Z vozu vystoupila Alena, poznal ji ihned, vždyť převyšovala svou štíhlou postavou značně menší černovlásku. Její matka se ještě loučila s paní Holovskou. Pak zarachotil klíč v zámku a obě dámy zmizely v domě. Mladý muž vystoupil také a zaplatil šoférovi. Oba vozy se rozjely, auto Holovských zabočilo k vodárně. Továrník Holovský bydlil v Hradešínské ulici ve vlastní vile. Taxametr zvědavého mladého muže se obrátil a ujížděl zpět Fochovou třídou. Alenin tanečník stál však ještě chvíli ve stínu holých stromů sadů a hleděl na dům, v němž zmizela Alena.

V prvním patře se rozžehlo světlo. Alena svlékala kostym rokokové dámy a zápasila hrdinně s výčitkami svědomí. Tento ples byl rozhodně osudný a ředitel Malínský by jistě nebyl k němu dal své svolení, kdyby byl tušil, že jeho věrolomná dcera

se dopustí dvou hrozných hříchů: Dala se políbit cizím mužem a svolila skoro k dostaveníčku!

Alena se zarděla při této myšlence. A pak zhasla energicky světlo, aby tma skryla její ruměnec. Ulehla tiše do své bílé postýlky a přistihla se při tom, že naprosto nelituje své trestuhodné lehkomyslnosti.

„Byl to strašně milý chlapec," byla poslední její myšlenka, „jen kdybych si byla zapamatovala jeho jméno!" Řekl jí je přece, avšak ve svém pošetilém zmatku je přeslechla. Jen to jediné věděla, že se jmenuje Jiří, příjmení jí nadobro vyklouzlo z paměti.

Pak usnula a ve snu slyšela jeho lichotivý hlas: „Princezno Aleno, splníte svůj slib?"

III.

Doktor práv, Jiří Mareš, byl celý den v hrozně roztěkané náladě. Každé chvíle hleděl na hodiny, jež visely přímo proti jeho stolu v jeho elegantní úřadovně. Byl úředníkem velké banky a šum a ruch horečné práce, který vířil celou budovou, byl mu dnes nesnesitelný. Hodiny ubíhaly hlemýždím tempem a úřední listiny se sloupci čísel se mu nikdy

nezdály tak fádní a bezduché jako dnes. Snad to bylo tím, že se dnes tak málo vyspal. Byly skoro tři hodiny, když uléhal ve svém mládeneckém pokoji v novém domě na Floře, který vystavěla pečlivá banka pro své úředníky. Usnul však až k ránu a divil se sám tuze tomuto nezvyklému zjevu. Obyčejně spal jako dřevo, i když protančil celou noc jako včera. Ostatně k jeho chvále musíme přiznat, že těchto protančených nocí nebylo tolik. Jiří Mareš byl spořádaný a solidní mladý muž, jenž znal míru ve všem, i v zábavách.

Proto sám nechápal svou dnešní roztržitost. Každé chvíle se přistihl, že vzpomíná na rozkošné děvčátko v růžovém rokokovém kostymu, na její dětské, sladké rty. A důležitější nežli dlouhá litanie o významných obchodech bankovních, byla otázka, přijde-li toto rozkošné děvčátko v pět hodin k novostavbě kostela na Jiřího náměstí!

Po chvíli přišel do jeho kanceláře kolega pokladník a trochu odborného hovoru zkrátilo nudně se vlekoucí čas.

„Po prázdninách dostaneme novou úřednici,“ poznamenal pokladník, když skončil svou odbornou přednášku.

Mareš na něho zvědavě pohlédl. „Vždyť banka

přece nechce přijímati nové síly!“ namítl pak lhostejně.

Pokladník se významně usmál.

„Dcera ředitele Malínského! Je ve čtvrtém ročníku obchodní akademie! Náš starý má utkvělou myšlenku, že jeho dcera musí mít povolání. Onehdy vyprávěl, že jí zakázal zamilovat se. Je hrozně rozezlen na moderní manželství. Vdá se, prý, a za rok se rozvede a přijde otci na krk! Proto musí jeho dcera mít povolání, aby se uživila, až se rozvede.“

„Cožpak je již vdaná?“

Doktor Mareš byl zřejmě myšlenkami jinde, rozhodně daleko od dcery ředitele Malínského.

Pokladník mu poklepal přátelsky na rameno.

„Spíte, kolego? Vždyť vám povídám, že je v obchodní akademii! Náš starý je tuze starostlivý otec. Myslí již na kolik let napřed!“

Mareš se touto chvály hodnou otcovskou starostlivostí příliš nezabýval. Měl dnes jiné starosti nežli hovořit o přísných otcích, kteří nedovolí svým dcerám, aby se zamilovaly, provdaly a rozvedly podle své vůle. Pokladník pozoroval jeho zamyšlenou tvář a otázal se trochu nediskretně:

„Kde jste byl včera, doktore? Vypadáte nevyspalý!“

„Na plese, na maškarním plese! Nedivte se, že jsem unaven! Tančil jsem velmi svědomitě!"

„Lehněte si tedy po obědě, kamaráde," radil mu přátelsky, „nejste zvyklý takovým výstřednostem."

Mareš přisvědčil. „Máte pravdu, jen kdyby už byly dvě!"

Konečně se dočkal. Únava s něho spadla, když se za ním zavřela těžká vrata banky. Jindy chodíval domů pěšky, neboť byl mužem, který miloval nade vše sport a pohyb a dlouhé sezení dopolední mu bylo útrapou. Dnes však vskočil do tramvaje, přerušil však cestu ve Fochově třídě, u náměstí krále Jiřího. Rychlými kroky se vrátil kousek dolů a stanul nerozhodně před domem, v němž dnes ráno zmizela jeho rokoková dáma.

Chvíli váhal, má-li takto zrádně vniknouti do jejího tajemství, avšak touha po tom, aby zvěděl, kdo je vlastně rozkošná ta dívčina, konečně zvítězila.

Vklouzl do domu jako zloděj a zastavil se u tabule se jmény nájemníků. Náhle skoro uskočil. V prvním patře tohoto domu bydlil ředitel Malínský!

Jeho šéf, který nechce dovolit své dceři, aby se zamilovala, raději ji chce vstrčiti do banky! Ne-

možno. Nevěřil vlastním očím. Omyl byl však vyloučen! V prvním patře nebylo jiných nájemníků, ředitel Malínský obýval spojené dva byty a dnes v noci bylo to rozhodně okno v prvním patře, jež se osvětlilo po návratu rokokové princezny z říše masek.

Doktor Mareš hleděl chvíli tupě na desku s cizími jmény, pak se rychle obrátil a prchal z domu. Měl štěstí; když přeběhl na druhou stranu, zahlédl ještě svého přísného šéfa, ředitele Malínského, který se blížil zvolna k domovu.

Poslední pochyby odvál chladný únorový větřík. Jeho rokoková dáma byla Alena Malínská, dcera ředitele jeho banky!

Zamyšlen kráčel Jiří Mareš k Floře. Věc se komplikovala. Budoucnost nebyla již tak růžová jak se mu zdálo včera v noci, za zvuku tanga, když se na něho smály svěží dívčí rty . . .

Alena se vracela v poledne s Martou ze školy a jejich jindy tak živá zábava ku podivu dnes vázla. Únava z plesu tím vinna nebyla, neboť byly obě svěží jako jindy. Alenin tatínek ráno sice trochu bručel na ty zbytečné tancovačky, které ho vždy připraví o spaní a podrobil Alenu důkladnému výslechu spojenému s poučným výkladem o rozvratě

moderního manželství, o lehkomyslnosti dnešních mladých mužů, kteří se ženou do sňatku a za rok se rozvádějí, o důležitosti povolání pro dnešní dívky vůbec a Alenu zvlášť, jeho proradná dcera se však jen smála a ujišťovala ho, že se naprosto nemusí bát, že by se zamilovala.

Tvrdila to zcela klidně, jako by ani neměla na svědomí políbení z včerejší noci a schůzku u novostavby kostela!

Odešla pak do školy v nejlepší náladě a po schodech si tiše prozpěvovala melodii včerejšího druhého tanga.

A přece kráčely obě dívky dnes zamlkle; ani jedna neměla odvahy říci, co má na srdci. Alena se konečně zmužila. Hleděla kamsi do výkladní skříně a řekla nejlhostejnějším hlasem.

„Chtěla bych dnes jít k večeru na procházku, Marto!"

„Já také," vyhrkla Marta.

Alena se na ni pozorně podívala a náhle se dala do smíchu.

„Já bych chtěla jít sama!"

„Já také!" zvolala Marta, všecka zrudlá.

Led byl tedy konečně prolomen a přátelská důvěra obnovena.

„Chtěla bych však říci doma, že jdu s tebou!" zpovídala se.

„Aleno, žábo, já také!"

Teď se obě smály tak divoce, až se klidní chodci spěchající za obědem, rozhorčeně po nich ohlíželi.

„Marto, Marto, spouštíš se!"

„Alenka zapomíná na svůj slib, že se na vždy zřekne lásky!" škádlila ji Marta.

Pak se zavěsila do své družky a naléhala na ni horlivě: „Pověz, Aleno, kdo to je? Ten hezký hoch včera, viď?"

Alena ochotně přisvědčila. Neměla před Martou tajemství. Jen políbení pod palmami zamlčela.

„Co tomu řekne tatínek?" připomínala jí vážně Marta.

Alena pohodila hlavou.

„To není přece hřích, jíti s milým hochem na schůzku! Nejsem přece zamilovaná! Nyní se však přiznej ty! Kdo to je? Jaroš?"

Marta přikývla, červená jako růže.

„To je horší, jít na schůzku s profesorem!"

Marta se horlivě bránila. Což to není také mladý muž jako jsou jiní? Není to přece nic zlého, projde-li se s ním trochu Prahou!

Rozešly se jako spiklenci, rozhodnuty oklamat

pečlivé rodiče. Slíbily si, že si zítra sdělí své dojmy z první schůzky.

Do čtyř hodin byla Alena pevně rozhodnuta, že na schůzku nepůjde. V půl páté se však začala oblékat. Vzpomněla si, že si musí nutně koupiti dole v Praze knihu. Ve tři čtvrti na pět stála před zrcadlem a zkoušela nervosně, která radiovka se k jejímu kožíšku nejlépe hodí. V pět hodin vběhla do jídelny, kde maminka cosi šila a zavolala na ni rychle, že se jde projít.

„S Martou?" tázala se paní Malínská.

Odpovědi však nezaslechla. Alena byla již ze dveří. Lhát mamince nechtěla, byla k ní vždy naprosto upřímná a měla v ní nejlepší přítelkyni a oporu proti přísnému otci. Tušila nějak, že i v této nebezpečné hře bude mít zapotřebí její pomoci.

Když sbíhala se schodů, byla skoro ještě přesvědčena, že si onu knihu musí koupit. Podivila se pak sama nesmírně, že místo dolů do Prahy, kráčí hbitým krokem k Jiřího náměstí, na němž se nejasně rýsovaly v prvním šeru únorového dne obrysy novostavby kostela.

Pak se Alena odevzdala ve svůj osud a blížila se, trochu nervosně se usmívajíc, k ohradě obklopující stavbu.

Byl tu! Čekal již trpělivě půl hodiny, ačkoliv se

Alena zpozdila sotva o tři minuty. Jiří Mareš hodil osudu rukavici. Jeho rokoková dáma se mu vloudila příliš hluboko do srdce, aby se neodvážil zápasu o ni třeba se svým šéfem, přísným ředitelem Malínským!

Smekl hluboko klobouk a přijal podávanou ručku jako svátost.

Modré oči na něho zablýskly úsměvem.

„Kam půjdeme, princezno?" tázal se vesele. Alena se zamračila. „Dnes nejsem již princeznou, galantní rytíři, dnes jsem neposlušnou dcerou svého otce, která jde za zády rodičů na schůzku — a neví ani s kým!"

Mareš se zhrozil. „Vždyť jsem vám řekl včera své jméno!"

„Přeslechla jsem je! Včera jsem byla dáma z rokoka a vy rytíř, či kavalír s copem a napudrovanou vlásenkou!"

Uklonil se obřadně.

„Dnes jsem tedy dr. Jiří Mareš, úředník banky! Stačí to?"

„Stačí," zasmála se.

„A já . . ."

„Slečna Alena Malínská, dcera mého velectěného šéfa . . . .!"

„Běda!" zvolala v komickém zděšení, „vy to víte? A taťka že je vaším šéfem? To je příšerné!"

„Bohužel," přisvědčil žalostně. „Je to zpropadená náhoda, rokoková dámo!"

Alena byla skutečně zdrcena. Tohle kdyby tatínek věděl. Jde na schůzku s jeho úředníkem!

„Odkud máte své neblahé zprávy?" pátrala zvědavě.

Přiznal se poctivě k nočnímu pronásledování a k dnešním výzvědům v domě číslo 85.

„Málem by mne byl váš pan otec přistihl při činu! Polekal jsem se hrozně! Zde však nemůžeme zůstat, slečno Aleno! Kam velíte jít?"

„Někam daleko odtud," smála se rozpustile.

„Z dohledu přísných šéfů a otců!"

Obrátili se tedy k Floře a kráčeli svorně směrem k Olšanům. Alena se však náhle zastavila.

„Ke hřbitovu nepůjdu!" namítla nerozhodně. Poslušně se obrátil a za chvíli byli u Riegrových sadů, ponořených ještě v zimní sen.

Alena se vesele bavila; ani jí nepřipadlo, že ho zná teprve od včerejška. Hovořili jako staří kamarádi, ani slůvkem nezavadil o včerejší druhé tango a jeho romantické zakončení. Vytušil správně, že ji nesmí poplašit, že je Alena prostým, impulsivním děckem, milým děvčátkem, jakým se mu jevila i včera. Právě tím ho okouzlila a za nic na světě by nechtěl porušiti kouzlo této její první schůzky. Že byla první, k tomu se přiznala s milou naivností. Vy-

právěla mu o otcově příkazu, o svém slibu, že se nezamiluje, že musí mít své povolání.

„Po prázdninách budu vaší kolegyní," smála se, dětinsky se radujíc z této neutěšené vyhlídky.

„Varuji vás, princezno!" pravil hrozně vážně. „Máme velmi přísného šéfa!"

Hodiny ubíhaly, až Alena polekaně zjistila, že je za chvíli sedm.

„Musím domů! Tatínek se vrací po sedmé a tu musím být již doma!"

„Tak brzy, princezno Aleno?"

„Brzy?" hrozila se Alena. „Vždyť chodíme již dvě hodiny!"

„Chtěl bych s vámi chodit věčně," pronesl neopatrně; Alena na něho čtveračivě pohlédla.

„To by bylo příliš dlouho! Nyní musím domů!"

„Uvidím vás zase?"

Mohla odolat prosebnému jeho hlasu? Řítila se střemhlav do propasti, kam hodila již všecka moudrá otcova naučení i své nerozvážné sliby. Svolila lehkomyslně k nové schůzce, ovšem až v neděli odpoledne. Jiří Mareš luštil v duchu trapnou otázku, jak to snese, nevidět až do neděle její rozkošnou tvářinku a neslyšet její smích. Alena si zase v duchu říkala, že tento milý hoch jistě nepatří k lehkomyslným mladým mužům, před kterými ji otec vždy varoval. Tyto tiché úvahy se jim

však staly osudnými. Zapomněli oba, že se blíží k nebezpečnému pásmu, byli totiž skoro u domu, v němž Alena bydlila. Náhle uskočila polekaně do stínu domu. „Probůh, tatínek!“ vyjekla zděšeně a nežli se Jiří Mareš vzpamatoval, zmizela mu bez rozloučení v domě. Pohlédl zvědavě před sebe. Skutečně! S druhé strany blížil se k domu jeho šéf, ředitel Malínský! A zdálo se, že nějak tuze rozhlíží se po okolí čísla 85. Doktor Mareš se hbitě obrátil a přešel ulici, vyhýbaje se v poslední chvíli autu, které zuřivě houkalo. Prchl — zbaběle prchl, neboť nechtěl způsobiti své dívence nesnáze. Ještě nebyl čas, aby se dal do boje se šéfem.

Starostlivě vzpomínal na Alenu. Co si počne, spatřil-li je její otec? „Ani se nerozloučila“, zalitoval.

Alena zatím prchala po schodech, jako by za ní hořelo. Na posledním schodu jí však blesklo hlavou, že vrátí-li se v této chvíli domů, usvědčí ji otec zcela jistě, že to byla jeho dcera, která se dala doprovázet mladým mužem až k domu! Strach jí prochvěl a bezradně spěchala o patro výš. Zdola slyšela již otcovy kroky. Kde se skrýt? Do očí se jí zaleskla kovová deštička s vyrytým jménem: Edvard Vojen, štábní kapitán.

Sama nevěděla, co ji to napadlo. Znala sice paní Vojenovou, roztomilou mladou ženu, asi půl dru-

hého roku vdanou, nikdy však s ní kromě pozdravu nevyměnila ani slova. Avšak strach má velké oči a hlavně jde-li o zakázanou schůzku s hochem. Odvážně stiskla zvonek. Nepomyslila ani, jak nevhodná je její pozdní návštěva. Ve dveřích se objevila hezká mladá žena a hleděla udiveně na Alenu.

Avšak Alena byla odvážné děvče. Několika slovy se omluvila a pak koktajíc a zajíkajíc se, vysvětlila svůj vpád. Paní Vojenová na ni zprvu užasle hleděla, pak se však dala do upřímného smíchu a vtáhla Alenu do bytu. Znala ji také a vždy se zálibou pozorovala roztomilou dívčinu, dávno již toužila poznat ji blíže, vždyť byla sotva o dva roky starší! Aleně bylo osmnáct a paní Vojenové dvacet.

Uvedla ji do rozkošného pokoje, vytopeného a tak vkusně zařízeného, že Alena byla ihned nadšena. Řekly si v minutě, že se dávno znají a paní Vojenová se zadušovala, že neprozradí Alenina tajemství! Naopak, slíbila všestrannou pomoc. Záležitosti mladé lásky nebyly jí ještě cizí, vždyť byla teprve krátkou dobu vdána a prožívala dosud nejhoroucnější líbánky. Alena přijala její nenadálou pomoc, okouzlena mladou ženou, která náhle tajemně zmizela ve vedlejším pokoji. Vrátila se ihned, nebyla však sama. V náručí nesla podivný jakýsi raneček, zmítající se a broukající. Skláněla k němu něžně hlavu a pak jej představila svému hosti.

„Můj syn Míša!“

„Ježíšku, vy máte děťátko?“ zvolala Alena a vykulila oči na děcko, které se na ni zadívalo a usmálo se náhle docela přátelsky. Alena se dívala na nepatrného človíčka jako na zázrak a paní Vojenová ji pozorovala s nesmírnou hrdostí mladé matky.

„Není roztomilý?“

„Božský je!“ chválila Alena Míšu, a odvážila se dokonce dotknouti se prstem opatrně měkké jeho tvářinky.

„Jak je starý?“ otázala se pak strašně moudře.

„Čtyři měsíce“, odvětila mladá maminka a přitiskla děcko k sobě. „Je tak moudrý a milý!“ vyprávěla pyšně, „zná nás již oba a směje se jako andílek.“

Alena zapomněla úplně, že vnikla k paní Vojenové, aby se zachránila před přísným otcem! Byla nadšena drobným stvořeníčkem, jež se třepetalo na její radiovku a tahalo ji za vlasy.

„Smím ho trochu pochovat?“ ptala se nesměle.

Paní Vojenová svolila. „Neupusťte ho však!“ napomínala ji vážně.

Alena přijala děcko z jejích rukou jako svátost. Podivný teplý cit jí prochvěl, když ucítila v náručí jeho teplé tělíčko. Nechápala sama, že je to sladký mateřský cit, jenž jí plnil oči skoro slzami, kterými

hleděla zbožně na malou hlavičku, na drobné dětské rtíky. Pak přitiskla děcko k sobě, smála se na ně, laškovala s ním, a malý Míša se smál klokotavým smíchem nemluvňat, chytal maličkýma ručkama její kučery, stáhl jí radiovku a vůbec byl neskonale spokojen se svou novou chůvou.

„Je hrozně roztomilý", vzdychala Alena, „jste jistě nesmírně šťastna, že ho máte!"

Paní Vojenová přisvědčila a dodala s výše své čtyřměsíční mateřské zkušenosti: „Je to však velká starost, milá slečno Aleno! Na štěstí je Míša zdráv jako buk, ještě nám nezastonal!"

V kuchyni odbily hodiny půl osmé. Alena se zarazila. „Probůh, musím domů! Zdržela jsem se příliš dlouho! Dovolíte mi, abych někdy přišla pohrát si s Míšou?" zaprosila a v jejích modrých očích byl zase měkký lesk. Paní Vojenová jí vzala Míšu, jenž vztahoval ručky po Aleně.

„Jen přijďte, slečno Aleno! Míša si vás hned oblíbil! A mnoho štěstí v lásce!" dodala vesele.

Alena byla již ze dveří. „Děkuji!" volala bujně. „Až budu potřebovat alibi, přijdu zase k vám! Máte to tu rozkošné!"

Mladá maminka se usmívala a políbila vroucně svého synka, který však přijal tuto mateřskou něžnost nespokojeným zabručením.

Pan ředitel Malínský byl skutečně velmi pobou-

řen tím, co spatřil poblíž domu. Byl by přísahal, že to byla Alena, jeho dcera, která zapomněla tak dalece na jeho příkazy a své sliby, že se dala doprovázet až k domu mladým mužem! Zazvonil prudce a první jeho otázka byla: „Kde je Alena? Je doma?"

Paní ředitelová se bezděky zachvěla. Nejasné jakési tušení v ní vzniklo.

„Není doma!" odvětila nejistě. „Odešla na procházku s Martou!"

„S Martou? Víš to tak jistě? Před chvílí bych se byl vsadil, že stojí u domu s mladým mužem!"

„Alena?" vydechla paní ředitelová zděšeně, ihned však pochopila mateřským instinktem, že musí svou dceru chránit. Nebylo jí sice jasno, s kým by mohla Alena státi před domem, při prvním podezíravém slově manželově vzbudil se v ní vzdor a přesvědčení, že musí státi k dceři jako žena k ženě. „Myslíš, že by to nebylo možno?" ozval se pan ředitel trochu ironicky. „Chodí-li děvče do plesů a podobných zbytečností, nebylo by divu, kdyby si udělala nějakou pošetilou známost! Ovšem otcova zkušenost nic neplatí! Dnešní děvčata mají v hlavě jen zamilované pletky, na svou budoucnost nemyslí!"

„Alena není jako ostatní dívky", hájila ji matka, odešla však raději do kuchyně. Nechtěla, aby se

její manžel pustil do své obvyklé přednášky o lehkovážných známostech, sňatcích a rozvodech, a pak nebyla si přece tak zcela jista, že nemá tentokráte pravdu. Kde však Alena vězí? Spatřila snad otce a skryla se někde?

Čas ubíhal a paní ředitelová nervosně naslouchala, ozve-li se zvonek. Otec volal z jídelny již několikráte po večeři a tázal se stále, je-li Alena již doma.

Konečně se ozval v předsíni již zvonek. Paní Malínská rychle předběhla Stázu, která vyslechla prve rozčilený hovor v předsíni a usmívala se lišácky. Stáza nebyla naprosto tak hloupá, jak se na první pohled zdálo. A odsuzovala rozhodně přísné mravy pana ředitele.

„Bodejť," myslila si nevážně, „taková hezká slečinka jako je naše a nesměla by promluvit s hochem!" V duchu si umiňovala, že má-li slečinka Alena nějakou lásku, může se skalopevně spoléhat na pomoc a pochopení Stázino.

Paní Malínská rychle otevřela. Ve dveřích stála skutečně Alena, pocuchaná, zardělá, rozesmátá.

„Děvče, Aleno, kdes byla? Tatínek tě prý viděl s někým u domu! Je tuze rozhněván! Bylas přece s Martou ma procházce?"

Alena hleděla na maminku a smích jí hrál v očích.

„Mamko, kdybys věděla, jak je milý!"

„Kdo?" vyrazila paní Malínská ze sebe zděšeně.

„Míša!" chechtala se Alena.

„Ten mladý muž, se kterým jsi stála u domu?" Paní ředitelová tu stála jako vtělené zoufalství.

„Co tě napadá, mamko," smála se uličnicky Alena, „ten se jmenuje Jiří!"

Paní Malínská zvedla zoufale ruce. „Aleno, co to mluvíš?"

Alena matku prudce objala. „Všecko ti povím", šeptala, dusíc se smíchem. „Míša je děťátko paní Vojenové z druhého patra ... nesmíš mne však zradit tatínkovi."

Paní ředitelová úžasem oněměla. Konečně se vzchopila. „Jdi se převléknout a učesat! Ať tatínek nic nezpozoruje!"

Tímto osudným slovem stala se dceřinou spoluvinnicí, to bylo jisté. Není to však svatou úlohou matčinou, hájit dceru před příliš přísným otcem, hlavně jde-li o tak choulostivou záležitost, jako je první schůzka s hochem?

Za chvíli přišla Alena do jídelny, klidná a upravená. Tatínek na ni pátravě pohlédl, neptal se však, kde byla. Uvěřil snad přece, že to nebyla jeho dcera, kterou spatřil. Vždyť se vrátila o půl hodiny později a ona podezřelá ženská postava zmizela přece před ním v domě.

Alena mu byla v duchu vděčna za jeho diskretnost. Nemusila aspoň lhát. Když pak po večeři pan ředitel prohlásil, že musí do schůze, sotva utajila svou radost. Toužila tolik po důvěrné rozmluvě s matkou!

A tak se večer v útulném Alenině pokojíčku dozvěděla paní ředitelová vše. Vyslechla Alenino přiznání k první schůzce, zvěděla, že doktor Jiří Mareš, úředník v tatínkově bance, je hrozně milý a slušný hoch a že se Aleně líbí. S rozpustilým smíchem líčila podařená Alenka svůj zběsilý „ústup“ před otcem, svůj vpád do mladé domácnosti paní Vojenové. Poznala také Míšu, nadějného synka pana kapitána „nejrozkošnější“ děcko na světě.

Vyslechla Alenino rozmarné vyprávění, usmívajíc se trochu něžně, trochu dojatě. A pak vzala Aleninu hlavu do dlaní a vážně se na ni zahleděla.

„Líbí se ti opravdu, ten pan doktor Mareš?“

Žhavý ruměnec zbarvil dceřinu tvář.

„Je tak milý, mami!“

„Žádal tě zase o schůzku?“

Alena jen přikývla.

„Myslíš-li tedy, že je to hodný a slušný muž, dovolím ti s ním jíti někdy na procházku!“

Alena skryla planoucí tvář na maminčině rameni.

„A tatínek?“

„Uvidíme!“ řekla paní ředitelová neurčitě. „Zatím nemusí to vědět! K domu s ním však nechoď!“

Tak bylo Alenino přátelství s Marešem schváleno maminkou. — Aleně se ulehčilo. Svěřila se mamince upřímně se vším, jen to jediné jí zamlčela: políbení pod palmami na maškarním plese. To bylo její tajemství, které nemínila prozradit. Její a Jiřího Mareše.

IV.

Pan ředitel Malínský neměl skutečně ani tušení, co se za jeho zády děje. Neúnavně opakoval při každé příležitosti své výklady o dnešním manželském rozvratě, o lehkomyslnosti mladých lidí, o pošetilých známostech a výhodě zajištěného povolání pro dívky.

„Říkám to v úřadě všem mladým úředníkům“, vyprávěl důležitě. „Varuji je před nerozvážnými známostmi!“

„Kdyby však takto smýšleli všichni muži, nevdalo by se ani jediné děvče“, odvážila se namítnout paní ředitelová.

„Však se jich vdá ještě dost! Pohlédni jen blíže na dnešní manželství. Za krátko se rozvedou a děvče je tu bez pomoci, často v bídě, nemá-li rodičů! Ano, kdyby se nalezl vážný, usedlý, starší muž s „předválečnými“ názory, mohla by se naše Alena

vdát třeba hned! Dnešním mladým mužům však nevěřím!“ prohlásil neúprosně pan ředitel.

Alenina maminka zděšeně pohlédla na svého muže. Byla to jen slova, či tajil se za nimi vážný úmysl. Alena si otcovy poznámky nevšimla. Usmívala se šibalsky a hleděla na něho potměšile.

„Je u vás v bance mnoho mladých mužů, tatínku?“ otázala se zcela nevinně.

Ředitel Malínský pohlédl pátravě na svou dceru. „Je jich tam několik! Však je poznáš, až u nás nastoupíš. V mém oddělení je jakýsi doktor Mareš. Úředník dosti dobrý, jinak, myslím, že je jako ti druzí. Samý sport, tennis, víc o něm nevím!“

Alena se rychle shýbla pro ubrousek, který spadl pod stůl, neboť tato rozmluva se konala při večeři. Maminka se v duchu křižovala. „Je to žába darebná!“ řekla si v duchu, když se zpod stolu vynořila Alenina zardělá tvář.

Ano, kdyby byl ředitel Malínský tušil! Co by asi byl řekl svému úředníkovi, doktoru Marešovi! Avšak spiknou-li se matky s dospívajícími dcerami proti otci, pak bývá obyčejně poražen.

Tatínek se svými přísnými názory neměl ani tušení, že jeho dcera, pro kterou chystal tak pečlivě místo v bance, schází se nejméně dvakrát v týdnu s jedním z těch pomlouvaných mladých mužů, a to ještě s matčiným vědomím.

A jak rozkošné to byly schůzky! Alena ani nepozorovala, že je již dávno jaro, že zná Jiřího Mareše již tři měsíce. Chodili spolu na dlouhé procházky, sady probouzejícími se k novému životu, po Letné, ve Stromovce a nenudili se ani chvíli. Jiří byl takový milý kamarád. Nemluvili o lásce, kdež pak! Ani slůvkem se jí dosud nezmínil o svých citech, ani stínem jí nepřipomněl ono osudné políbení! A přece Alena tušila všecky nevyslovené něžnosti, tušila jeho lásku, která byla tím krásnější, čím méně o ní mluvili.

Stačilo jí jeho rytířské, ohleduplné chování a řekl-li jí, když se pozdravili na místě schůzky: „Jste dnes rozkošná, malá princezno!" věděla, co myslí těmi slovy. A Jiří, který nebyl naprosto jeden z dnešních mladých mužů, jimž není nic svatým, které ředitel Malínský tak odsuzoval, neodvážil se dosud projeviti Aleně otevřeně své city. Jeho děvčátko mu bylo příliš drahé, chtěl se nejprve přesvědčiti, že si plně uvědomila svůj vztah k němu, pak se chtěl teprve odvážiti otevřeného boje se svým šéfem.

Byl již květen, maturita se rychle blížila. Alena i Marta se pilně učily, až se Jiří často zlobil na to „dření", které ho někdy připravilo o schůzku, na kterou se vždy tolik těšil! V poslední době stával se přece netrpělivým. Žehral na Alenino studium a sli-

boval, že nedopustí, aby vstoupila do banky. A když při poslední procházce Stromovkou spatřil ohníčky v modrých očích své dívenky, rozhodl se, že učiní rozhodný krok. Zeptá se Aleny, po čem více touží, po kariéře bankovní úřednice, či jeho lásce. Čekal jen na vhodnou příležitost a doufal pevně, že mu ji snad poskytne.

Martě se škola již vůbec nelíbila. Nejraději by byla zahodila všecky knihy do kouta, a zaměnila je za vařečku. Dávno nebylo již tajemstvím, že mladý profesor Jaroš se zahleděl do tmavých očí malé černovlásky a Marta se svěřila Aleně, že po prázdninách rozhodně nebude hledat místo. Nejvýše bude pomáhat tatínkovi v kanceláři, dokud jí to Pavel dovolí. Alena se jen smála a tvrdila stále, že po prázdninách na ni čeká báječné místo v bance. Slunce se smálo na její mladou lásku a Alena dočista zapomněla na svůj slib otci, že se nezamiluje, dokud nebude mít své povolání. Marta byla na tom rozhodně lépe; její rodiče neměli naprosto nic proti profesorovi Jarošovi. Naopak, nechtěli, aby jeho zájem o Martu se stal nápadným ve škole a proto pozvali mladého muže jednou do své vily. Stal se tak jaksi „tatínkovým známým" a pak oba mladí lidé stýkali se na neutrální půdě Holovských zahrady, pěkně pod dozorem maminčiným. Musil jen panu Holovskému slíbit, že neprojeví Martě

dříve své city, dokud nebude mít po maturitě. Slíbil ochotně, vždyť tyto kamarádské schůzky byly tak hezké!

V pátek před nedělí ke konci května, která slibovala nádherné počasí, přišla Marta do školy s velkou novinou. V přestávce v deset hodin odvedla Alenu do kouta u okna a zvěstovala jí nádherný plán na neděli.

„Aleno, v neděli ráno pojedeme autem do Klánovic, víš, že tam máme vilu! Musíš jet s námi, tvého hocha pozveme také!"

Alena zatajila dech. To byl věru ohromný nápad.

„Kdo pojede?" tázala se dychtivě.

„Maminka, Jaroš a já, Mirko bude řídit vůz. Zbývají právě dvě místa pro tebe a doktoraMareše! Souhlasíš?"

Alena Martu nadšeně objala.

„Jak bych nesouhlasila! Jen dovolí-li mi tatínek!"

„Myslila jsem již na to," přiznala se moudrá Marta. „Dnes večer k vám přijdu a požádám tvého tatínka, aby tě dovolil. Můžeš oznámiti náš plán Marešovi!"

Alena se zarděla. „Máme dnes odpoledne schůzku, řeknu mu to! Probůh, Marto, buď opatrná! Neprozraď mne!"

„Neboj se", ujišťovala ji Marta s naprostým pochopením, „myslím však, že dlouho nebudete moci před tatínkem vše tajit."

Alena se tvářila komicky zoufale. „Vlasy mi vstávají hrůzou na hlavě, pomyslím-li na tatínka! Kolikrát jsem už před ním prchla k paní Vojenové! Míša je ostatně den ode dne roztomilejší!"

Marta znala již také malého Alenina přítelíčka a sdílela nadšení své přítelkyně.

Umluvily se tedy, že Marta večer přijde k Malínským a pozve Alenu. Profesor Jaroš stál před sborovnou a pozoroval živý rozhovor obou dívek. Věděl, o čem asi hovoří, pověděl mu to také teplý pohled Martin, který k němu zalétl. Zatěšil se na neděli, a toužebně pohlédl oknem k modré obloze, zářící v slunečním žáru.

Odpoledne se dozvěděl také doktor Mareš o chystaném výletě. Přijal tuto znamenitou zprávu s velkou radostí. Zdálo se, že mu osud nabízí nejkrásnější příležitost. Bude se svým děvčátkem celý nádherný letní den v lese, v rozkvetlé přírodě, kde jí poví, jak ji má rád. Hleděl zamyšleně do dálky, v níž se před ním jevily, jako slastná fata morgana, nejlíbeznější obrazy šťastné budoucnosti.

Alena ho pozorovala, dychtivě čekajíc na hlasitý projev radosti. Byla skoro zklamána jeho mlčením.

„Ani mi neřeknete, těšíte-li se", řekla vyčítavě. Obrátil se k ní a v jeho zářící tváři četla odpověď na své pochyby.

„Chcete, abych tu provedl indiánský tanec samou radostí, rokoková dámo?" odvětil rozmarně.

„Mlčím, protože se neodvažuji zaplašiti slovem tolik štěstí! Ta vaše přítelkyně Marta je anděl! Vyřiďte jí to! Kořím se jí!"

„To by se vám nevyplatilo!" smála se bujně Alena. „Marta je doživotně zadaná!"

„Má úplně pravdu! Schvaluji její moudré rozhodnutí!"

Alenina tvář se trochu zachmuřila.

„Jen aby mi dal tatínek své svolení!"

„Musí! Nesvolí-li, půjdu k němu a povím mu..."

„Co mu povíte?"

„Nic, nic, princezno Aleno! Vyčkejte, až nadejde čas."

Zavěsil se lehce do její paže a Alena se zase zachvěla tušením omamného, neznámého štěstí.

„Kdy vyjedeme?" vyptával se Jiří.

„V osm hodin ráno musíte být v Hradešínské ulici u Martina domu! Je to příliš brzy?"

„Budu tam v šest, poručíte-li!"

„V osm stačí, pane doktore!" smála se Alena.

Zkrátili dnes procházku, ježto Alena chtěla být

včas doma. Očekávala Martu, poněkud rozechvěna úzkostí, co řekne otec jejich plánu.

Marta přišla v určenou hodinu, kdy byl ředitel Malínský jistě doma. Znal rodinu Holovských a Martu měl rád, neboť odpovídala jeho vkusu. Byla skromná, naprosto nebyla příliš moderní a ředitel Malínský nenáviděl moderní mládež, mužskou i ženskou. Marta se ihned vytasila se svým pozváním na nedělní výlet do Klánovic.

Alenin otec se zamračil. „Nemohly byste výlet odložit, slečno Marto? Měl jsem na neděli již program!"

Alena pohlédla ustrašeně na otce a na Martu. Prosila ji němě, aby se nedala přemluvit. Jakási tísnivá předtucha jí sevřela hrdlo. Jaký program mohl míti její otec, který v neděli vždy byl věren své kavárně a partii šachu s kolegou Kalašem?

Marta porozuměla prosbě uděšených očí své přítelkyně.

„Bohužel není to možno, pane řediteli! Oznámili jsme již, že přijedeme, maminka má v Klánovicích spoustu práce, příprav na léto a rozhodla se určitě pro tuto neděli!"

Alena objala lichotivě otce. „Tatínku, smím jet s Martou?"

Ředitel Malínský pohlédl skoro něžně na svou dceru. Zdálo se, že si dnes teprve uvědomil, jak

je svěží a hezká. Měl ji rád, nesmírně ji měl rád, vždyť jen proto ji chtěl uchrániti před zklamáním tak častým v životě ženy, hlavně nyní, v těchto lehkomyslných moderních dobách. Jeho láska byla trochu despotická, neměl pochopení pro její mládí a nechtěl uznati, že dnešní dívky chtějí voliti směr svého života podle své chuti a svých sklonů. Neděje se tak vždycky k jejich prospěchu a rada láskyplných rodičů není jistě zbytečná. Avšak Alena byla děvče zdravých názorů a otec jí mohl klidně věřit! Ředitel Malínský odsuzoval však příliš paušálně všecku moderní mládež a byl přesvědčen, že jedná pouze z lásky k Aleně, rozhodl-li se určiti jí sám její budoucnost. Ubohá Alena, jejíž mladé srdečko se chvělo touhou a radostí při pomyšlení na lákavou neděli, netušila, jaké mraky se kupí na jasném nebi její první lásky.

Opakovala svou prosbu a tatínek byl, ku podivu, velmi povolný.

„Měl jsem sice jiné plány pro neděli", řekl s významným, pro Alenu však záhadným úsměvem, „toužíš-li však tolik po vyjížďce s Martou, můžeš tedy jet! Doufám, že se nevrátíte příliš pozdě!"

Marta ho horlivě ujišťovala, že do osmi budou doma, vždyť jede s nimi jejich maminka, která nemiluje pozdní večerní jízdu.

Alena tatínka vděčně políbila a odtančila s Mar-

tou do druhého poschodí k paní Vojenové. Za chvíli si obě dívky vesele hrály s klučíkem Míšou, který je již obě znal a vítal je hlasitým a radostným broukáním.

Ředitel Malínský seděl zatím u stolu a o čemsi přemýšlel. Neptal se dnes ani po novinách, bylo patrno, že má cosi důležitějšího na mysli. Paní Malínská cosi šila u svého šicího stolku u okna. Klid letního večera rušený jen tlumeným hlukem ulice, rozhostil se ztichlým bytem. Ředitel Malínský se konečně odhodlal. Musil přece své choti sděliti, k jakému rozhodnutí došel po poctivém, dlouhém uvažování. Vždyť měl na mysli jen štěstí své dcery, které bude jistě trvalejší, nalezne-li jí je sám.

„Chtěl bych si s tebou pohovořiti trochu o naší Aleně, maminko", řekl nezvykle měkce.

Paní Malínská se bezděky zachvěla. Co to znamená? Je snad Alenino tajemství prozrazeno? Ovládla násilím svou úzkost a tázavě pohlédla na manžela.

„Víš, jaké mám názory o moderních mladých mužích", začal ředitel Malínský svůj osudný výklad; „Alena dorůstá, je jí přece již osmnáct let a letos bude hotova se studiemi!"

Paní Malínská se v duchu tázala, kam její choť

míří tímto úvodem. Vždyť přece ví, kolik let je její dceři!

„Mohla by ovšem po prázdninách vstoupiti do banky a měla by zajištěné postavení! Myslíš však, že je to vhodná budoucnost pro naše děvče?“

„Nemyslím naprosto!“ odpověděla paní Malínská a její slova zněla tak upřímně, že Alenin otec se podivil.

„Výborně!“, zvolal spokojeně. „Věděl jsem, že budeš se mnou souhlasiti! Vdejme ji tedy!“

Paní Malínská vyskočila a ztrnule hleděla na manžela. Nebyla úžasem schopna slova. Ředitel se usmíval. „Překvapil jsem tě? Myslíš, že se nestarám o budoucnost našeho jediného dítěte?“ Jeho hlas zněl vítězně. „Nedám jí ovšem nějakému modernímu floutkovi, se kterým by byla rok a po roce se rozvedla. Víš, jak o nich soudím! Vybral jsem pro ni muže ze staré školy, spolehlivého a čestného, který ji učiní šťastnou.“

„Ježíši Kriste,“ vydechla paní Malínská. „Co tě to napadlo?“

„Co mne napadlo? Chci přece jen její dobro!“

„A koho si má vzít? Zoufaleji nemohl znít hlas ubohé Aleniny maminky.

Ředitel Malínský přeslechl žalostný tón jejích slov.

„Je to můj starý přítel, doktor Čech, lékař, majitel pěkného sanatoria!“

Paní Malínská slyšela jen „starý".

„Vždyť Alenu ani nezná!" namítala bezradně.

„Zná ji! Dokonce dobře ji zná! Vždyť ji léčil, když byla malá! Ty ho také znáš!"

Paní Malínská jen vzdychla. „Ten?"

„Pamatuješ se přece na něho! Je to výborný muž. Byl léta primářem v T. a nyní si zařídil sanatorium! Pamatuje se dobře na naši Alenu a onehdy ji viděl na tennisu. Vidíš tedy, že jde také s duchem doby, přes to však je to muž solidních zásad a učinil by Alenu šťastnou. Zalíbila se mu velmi a jako čestný muž přišel přímo ke mně. Touží velmi po tom, aby se s ní seznámil a získal si její náklonnost."

„Kolik je mu let?" vydralo se ze rtů pí Malínské.

„Nu, mladík již není," přiznával se ředitel Malínský poněkud nejistě. To byl jediný bod, před nímž měl trochu strach.

„Myslím, že mu bude asi čtyřicet! Když bylo Aleně deset, byl ještě mladý lékař."

„Čtyřicet!" vyrazila ze sebe paní Malínská, „Aleně je osmnáct!"

„Co na tom? Je aspoň usedlý a má rozum!"

„Nebude-li však Alena chtít?"

„Proč by nechtěla? Je to hezký a uhlazený muž, zámožný a vážený lékař! Doufám přece, že nemá v hlavě zamilované pletky?" dodal podezíravě.

Paní Malínské se zatmělo před očima. Znala

svého manžela, jeho „zásady", jeho přepjatý odpor proti moderní mládeži, znala také jeho tvrdohlavost. Byl v hloubi srdce velký dobrák, byl však z těch mužů, kterým jsou jejich zásady a přesvědčení posvátným idolem, kteří jen tuze neradi uznávají svůj omyl. Paní Malínská dovedla až dosud vždy obratně obeplouti úskalí manželských rozporů, dnes však byla bezradná. Věděla, že to nepůjde bez bouří — znala také Alenu, jež byla pravou energickou dívkou moderní doby, věděla, že má-li Jiřího Mareše ráda, dovede za svou lásku bojovat. A Jiří Mareš byl jistě také čestný muž, mohla-li věřit nadšenému vyprávění své dcery. Co počít? Moudře se rozhodla zatím neodporovat. Byl-li doktor Mareš takový, jakým si ho představovala, jistě se Aleny tak snadno nevzdá!

„Kdy se mají seznámiti?" tázala se na oko klidně. „Chtěl jsem je seznámiti v neděli. Doktor Čech má své auto a prosil mne, abych tebe a Alenu pozval někdy na výlet. Nechce, aby Alena věděla, že již se mnou hovořil, přál by si, aby si ho oblíbila dobrovolně. Těší-li se však Alena na výlet s Martou, zařídíme to jinak!" Ředitel Malínský se usmíval velmi záhadně. Byl rozhodně sám s sebou velmi spokojen.

„Spoléhám se, že se Aleně ani slůvkem nezmíníš o naší rozmluvě! Nechci, aby jednala pod

cizím vlivem. Jsem přesvědčen, že si doktora Čecha sama oblíbí!"

Jak by mohla ubohá maminka pobouřit svou dceru, která se tak těšila na neděli! Paní Malínská věděla, že se výletu zúčastní také doktor Mareš a četla v očích své dcerky tak jásavou radost, že by neměla odvahy zničiti její mladé štěstí.

Večer však, když se Alena vrátila rozesmátá a rozveselená od paní Vojenové, vklouzla maminka za ní do jejího pokojíku a objala ji něžně.

„Alenko," otázala se měkce své dcery, „je ti doktor Mareš velmi milý?"

Alena se zarděla. „Je strašně milý, mamko!"

„A je to hodný člověk, Alenko?"

Alena se smála. „Myslím, že je hodný!"

„Těšíš se do banky, Aleno?"

„Vůbec na to nemyslím, mamko," zněla velkolepá odpověď. „Kdoví, co se stane? Nedovedu si představit, že by ze mne byla vážná úřednice přísného ředitele Malínského! Dnes se jen těším na neděli!"

Paní Malínská s povzdechem odešla. Byla však rozhodnuta, že hned zítra se přesvědčí osobně, je-li doktor Jiří Mareš skutečně tak milý, jakým se zdál malé, zamilované Aleně.

Ředitel Malínský hlásil v sobotu ráno, že celé dopoledne nebude v bance. Důležité konference

byly v proudu s cizozemskými finančníky, možná, že se zdrží i přes oběd.

Alenin tatínek byl přesný ve všem. Svědomitě hlásil doma vždy každou změnu svého úředního programu. Jeho žena o těchto konferencích věděla a byla povděčna náhodě, která jí usnadnila její výzkumný plán.

O desáté hodině hlásil sluha doktorovi Marešovi, že jakási dáma si s ním přeje mluvit.

„Dáma?“ divil se Jiří, „mladá?“

Sluha pokrčil rameny. „Mladá již není, rozhodně však elegantní!“ Netušil naprosto, že má před sebou choť ředitele Malínského. Doktor Mareš byl poněkud rozčilen. V rychlosti prozpytoval své svědomí, nenalezl tam však žádnou starší, elegantní dámu. Byl to solidní mladý muž a v jeho srdci vládla jediná žena — ta však byla mladá jako májové jitro a měla nejhezčí modré oči, které se na něho kdy usmály.

Neměl však příliš mnoho času na přemýšlení, neboť dveře jeho úřadovny se otevřely a sluha uváděl záhadnou dámu.

Jiří Mareš na ni pohlédl se zatajeným dechem. Tuto tvář znal — nikoliv, tuto neznal, avšak znal jinou, mladší a svěžejší, avšak stejně milou, znal tyto modré oči, ty smavé se šibalským úsměvem i

tyto laskavé s moudrým pohledem, zjasněným životní zkušeností.

Doktor Mareš věděl zcela určitě, že před ním stojí Alenina maminka.

Zmátl se trochu tímto překvapením.

„Milostivá paní...“ koktal a ukláněl se hluboce, aby zakryl své rozpaky.

Paní Malínská na něho hleděla trochu zvědavě a trochu shovívavě.

„Omluvte, pane doktore, mou nenadálou návštěvu. Jsem Alenina maminka,“ řekla vlídně, „a pochopíte jistě, že jsem byla zvědava poznat vás... Alena nemá přede mnou tajemství!“

Doktor Mareš se vzpamatoval. Za chvíli seděli oba v kožených křeslech a Jiří se snažil ze všech sil, aby byl co nejroztomilejší. Dokonce se trochu dvořil mamince své lásky. Usmíval se svým milým úsměvem a vyprávěl celou historii svého zamilování. Maminka slyšela o rokokové dámě, o princezně z říše masek, která ho očarovala. Jen o políbení pod palmami se nezmínil. Tušil zcela správně, že si Alena přeje, aby to zůstalo tajemstvím.

Paní Malínská naslouchala jeho zpovědi a měkký, melancholický úsměv zjasnil její laskavou tvář. Snila o svém mládí při něžných slovech tohoto milého hocha, jež platila její dceři. Jak to bylo dávno!

Bylo také jaro a byla děvčátko v bílých vzdušných šatech, v širokém kloboučku, s úsměvem na rtech. Seděla na lavičce na Petříně a vedle ní takový milý hoch. Šeptal jí něžná slova, hladil její ruku a prosil, aby počkala, aby mu byla věrná.... Osud chtěl jinak. Zasáhl do její mladé lásky a dal jí místo ní zajištěné postavení. Otec si to přál, dal na vážky rozum proti lásce a Alenina maminka se vdala. Její hoch měl ještě před sebou mnoho práce, nežli mohl pomýšleti na ženění. A tenkrát, v maminčině mládí, se dívky ještě nedovedly tak samostatně živit jako dnes. Vdala se, pohřbila lásku i všecky touhy, spokojila se klidným životem bez vášní a bez bouří. Tichá resignace byla podstatou jejího manželského „štěstí". Až přišla Alenka a s ní jediné pravé, plné štěstí. A nyní chce osud stejně zasáhnouti do života její dcery! Chce jí dáti za lásku a vroucí štěstí šedý klid resignace a trpkost odříkání!

Paní Malínská se bezděky bojovně vzpřímila. Nikoliv, dnešní dívky nejsou zrozeny k resignaci! Její Alenka, její temperamentní děvčátko má právo na nejvyšší štěstí ženy — na lásku milovaného muže! Doktor Mareš se zamlčel. Řekl již vše — že nalezl svou dívenku, která bude pro něho jedinou!

Že má hroznou odvahu bít se se životem, aby ji učinil šťastnou!

„Řekl jste jí to již, pane doktore?"

„Neřekl," odvětil upřímně. „Řeknu jí to však při nejbližší příležitosti!"

„Můj muž má však velmi přísné názory na dnešní svět, pane doktore, a nechce uznat, že jsou také moderní muži „s předválečnými" názory!"

Doktor Mareš se usmál. Usmál se zcela chlapecky, škodolibě a nezbedně. Tímto úsměvem si paní Malínskou získal nadobro. „Znám svého velectěného šéfa, milostivá paní, nevěděl bych však, co by proti mně mohl namítati! Vydobudu si svou princeznu, svou rokokovou dámu!"

„Nepoplašte mi tuze mé děvčátko, pane doktore!"

„Je stejně bezpečná v mých rukou, jako ve vašich, milostivá paní," řekl prostě, „mám také maminku a jsem hrozně nemoderní v jistých věcech. Patří k nim otázka pravého manželského štěstí!"

„Jsem ráda, že jsem vás poznala," řekla Alenina maminka laskavě, „neříkejte však Aleně o mé návštěvě!"

„Budu mlčet jako hrob! Smíme spoléhat na vaši

pomoc, milostivá paní, v boji s přísnými šéfy a ještě přísnějšími otci?"

Paní Malínská se skoro zarděla. Díval-li se na Alenu takto, jako nyní na její vážnou maminku, pak nebylo divu, že ji důkladně poblázníl!

„Spolehněte se na mne!" řekla pevně, „doufám, že nezklamete mou důvěru, pane doktore!"

Zase byla v jeho veselých očích celá spousta něžnosti, která stačila pro Alenku a pro její maminku.

„Budeme bojovat spolu!" prohlásil odvážně a políbil ohnivě ruku Aleniny maminky, která odcházela z jeho kanceláře s měkkým leskem v očích a tolik podobná jeho malé rokokové dámě z čarovné říše masek.

V.

Květnové jitro bylo jako ve zlatě vykoupané. Velký vůz Holovských stál připraven před vilou a čekal na hosty. Marta s Jarošem pokoušeli se svorně umístiti vzadu objemné balíky proviantu a paní Holovská dávala poslední rozkazy kuchařce, napomínala ji, aby dobře všude zavřela, nežli půjde na nedělní vycházku. Marta vyhlížela toužebně Alenu, zvědava, jaký ten její hoch asi jest.

Sotva se na něho pamatovala z únorového plesu.

Konečně, v poslední chvíli, pět minut před osmou, přihnala se Alena, všecka růžová, v roztomilých letních šatech, v lehkém kabátku a bílé radiovce. Nezbytnou raketu měla pod paží, a smála se bláznivě do svěžího jarního jitra, které jí dýchlo ve tvář a ozlatilo ji svým jasem. Vedle ní kráčel doktor Mareš, a celá jeho tvář se usmívala radostí z lákavého dne. Alena ho představila a pak se celá společnost se smíchem a hlukem usadila v autu. Cesta jarním jitrem byla rozkošná. Alena byla podivně rozčilena, jako by tušila, že ji očekává dnes něco nesmírně důležitého, co bude mít význam pro celý její život. Proto snad hleděly její oči tak zamyšleně do rozjásaného kraje, proto se chvěla, když ruka Jiřího se lehce dotkla její. Doktor Mareš hleděl kradmo na její zardělou tvář a vzpomínal bezděky na její matku. Slíbil jí, že v jeho rukách je Alena úplně bezpečná — skutečně bylo v jeho lásce tolik něžnosti, tolik oddanosti, že Alena, jež tušila snad jeho myšlenky, pohlédla na něho měkkým, vděčným pohledem.

Jaroš a Marta seděli vedle sebe mlčky, ruku v ruce pozorujíce modravý kraj, pozlacený sluncem. Tak jasná zdála se jim jejich budoucnost — ještě

měsíc školy, pak jim nastanou jiné starosti, přípravy na společný život, který se jim zdál rájem. Jejich láska kvetla tiše, klidně, bez zápasů. Rodiče Martini neměli příčiny bránit své dceři. Vyptali se přesně, po obchodnicku na profesora Jaroše a slyšeli jen to nejlepší. Nebyl bohat, Marta toho ani nepotřebovala, byl to však čestný, klidný muž, kterému mohli bez obav svěřiti svou jedinou dceru.

Klánovické lesy dýchaly ještě ranní svěžestí, když auto zastavilo před pěknou vilou, obklopenou rozsáhlou, stinnou zahradou. Kolem byl les, vila stála opodál hlavní oživené části tohoto oblíbeného letního sídla Pražanů, neboť továrník Holovský chtěl mít aspoň o dovolené klid. Jedna část zahrady byla upravena na tennisové hřiště, v druhé byly zelené trávníky, růžové keře a ovocné stromy, obtížené plody. Rozkošná besídka, celá pokrytá popínavými růžičkami, pravý zámeček šípkové Růženky, stála v rohu zahrady. Byla opatřena proutěnými křesly a stolečky; rodina Holovských tam v létě obědvala a svačila.

Paní Holovská zmizela ihned ve vile, kde na ni čekalo mnoho práce. Martin bratr odešel do sousedství na partii ping-pongu. Alena a Marta zamířily k tennisu a za chvíli se rozpoutala tempera-

mentní hra. Obě dvojice hrály velmi dobře, klidněji si však rozhodně počínala Marta s Jarošem. Hra Alenina a Marešova byla jen rouškou, která měla zakrýti neklid a sladkou touhu po chvíli samoty. Alena tušila, co jí chce její přítel říci, tušila, že by nejraději odhodil raketu a odešel s ní do svěžího stínu lesa, tak, jak si to maloval v duchu po celé dva dny. Věděla to, znala i svou touhu splnit jeho přání. A přece se vyhýbala jeho něžnému pohledu, předstírala zájem o hru, jen aby oddálila onu chvíli, po níž toužila a které se bála.

Dopouštěla se však ve svém zmatku tolika chyb, že ji Marta konečně sama poslala na procházku. Snad nebyla tak úplně nestranná, rozhodně chtěla býti s Jarošem také trochu sama!

Doktor Mareš odložil raketu se zřejmou radostí.

„Máte pravdu, slečno Marto," řekl s potměšilým úsměvem, „škoda mařit čas tennisem v tak božské dopoledne!"

A obratně přiměl Alenu k ústupu ze zahrady.

„Projdeme se lesem, princezno?" tázal se rozmarně a v jeho veselých očích zablýskl úsměv.

„Ve dvanáct je oběd!" volala na ně Marta, která dala přednost růžové besídce před procházkou.

Alena kráčela poslušně k lesu, jaksi bez vůle,

odevzdána v osud, který byl však zcela příjemný, neboť se jí zjevil v podobě nejmilejšího hocha pod sluncem. Aspoň podle jejího názoru, a to jí věru stačilo.

Dopolední slunce se houpalo v korunách stromů, vzduch voněl konvalinkami a ptáci absolvovali již několik jásavých čísel dopoledního koncertu. Aleniny vlasy se leskly v zlaté pavučině slunečních paprsků, její rty se chvěly, celá její štíhlá postava, tak neskonale dívčí, byla v souzvuku s kouzlem jarního lesa.

Doktor Mareš, veselý hoch, s duší přístupnou kráse, byl okouzlen a dojat jejím čistým půvabem, měkkým leskem jejích jasných očí, dojemnou oddaností jejích pohybů.

Jeho pohled se zachytil na její svěží tvářince, v níž četl jasně neuvědomělou touhu a dívčí bázeň před láskou, jíž byl pln celý les, jíž dýchalo toto jarní dopoledne v rozzářeném slunci.

Byl však mužem a miloval děvčátko Alenu, jejíž rty ho nevědomky vybízely k polibkům, jejíž uděšený pohled dítěte prosil za slitování.

Snil o chvíli, kdy bude jeho tato dívenka, až sama spočine v jeho náručí, až zbožně zlíbá její

malé ručky, z nichž chtěl přijmout nejvyšší dar její lásky.

Již se mu chvěla na rtech slova, jichž dosud nevyslovil. Avšak Alena, zmatena, ustrašena a přece plna touhy, rozběhla se náhle mezi stromy, kde snily konvalinky jarní sen.

Tam ji nalezl, kytici konvalinek měla v rukou a usmívala se, všecka zardělá, svému útěku, který ji nemohl zachrániti před jeho objetím.

Chtěla zase prchnouti, zachytil ji však, pozvedl její ručku a políbil ji i bílé kalíšky vonných květů.

„Aleno, princezno moje, máte mne ráda?"

Stála před ním, sluneční šíp zlatil její světlé kučery, s planoucí tváří, s dětsky pootevřenými rty jako tehda, v zimě, malá rokoková dáma v růžovém obláčku, když po prvé ji políbil.

A jako tenkrát, zeptal se tiše:

„Smím?"

Její oči prosily, její rty se usmívaly.

Objal ji i s kyticí konvalinek a něžně vzal její hlavu do dlaní.

„Děvčátko moje, máš mne ráda?"

Zavřela oči a prohnula se v jeho objetí, ležela mu v náručí, zlatou hlavu zvrácenu na zad, viděl jen

její měkké rty, její sladké dívčí rty, které přijaly oddaně, téměř zbožně první polibek lásky.

Zlíbal ji, zlíbal její přivřené oči, její čelo její tváře, jeho rty bloudily po jejím hrdle, měl ji konečně v náručí, svou dívenku, své děvčátko, divoký hoch ji celoval, skrýval své rty v jejích kučerách, zlatě teplých jarním sluncem.

Líbal ji, až pozbývala dechu a chvěla se v jeho silných, mužných pažích, prosila a žebronila, aby ji pustil, aby ji neulíbal k smrti.

Byla tak dojemná ve svém zmatku, musil však nejprve od ní slyšeti to, po čem tolik toužil.

„Pustím tě," smál se na jejích rtech, „až mi řekneš, jednou, jedenkrát, že mne máš ráda, že budeš mou, na vždycky, Alenko, na celý, dlouhý život!"

Její modré oči se na něho usmály, její hlas se chvěl a přece zaslechl její vyznání, které slíbal s jejích rtů:

„Mám, mám tě ráda!"

„Jsi má?"

Skryla planoucí tvář na jeho prsou. Pak viděl před sebou její vážné oči a její rty, které mu sama nabídla k polibku. Byla tak rozkošně ženská

v tomto bezděkém pohybu, že nechtěl již jasnější odpovědi.

Políbil ji skoro zbožně.

„Měl jsem tě rád od první chvíle, malá princezno, růžová rokoková dámo!"

Kráčeli ruku v ruce jarním lesem, jako dvě děti, zmámené láskou.

„Co tomu řekne maminka?" řekla Alena, hledíc do zeleného přítmí lesa.

Zasmál se jako školák, kterému se podařil smělý úskok.

„Maminka to ví...!"

„Co ví?"

„Že tě mám rád!"

„Maminka?"

„Ano! Mluvil jsem s ní! Myslíš, že bych si dovolil ucházet se o tebe bez vědomí tvé maminky? Nikoliv, děvčátko, Jiří Mareš je poctivý hoch!"

Zasmála se jeho samochvále. „A tatínek?" Zatvářil se hrozně žalostně. „To bude tvrdší oříšek! Avšak odvážným štěstí přeje!"

„Bude dvanáct!" zvolala Alena, jen aby nemusila mluvit o té jediné stinné stránce svého štěstí. Pak pohodila hlavou. Proč by tatínek nesvolil? Což není její Jiřík nejmilejší, nejhodnější hoch na

světě? Tatínek sám tvrdil že je výborný úředník!

Svraštila čelo, tak usilovně přemýšlela, mohl-li by tatínek najít na něm chybičku! Marné namáhání. Je-li někdo dokonalý, pak to je doktor Jiří Mareš, její hoch, který umí líbat, až zrak a sluch přecházejí.

Pohlédla kradmo na jeho snědou, milou tvář a zarděla se hrozně, když její pohled spočinul vteřinu na jeho rtech. Zpozoroval její pohled a zastavil se uprostřed cesty. Vztáhl k ní ruce a jeho veselé oči prosily.

Klesla do jeho náručí jako do teplých laskajících vln. A Jiří Mareš zapomněl na jejích měkkých rtech na všecky přísné šéfy a otce, viděl jen ji, svou malou nevěstu, byl hotov bojovati za své děvčátko s celým světem.

Přiběhli do vily, zardělí, uhřátí, smějíce se svému chvatu, který byl vlastně zbytečný, neboť v této začarované říši jara byla královnou láska, k níž choval každý spoustu ohledů.

Marta odvedla svou přítelkyni do růžové besídky a nabídla jí se zlomyslným úsměvem zrcátko a hřeben.

Místo však, aby přičesala své zrádné rozváté

kučery, objala Alena svou přítelkyni a roztančila se s ní po růžové besídce.

„Marto, žábo drahá, kdybys věděla!“

„Co mám vědět?“ Marta se klidně vyprostila z divokého objetí Alenina a přihladila si pedantsky své tmavé mikádo.

„Marto, on je strašně, hrozně milý chlapec a já ho mám hrozně ráda!“

„Proto tu však nemusíš tak řádit, blázínku! Já mám Jaroše také ráda a netančím proto radostí!“

„Ach ty! Ty's moudrá, rozvážná, klidná Marta, já však musím tančit, smát se a „řádit“, jinak bych se udusila štěstím!“

„Teď se však rychle učesej, divochu, a vzpomeň si na svého tatínka!“

„Marto, nebuď zlá! Mám sama strachu dost!“

Poslušně si přičesala rozváté kučery a vrátila zcela způsobně na verandu vily, kde bylo prostřeno k obědu. V jejích očích zůstala však teplá zář, jež se v nich zachytila v lese, ozlaceném jarním sluncem. Nečinila si starostí, její mládí dovedlo jen doufat. Snad by se byla jen usmála v této chvíli, kdyby byla tušila, jaké mraky se kupí na obloze jejího mladého štěstí . . .

VI.

A přece byla pohroma nedaleko a potměšilý osud se zlomyslně usmíval na šťastnou malou společnost na zasklenné verandě klánovické vily! Paní Malínská připravovala oné neděle klidně oběd, vzpomínajíc s laskavým úsměvem na svou dcerku a jejího hocha.

O půl dvanácté zařinčel náhle zvonek a ve dveřích bytu objevil se ředitel Malínský, který odpověděl záhadným úsměvem na úžas své choti. Divila se jeho časnému příchodu, její údiv se však změnil v leknutí při prvních jeho slovech.

„Bude brzy oběd, maminko?“ tázal se přísný Marešův šéf nezvykle vesele. „V jednu hodinu přijede pro nás doktor Čech se svým vozem! Pojedeme do Klánovic!“

„Do Klánovic?“ opakovala Alenina maminka ztrnule.

Pan ředitel byl však ve výborné náladě, takže si nepovšimnul jejího leknutí.

„Ano, do Klánovic! Setkal jsem se s doktorem Čechem a řekl jsem mu, že Alena je na výletě. Měl jsem výborný nápad, se kterým ihned souhlasil. Pojedeme za ní, seznámíme je nenápadně a ostatní

se již poddá! Překvapíme ji, domů může jet v jeho voze s námi!"

Mamince se roztřásla kolena. Musila rychle usednout, tak ji ta novina dojala.

„Musí to být tak rychle?" tázala se bledými rty.

„Čím dříve, tím lépe!" odvětil Alenin otec spokojeně, „bude rád, až bude vše hotovo! Bojím se stále, že se Alena zatím zamiluje do některého mladého floutka! Však se ti doktor Čech také zalíbí, až ho poznáš!"

Paní Malínská nebyla schopna odpovědi. Tušila sice nejasně, že by měla svému muži říci pravdu, že je jeho, podle jeho přesvědčení, dobře míněná snaha, zbytečnou, že Alena již sama volila, že ji má rád hodný mladý muž, proti němuž nebylo lze namítnout nic, pranic — slova jí však vázla na rtech, nemohla je vyslovit, uvědomila si teprve nyní, že se svého přísného muže vždy bála!

Bezmocně tu stála, chvějíc se strachem, mučivou bázní před tímto setkáním, trpíc pro Alenu a — věděla to určitě, i pro Jiřího Mareše, který si ji získal tím, že probudil v ní jemně a něžně pohaslou vzpomínku na vlastní mládí.

Mechanicky dovařila oběd, dávala Stáze zcela

nesmyslné rozkazy, dusíc se rozčilením a zoufalou touhou svěřit se někomu se svou úzkostí. Stáza ji dobromyslně pozorovala a snažila se ve své prostomyslné hlavě vše srovnat. Že se tu něco děje, to bylo jisto a Stáza by byla vsadila svou jedinou rozcuchanou hlavu, že je to „něco" namířeno proti slečince Aleně a tomu hezkému mladému pánu, se kterým slečinku již několikrát za rohem potkala. Hleděla vyzývavě na paní Malínskou a úmyslně několikrát vzdychla, aby ji přiměla ke sdílnosti. Stáza sloužila u ředitelů již tři roky a přes to, že byla někdy hříšně líná, byla velký dobrák a za svou paní by dala duši, za ni a za Alenu.

Paní Malínská zpozorovala konečně Stázinu němohru a zatoužila sama svěřiti se jí. Věděla, že má Alenu ráda a že je věrná jako pes.

„Stázo, pomyslete si, chtějí naši ubohou Alenku vdát! Otec ji chce dát nějakému čtyřicítiletému doktorovi, který ji léčil, když byla malička!"

Stáza si vzdychla ještě jednou, tentokrát však úlevou. Konečně to bylo venku!

„Milostpaní, to nesmíte připustit!" řekla nezvykle energicky. „Slečinka je ještě dítě a ten její pán je takový fešák a dívá se na ni jako na svatý obrázek!"

„Který pán?" vyjekla paní Malínská.

Stáza se tiše pochychtávala.

„Ježíšku, což to milostpaní neví, že má slečinka Alena svého chlapce?"

Paní Malínská se vzpamatovala.

„Vím, Stázo," řekla upřímně, „jak to však víte vy?"

Stáza se potměšile usmála.

„Viděla jsem je několikrát v naší ulici a vím, že slečinka Alena vždy utíká k paní kapitánové ve druhém poschodí, má-li potkat našeho pána! Ten její hoch je náramně hezký, sluší jim to spolu!"

„Viďte!" vzdychla paní Malínská, „a je také hodný, řádný člověk! Je úředníkem v bance, náš pán je jeho šéfem! A nyní si vzal do hlavy, že Alenu vdá za nějakého starého doktora. Nechce ani slyšet o mladém, myslí, že jsou všichni lehkomyslní! Dnes je chce seznámit!"

„Dnes?" Stáza byla všecka ustrašená. Pak se však zasmála. „Nebojte se, milostpaní, slečinka Alena se nedá! Má-li toho svého ráda, ani se na toho druhého nepodívá."

Byla to skutečně jediná útěcha, která paní Malínské zbyla. Ulevilo se jí nějak, že Stáza její důvěry nezklame!

Jak to však odpoledne v Klánovicích dopadne, na to se neodvážila ani pomyslit!

Oběd byl tichý, paní Malínská jen předstírala, že poslouchá manželovy chvalozpěvy na toho znamenitého doktora Čecha, kterého Alenina maminka již nenáviděla, vždyť jí chtěl vzíti Alenu, chtěl její dceru připravit o nejvyšší štěstí ženino — o sňatek z lásky, o harmonický život dvou lidí, hodících se k sobě věkem i názory.

Všecka její utajená bolest, všecka dlouhá léta pustého soužití s pedantským mužem mnohem starším nežli byla sama, oživla náhle s netušenou trpkostí v její duši, bolela znova a krutěji ještě, vždyť šlo o její jediné dítě, které mělo míti jasnější, krásnější život, nežli měla matka, paní Malínská, jejíž jediným životním vítězstvím byla resignace.

Bylo jí, jako by tento neznámý muž, jenž ve svém věku měl odvahu vztáhnouti ruku po její Aleně, po svěžím děvčátku s čistou dívčí duší, po druhé ji chtěl oloupiti o její mladou lásku, po druhé ji chtěl přinutiti, aby se vzdala vysněného štěstí za cenu klidného, suchopárného života — za cenu zaopatření.

Dnes se však časy změnily! Alena je moderní děvče, které se dovede uživit samo, není odvislá

na otci tak, jako byly dívky její generace. A banka, které se dříve pro Alenu hrozila, zdála se jí dnes dokonce lákavou budoucností, srovnala-li ji s neutěšeným, nerovným manželstvím bez lásky.

Čas nelítostně ubíhal a paní Malínská, zabrána do svých zoufalých myšlenek, stála v ložnici, roztržitě hledajíc ve skříni letní šaty.

Do jejího snění zahoukala houkačka auta před domem jako zvon na poplach.

Paní Malínská nepřistoupila však k oknu. Nebyla zvědavá, nechtěla spatřiti dříve, nežli bude nutno, muže, jenž chtěl její Alenu.

Ředitel Malínský vpadl netrpělivě do ložnice „rychle, rychle“, volal jako by záleželo na každé minutě, „doktor je tu! Přivedu ho nahoru, seznámíte se zde!“

Paní Malínská se mechanicky oblékla. Letmo popatřila do zrcadla, jež odráželo její obraz. Neuvědomila si ani, že jest ještě dnes, v třiceti osmi letech velmi hezká žena, nápadně podobná Aleně, jež byla vskutku mladším vydáním své krásné maminky. Ovšem — jí bylo třicet osm a jejímu muži padesát pět. Nebylo divu, že zapomínala, že je ještě mladá a hezká.

Vešla do jídelny jako stroj, v jejích velkých tem-

ně modrých očích, podle nichž poznal Jiří Mareš ihned maminku své dívky, byl chlad a odmítavá zdvořilost.

Vedle ředitele Malínského stál štíhlý, vysoký muž, s vlasy lehce prošedlými, s markantní ušlechtilou tváří. Nepoznala ho — tenkrát, když Alenu léčil, byl skoro mladík, Alena byla děcko, tento muž byl zcela někdo jiný, někdo, jenž zná život a dovede se s ním bíti!

Byl rozhodně sympatický, byl dokonce krásný muž, který jistě by dovedl okouzliti ženu — avšak paní Malínská viděla jen šedé jeho vlasy na skráních, drobné vrásky kol výrazných šedých očí, viděla jen, že je mu čtyřicet a její Aleně osmnáct.

Ředitel Malínský ho představil své ženě. Doktor Čech uhlazeně omlouval svůj neočekávaný a neohlášený příchod. Sklonil se uctivě nad rukou Alenniny matky, nemohl však nepozorovati její chlad.

Alenin otec nebyl příliš důvtipný a neměl jemného smyslu pro odstíny nálady, přece však postřehl, že tu něco není v pořádku. Snažil se tím více být roztomilým, aby překlenul propast prvního seznámení.

Hlučně vyzval svou ženu, aby se připravila, za chvíli že pojedou.

Doktor Čech taktně použil příležitosti a odešel s ředitelem napřed, aby připravil vůz.

Paní Malínská následovala oba pány s tvrdým, skoro vzdorovitým výrazem ve tváři. Umínila si v této chvíli, že bude bojovati za lásku své dcery tak, jak by byla chtěla bojovat tenkrát, před osmnácti lety za svou.

Doktor měl krásný, pohodlný vůz, a vyhlížel u volantu velmi pěkně. Měl štíhlou, pružnou postavu, která svědčila o tom, že se zabývá sportem, byl elegantní a uhlazený, paní Malínská to všecko však nechtěla vidět. Ať byly jakékoliv jeho přednosti, pro Alenu mužem nebyl.

Vůz ujížděl lehce ke Klánovicům, touž silnicí, kudy dnes ráno jela Alena vstříc lásce.

V zahradě klánovické vily seděla mládež před růžovou besídkou; vlastně jen Alena, Jiří a Marta. Profesor Mareš byl v jídelně a hrál. Otevřeným oknem linuly se do zahrady melodie, vážné i veselé, sentimentální i laškovné.

Jiří Mareš držel Aleninu ruku ve své. Oba tiše naslouchali, oddávajíce se s rozkoší odpolednímu klidu. První růže sladce voněly teplým vzduchem, v zahradě byl čarovný klid a mír, v němž se Alenina mladá láska chvěla mámivým tušením štěstí.

Jako blesk z čistého nebe dopadla do tohoto ticha poplašná zpráva Martina bratra.

Přiběhl odkudsi a ihned zamířil k besídce.

„Aleno! Aleno! Váš tatínek a Vaše maminka sem jedou! Viděl jsem jejich vůz, řídí ho cizí nějaký pán!"

Mirko byl zasvěcen do Alenina tajemství, byl to výborný kamarád, který měl přítelkyni své sestry velmi rád, ovšem jen jako kamarádku, partnerku v tennisu a v tanci.

Alena zbledla při této zprávě a vyskočila z křesla. První její myšlenkou byl útěk. Prchnout! Ví-li tatínek, že je tu s Marešem, pak dojde k hroznému jistě výstupu!

Doktor Mareš však zachoval klid. Nechápal, proč by nemohl předstoupiti před otce své dívky a říci mu upřímně, že ji má rád. Stáhl jemně Alenu na křeslo.

„Dítě", káral ji moudře, „proč se tolik bojíš? Řekneme tatínkovi vše!"

Avšak Alena sepjala zoufale ruce.

„Ještě ne! Dnes, tady ne! Prosím, jen to ne! Neznáš tatínka! Nechápu, jak to maminka mohla připustit! Vždyť věděla, žes jel s námi."

Hlas se jí třásl slzami. Zapomněla úplně na svou

obvyklou energii. Neurčitý strach před otcem, který tušila vždy u matky, zveličil tuto „náhodu". Alena neměla dnes odvahu hovořiti, debatovati s otcem a hájiti svou lásku. Její duše byla příliš rozechvěná, příliš pobouřená láskou, ke které se dopoledne přiznala v začarovaném jarním lese.

Byla by chtěla dnes jen snít, toulat se myšlenkami v neskutečnu, kde bylo jen štěstí, neměla dnes síly vyslechnout otcovy nářky na moderní mládež, na lehkomyslné sňatky a rozvody. Cítila, že by to bylo znesvěcení tohoto dne, který probudil v ní ženu!

V jejích očích byla tak zoufalá prosba, že doktor Mareš, dojat, svolil.

Pohladil konejšivě její ruku, která se chvěla v jeho.

„Dobře tedy, nechceš-li, neřeknu dnes nic. Jak však vysvětlíme mou přítomnost zde?"

Marta, která rozuměla citům své přítelkyně, věděla radu.

„Řekneme, že jste náš známý, pane doktore, že jste přijel sem s Jarošem!" A rozběhla se do jídelny, aby poučila profesora Jaroše.

Mareš se trochu zamračil.

„Nerad mám lži, Alenko", řekl tiše, „ostatně

tvůj otec musí také vše zvědět, dnes nebo zítra!"

„Dnes ne, jen dnes ne!"

„Jak si přeješ", svolil doktor Mareš a snažil se zakrýti svou nespokojenost. V duchu zle žehral na svého šéfa. Což se musil bát přiznati se ke své lásce? Nebyl čestným mužem, jehož postavení bylo dokonce velmi pěkné? Neměl práva ucházeti se o Alenu, přes to, že byla dcerou ředitele Malínského?

Alena pochopila jeho city. Její vnímavost byla zbystřena láskou a pocítila bezděky touhu odčinit nějakou křivdu, kterou mu způsobila svým pošetilým strachem. Její ručka vklouzla do jeho a její oči se na něho usmály.

„Nehněvej se," řekla něžně. „Neznáš tatínka! Musíme se svěřit nejprve mamince, ta pomůže!"

Políbil její ruku a jeho rozmrzelost zmizela.

„Jak bych se mohl na tebe hněvat! Počkáme tedy, až maminka nám připraví cestu."

Alena se uklidnila a dobrá nálada se jí zase vrátila. Dokonce se smála při pomyšlení na úskok, který chystali přísnému otci.

Přemýšlela jen stále, co přimělo maminku k této zradě. A pátrala ve své paměti, kdo by mohl být muž, jenž řídí auto! Nějaký známý? Proč se jí však tatínek nezmínil o svém úmyslu? Bezděky začala

tušit, že otec je původcem tohoto nevítaného překvapení, k němuž maminka byla asi nucena svolit!

Neměla však času k řešení této záhady.

Velký elegantní vůz zastavil před vilou a ředitel Malínský křepce vyskočil. Za ní váhavě vystupovala jeho žena.

Doktor Čech zajistil auto a pátravě hleděl do zahrady.

Martin bratr zachránil situaci; působilo mu to čistě chlapecké potěšení, zahráti si trochu komedii. Uvítal u vchodu nenadálé hosty a způsobně se uklonil doktorovi Čechovi, kterého Alenin otec představil.

„Přijeli jsme za Alenou, pane Holovský", vysvětloval bodře ředitel Malínský. „Vylákal nás krásný den. Kde máte naši mládež?"

Mirko Holovský pokynul do zahrady.

„Slečna Alena bude jistě příjemně překvapena," řekl s potměšilým úsměvem. „Máme tu několik hostí, profesor Jaroš, Martin známý přijel a přivezl s sebou svého přítele, doktora Mareše. Jsou v zahradě, pane řediteli, račte, milostivá paní . . . . ."

Ředitel Malínský zbystřil sluch.

„Mareš?"

Vzpomínka na banku, kterou toto jméno vyba-

vilo v jeho mysli, nehodila se k tomuto nedělnímu výletu.

„Doktor Mareš?“ obrátil se tázavě na Mirku, „snad to není úředník z naší banky?“

Mirko pokrčil rameny. „Úředníkem v bance jest, nevím však ve které, pane řediteli!“

Paní Malínská byla již o několik kroků napřed. Měla jedinou snahu, vyzvati Alenu aspoň pohledem k opatrnosti.

Mirko vedl hosty k besídce.

Ředitel Malínský zápasil s jakýmsi nejasným podezřením. Jakou zatrolenou náhodou se sem dostal doktor Mareš?

Alena nevěnovala cizímu muži, který kráčel s otcem, nejmenší pozornosti. Vyskočila a běžela vstříc mamince, která ji láskyplně objala. Podařilo se jí přece zašeptati varovné „pozor“!

Alena vítala matku a otce s nadšením příliš hlučným, než aby bylo pravé. Marta se ukláněla a představovala Jaroše a Jiřího. Doktor Mareš byl zase úplně klidný. S úsměvem přistoupil k svému šéfovi, který na něho hleděl trochu podezíravě.

„Jaká náhoda, pane řediteli, netušil jsem, že se dnes s vámi setkám v Klánovicích.“

„To si myslím“, bručel pan ředitel, „jak jste se sem vlastně dostal, doktore?“

„Ze známosti“, usmíval se Mareš, „byl jsem laskavě pozván!“

„Tak, tak,“ bručel Alenin otec, kterému se tato „náhoda“ zřejmě nelíbila. Podal ruku Jarošovi, o němž slyšel doma od Aleny a obrátil se ke své dceři.

„Přivedli jsme ti dobrého známého, Aleno, pamatuješ se ještě na doktora Čecha, který tě léčil, když's byla malá?“

Alena hleděla nechápavě s otce na doktora Čecha, který se před ní ukláněl.

„Nepamatuji se,“ řekla pak stísněně a vložila váhavě svou ruku do pravice doktora Čecha. Její pohled zalétl rychle k Marešovi, který pozoroval tuto kratičkou pozdravnou scénu. Doktor Čech sledoval směr modrých očí a zahlédl nejen ruměnec Alenin, ale i nepatrné svraštění čela, kterým doktor Mareš vyjádřil myšlenku, jež mu prolétla hlavou.

Lékař se nepatrně usmál. Pak se sklonil nad Aleninou rukou a políbil ji.

„Chápu, že se na mne nepamatujete, slečno“, řekl roztomile, „doufám však, že obnovíme staré přátelství.“

Alena odpověděla úsměvem a po prvé pohlédla zvědavě na nenadálého hosta. Doktor Čech zachytil její pohled a jeho šedé oči snažily se upoutat Aleniny modré. Jakési tušení mu řeklo, že na něho čeká boj. Onen snědý mladý muž, který tu byl pouhou náhodou, a kterého Alenin otec vítal s tak malou radostí, byl nebezpečný. Doktor Čech mimoděk vzpřímil svou štíhlou postavu. Tušil zápas, nebyl však zvyklý podlehnout. Až dosud vítězil nad životem, rval mu úspěch nad úspěchem, jen na své osobní štěstí neměl čas myslit. Až do té chvíle, kdy spatřil Alenu, kdy její dívčí půvab probudil v něm touhy, jimž až dosud nedovolil se ozvat. Zamiloval se do této dívky, miloval ji mužnou, prudkou láskou zralých let. Věděl, že je krásný muž, byl si vědom všech svých předností, kterými okouzloval ženy. Nebylo v něm pokrytecké skromnosti stejně jako neznal domýšlivosti a pýchy. K ženám se až dosud choval vždy rytířsky, byl dokonalým kavalírem, lékařem, kterého pacientky zbožňovaly, jenž dovedl s nejroztomilejší zdvořilostí odmítnouti všecky útoky na své srdce. Tento zdánlivě chladný, vyrovnaný muž, jenž se usmíval lásce, byl však tichým snílkem. Čekal na zázrak, který mu měl dáti to jediné, co scházelo k dokonalé harmonii jeho ži-

vota, vyplněného prací a snahou pomoci trpícím lidem. A nyní se ho dočkal! Zjevil se mu, když před krátkým časem spatřil na tennisovém hřišti Alenu, rozesmátou, svěží jako ztělesněné mládí! Nepoznal jí. Dávno minuly doby, kdy byl v Praze mladým lékařem, kterého jednou povolali k děvčátku Aleně. Oslnila ho však a pobouřila vše, co tajil ve své přísné duši, tak chladné dosud — zamiloval se a poněvadž mu osud vždy dával vše, po čem zatoužil, kráčel pevně za svým cílem. Necítil se starým a také jím nebyl, přes to, že se v jeho tmavých vlasech zabělely první šediny. A přece byla v jeho pohledu, kterým hleděl na Mareše, němá výzva. Vypověděl v té chvíli boj jeho mládí a nepochyboval ani chvíli o svém vítězství.

Paní Holovská se objevila v zahradě a vlídně vítala své hosty. Byla výbornou hostitelkou a měla ráda četnou společnost. V růžové besídce byla podávána svačina a brzy byla zábava v proudu. Ředitel Malínský byl jat nezvyklým zájmem pro svého úředníka; bavil se stále jen s doktorem Marešem, jenž zatínal zuby zlostí, odpovídal však zdvořile svému šéfovi. Až dosud s ním ředitel nepromluvil ani deset soukromých slov, nestaral se nikdy o osobní poměry svých úředníků, dnes ho však zajímaly

podrobnosti, které by mu byly jindy zcela lhostejny. Neposlouchal vlastně tuze pozorně, jeho hlavním a jediným cílem bylo, vzdáliti Mareše od Aleny.

To se mu také podařilo a ubohý doktor Mareš zuřil, pohlédl-li na svou dívku, jež seděla na druhém konci stolu a bavila se s tím hrozným doktorem Čechem. Jiří žehral zle na osud, který mu tak potměšile zkazil nejkrásnější den. Jen někdy pohlédl žalostně na paní Malínskou, která se tvářila stejně nevesele. Pozoroval, že se tu něco děje, laskavost jeho přísného šéfa byla příliš nápadná, než aby byla upřímná.

Zlobil se na sebe, že povolil Aleně a souhlasil s touto komedií, která se mu nyní zdála nejen nečestná, nýbrž i osudná.

Marta hleděla s úžasem na podivnou tuto společnost. Litovala Mareše i Alenu, nemohla si však vysvětliti, co to vše znamená.

Alena byla jako ve snu. Nevěděla sama, jak se ocitla vedle doktora Čecha; marně se ohlížela po Jiřím, tatínek ho úplně zabral pro sebe a když se setkaly jejich pohledy, byl v Aleniných očích úžas a němá prosba, v očích Jiřího pak divoký hněv a zoufalá touha po vysvětlení.

Nemohla však zapříti, že tento doktor Čech, se kterým se tak neočekávaně seznámila, je zajímavý muž. Bavil ji znamenitě, vyprávěl tak pěkně o své práci, o sanatoriu, které v Praze zařídil, jeho mužně krásná tvář byla tak poutavá, že Alena podléhala skoro jeho vlivu, obdivu, který četla v jeho šedých očích. Nenapadlo jí však ani chvíli, že by tento vážný muž s prošedivělým vlasem mohl se o ni ucházet. Byla by se rozpustile zasmála takovému tvrzení. Láska? Milovat ji směl pouze Jiří, její milý hoch, kterému se zaslíbila dnes odpoledne v lese vonícím jarem, vyzlaceném sluncem!

Vzpomínka na tyto čarovné chvíle zmátla poněkud její pozornost. Slova doktora Čecha doléhala k jejímu sluchu jako nejasný šum. Myslila pouze na to, jak si umluví s Jiřím novou schůzku, zůstane-li tu tatínek do večera.

Ředitel Malínský odpověděl mimoděk sám své dceři na tuto otázku. Zvedl se náhle a prohlásil, že mu bylo velkým potěšením poseděti si v této rozkošné zahradě, že však jest nejvyšší čas, pomysliti na návrat. „Alenu vezmeme s sebou ovšem, paní Holovská může zase svézti oba pány, kteří jistě dají přednost autu před vlakem". A uklonil se nesmírně roztomile před Jarošem a doktorem Marešem,

který se zoufale musil ovládat, aby neřekl svému šéfovi něco strašně nezdvořilého. Zachránila ho jen myšlenka, že tento hrozný muž je Aleniným otcem.

Alena při otcových slovech zbledla a vyskočila velmi nezpůsobně.

„Raději pojedu s Martou, tatínku", vybuchla a všecka nespokojenost se zkaženým výletem jevila se v její tváři.

„Pojedeš s námi, Aleno", řekl určitě ředitel Malínský, svým „úředním tónem", který nesnesl odmluvy.

Marta se odvážila přimluvit se za svou ubohou přítelkyni, avšak marně. Ředitel Malínský se již loučil s paní Holovskou a vybízel svou ženu, aby si pospíšila.

„Můžeme v Praze ještě někam zajít, abychom oslavili setkání s dávným přítelem", dodal mnohoslibně, obraceje se k doktorovi Čechovi, jenž se právě ukláněl chladně před Jiřím Marešem.

Paní Malínská jen žasla nad nenadálou podnikavostí svého chotě, jenž svou rodinu obyčejně příliš nerozmazloval. Věděla ovšem, proč to činí a v jejích očích byla úzkost o dceru a bezmocný vzdor.

Alena zápasila se slzami. Takto měl tedy skončiti tento den. Těšila se tolik na zpáteční cestu s Jiřím, těšila se na jízdu jarním podvečerem, ruku v ruce se svým hochem! Neodpověděla vůbec na otázku doktora Čecha a odvrátila se vzdorovitě od něho. Proč se vetřel mezi ní a Jiřího? Co je jí po něm?

Podařilo se přece pomocí Marty přiblížiti se k doktorovi Marešovi.

Marta s Mirkem odvedli jejího otce obratně dále do zahrady a ukazovali mu horlivě jakýsi strom.

Jiřího oči metaly blesky.

„Mám ho zavraždit?" tázal se tváře se zuřivě.

„Jiří!" Alena byla blízka pláči.

„Zítra řeknu tvému otci o tvou ruku", řekl Mareš hlasem tak zoufalým, jako by se právě odhodlával k sebevraždě.

Alena neodporovala. Byla příliš nešťastna zakončením vytouženého výletu.

Mareš viděl smutek v jejích očích, které se dovedly dosud jen smát.

„Nebuď smutná, Alenko," řekl něžně. „Vynahradíme si po druhé, co jsme dnes zameškali!"

Políbil jí ruku a v duchu posílal ke všem ďasům všecky ředitele banky s panem Malínským v čele.

Pozoroval doktor Čech tuto krátkou rozmluvu? Stál zamyšleně u vchodu do besídky a na jeho čele objevilo se několik vrásek. Pak se ředitel Malínský vrátil a společnost se rozdělila. Auto doktora Čecha bylo připraveno.

Za chvíli se rozejelo, provázeno němým zlořečením doktora Mareše, v jehož pohledu bylo odhodlání zvítězit i nad ředitelem Malínským.

Alena seděla vedle doktora Čecha, neboť vůz byl čtyřsedadlový a zadní sedadlo zaujali její rodiče. Hleděla zamračeně do jarního večera a statečně polykala slzy.

Neodpovídala vůbec na slova lékařova, jenž chvílemi pozvedl hlavu od volantu a zahleděl se na její rozmrzelou tvářinku.

Nemýlilo ho jeho tušení? Přišel pozdě? Věděla tato rozkošná dívka, rozkošná i ve svém patrném hněvu, co je láska? Onen doktor Mareš? Usmál se chladně. Nevzdával se boje. Což by ho osud tentokráte chtěl zklamati? Obratně řídil svůj vůz po silnici, plné aut vracejících se z nedělních výletů. V jeho pohledu bylo přesvědčení, že zvítězí.

Ředitel Malínský byl neuvěřitelně chtivý zábavy v onen památný večer. Sám učinil velkolepý návrh, aby se za hodinu sešli v kavárně, kde hrála hudba a kde se tančilo.

Alena pohlédla nechápavě na svého otce. Co se

s ním stalo? Vždyť byl jindy takovým odpůrcem večerních vycházek a tance! Uznával jen svou tichou, klidnou kavárnu, kde chodil vrchní číšník v gumových střevících, aby nerušil své denní hosty z četby nebo nekonečné hry v šachy.

Avšak pan Malínský to myslil docela vážně. Roztomile vybídl své dámy, aby se převlékly a ujistil doktora Čecha, že za hodinu budou na místě.

Alena vběhla do svého pokojíku, němá úžasem. Pak si náhle vzpomněla na Jiřího, na dnešní dopoledne, na pokažený výlet a místo oblékání dala se do zoufalého pláče.

Tak ji nalezla maminka, když se přišla podívat, je-li již připravena.

Alena ji prudce objala, vzlykajíc jako dítě, jemuž se stala křivda.

„Mami, co to všecko znamená? Proč jste za mnou přijeli? Kdo je ten protivný člověk? Co ode mne chce?"

Paní Malínská hladila rozváté vlasy své dcerky. Chvíli bojovala sama se sebou, pak se náhle rozhodla. Nemohla připustit, aby Alena byla slepě hnána do neštěstí. A řekla jí vše. O tatínkově plánu, o překvapení, které jí dnes způsobil, o své úzkosti o ni, o Alenu a jejího hocha.

Alena setřela slzy a poslouchala, ztrnulá úžasem. Nejdříve se jí chtělo smát. Tento doktor Čech, se

šedinami na skráních, tento starý muž že by ji chtěl? To bylo hrozně komické! Neuvěřitelné! Což se tatínek zbláznil? Co ho to vlastně napadlo? Což je stará panna, aby se musila vdát za prvního, kdo přijde? Její moderní, samostatná povaha se bouřila proti tomuto násilí! Chtělo se jí smát se, vysmát se tatínkovi a jeho starosvětským, přežilým názorům. Pak si náhle uvědomila nebezpečí, jež hrozí její lásce.

„Mami, to přece není možné! Vždyť mám ráda Jiřího!"

Paní Malínská ji přivinula k sobě. „Řekli jste si to, Alenko?"

Alena se zarděla. „Řekli, maminko! Jiří chce jít zítra k tatínkovi! Zlobil se hrozně, že jste přijeli," dodala naivně.

Paní Malínská se usmála. „Máš ho hodně ráda, Alenko?" tázala se měkce.

Aleniny oči se teple zaleskly. „Mám ho hrozně ráda, mami, a nevezmu si nikoho jiného nežli jeho!"

„Smýšlíte-li tak oba, Alenko, Tedy vytrvejte! Tatínek musí povolit! Vždyť dnes nejsou již doby, kdy rodiče mohli nutiti děvče k sňatku. Není toho ani zapotřebí! Doktor Mareš jest přece čestný muž

a má výborné postavení! To jen tatínkův odpor k moderní mládeži ho zaslepil. Myslí, že mladí lidé se dnes žení a vdávají, jen aby se rozvedli!"

Alenina dobrá nálada se zase vrátila. Byla příliš mladá, aby pozbyla tak snadno své odvahy. Pohodila hlavou, až se jí světlé kučery roztočily kolem zardělé tváře.

„Máš pravdu, mami! Nebude-li tatínek chtít svolit, půjdu po prázdninách do banky a budu se živit sama! A vezmu si Jiřího třeba hned! Co to tomu starému pánovi napadlo? Vždyť je šedivý!" A smála se nezbedně při této komické představě, že ji doktor Čech má rád a že chce si ji vzít!

Otcův hlas se ozval z ložnice a nabádal ke spěchu.

Paní Malínská rychle připravila Aleně šaty.

„Musím jít, mami? Nejraději bych nešla."

Avšak maminka byla jiného názoru. „Bude lépe, vyhovíš-lí dnes tatinkovi. Bude zítra v lepší náladě. Víš nyní, oč jde, měj se tedy na pozoru! Doktor Čech je přes své šediny ještě krásný a zajímavý muž!"

Alena se jen usmála. Pro ni byl nejkrásnějším mužem jen její Jiří, její milý hoch, kterému se nikdo nevyrovná.

Přece však se paní Malínská neubránila úzkosti, když pozorovala pak celý večer, jak se doktor Čech Aleně koří. Nepodaří se mu, zkušenému znalci žen, omámiti děvčátko Alenu, která neznala dosud mužů a dnes po prvé uslyšela slova lásky?

Alena byla toho večera rozkošná, její mladá svěží krása zjemněla, dospěla jaksi poznáním, jehož se jí dnes dostalo. To nebylo již děcko, nebylo to děvčátko, jež si není vědomo svého půvabu. Polibky Jiřího Mareše probudily v ní ženu, daly měkký, něžný lesk jejím modrým očím, její čisté dívčí rty zdály se ještě měkčími, sladšími nyní, kdy se jich dotkly milující rty mužovy.

Rozkvetla jaksi svou láskou a snad proto na ni působil tichý obdiv stárnoucího muže, jenž vnímal dychtivě jemné fluidum touhy a lásky, jíž dýchala celá její bytost, lásky, jež platila jinému.

Šílel láskou, když ji měl v náruči při tanci, tak sladce dívčí, s měkkými pohyby ženy, jež tuší, že jest milována. Přivíral oči, aby ji nepoděsil vášnivou touhou, jež mu plála v pohledu jeho šedých očí.

To bylo tedy splnění jeho tichého snění, to bylo splnění jediné touhy, jíž osud ještě nevyslyšel. Tato dívka, svěží jako první jarní den, bystrá a inteli-

gentní, toto děvčátko z nové doby, kterou chápal, které rozuměl. Energická a samostatná, chlapecky štíhlá a přece tak neskonale ženská — jak ji miloval tento chladný muž, jehož život byl přes všecky úspěchy tak osamělý. Chtěl ji dobýt, chtěl získat její lásku, byl hotov bojovat pro ni, krok za krokem získávat vítězství.

Nezmínil se jí ani slovem o své lásce. Zahrnul ji jen dvornou, kavalírskou pozorností, chtěl, aby pochopila, že u něho nalezne splnění každého svého přání. Alena byla příliš ženou, aby jí to nelichotilo. Doktor Čech tančil skvěle, v Alenině duši však byla vzpomínka na snědého hocha, na kvílivé tango z maškarního plesu, na nesmělý polibek pod palmami a na jiné božské polibky v jarním lese.

Když se loučili v noci před domem ve Fochově třídě, neměl doktor Čech ani nejmenší naději na úspěch. Věděl to? Či byl tak zaslepen svou touhou, že nechápal, že Alena myslí na svého hocha při jeho lichotivých slovech?

Vrátil se do sanatoria, ztichlého a ponurého v nočním šeru.

Až skoro do ranního bledého přísvitu stál u okna svého elegantního pokoje, jehož namodralými stíny zářil do jarní noci žhavě rudý lesk jeho cigarety.

Doktor Čech snil ..... o svém životě, v němž nebylo dosud místa pro lásku ..... o děvčátku s modrýma očima, které miloval a které mělo rádo jiného .....

VII.

Ředitel Malínský seděl ve své elegantně zařízené úřadovně a přemýšlel. Byl v dobré náladě. Ten doktor Čech byl chlapík. Jistě se Aleně líbil! Půjde-li to tak dále, budou po prázdninách slavit svatbu!

Alena bude skvěle zaopatřena, budou mít po starosti. Jistě mu bude vděčná, že se tak o ni postaral! Vzpomínal s uspokojením na doby, kdy dcery byly poslušny svých rodičů a přijímaly z jejich rukou své nápadníky! Bohudíky, nebyla ještě zkažena moderní dobou, kdy dívky si samy vydělávají svůj chléb a vdávají se lehkomyslně za mladé muže, jimž není nic svatým! Ředitel Malínský nenáviděl moderní dobu! Což se také neoženil z rozumu? Jeho žena měla sice tenkrát také v hlavě nějaký pošetilý román, poslechla však moudré rady svých rodičů a dala mu přednost před zamilovaným hochem, který ji nemohl uživit! Lásky se, holečku, ještě nikdo nenajedl, pomyslil si nesmírně spokojeně.

Jeho manželství bylo zcela klidné, třebaže v něm nevládla zamilovanost! Suchý jeho rozum nebyl schopen takové pošetilosti, jako je láska! Nebyla snad jeho žena šťastná? Žila v blahobytu a měla věrného manžela, který se staral o její pohodlí. Alena byla jeho dcera a jistě se nedá splést hloupými frázemi o lásce. Doktor Čech byl krásný, zajímavý muž a bohatý! Každé rozumné děvče by bylo šťastno, kdyby je chtěl.

Snil již o klidném, spokojeném stáří, o pěkných partiích šachů se zetěm, který dovede ocenit vyrovnaný život bez zápasů a zbytečných starostí.

Doutník mu chutnal, byl nesmírně spokojen sám se sebou.

Sluha vešel tiše do pokoje všemohoucího šéfa a hlásil, že doktor Mareš z oddělení B si přeje mluvit s panem ředitelem.

Pan Malínský se nepatrně zamračil. Uklidnil se však hned. Co by jiného mohl jeho úředník chtít, nežli poradit se s ním o úřední záležitosti?

Pokynem hlavy vyzval sluhu, aby doktora uvedl. Poděkoval dokonce blahovolně na jeho pozdrav a vyzval ho, aby usedl.

„Co mi nesete, doktore?“ tázal se žoviálně, „šťastně jste se včera dostali domů?“

Doktor Mareš se tvářil dnes velmi vážně. Jeho obvyklý úsměv dnes zmizel, díval se na svého šéfa pevně a odhodlaně.

„Přijeli jsme šťastně, pane řediteli," řekl a bezděky se energicky vzpřímil v koženém ředitelském křesle.

„Dovolil jsem si dnes přijíti, neboť chci s vámi promluviti o velmi důležité záležitosti, pane řediteli!"

Alenin otec zbystřil pozornost. Nechápal, proč Mareš tváří se tak slavnostně.

„Nuže, doktore, poslouchám!"

Jiří Mareš vstal a obřadně se uklonil.

„Dovoluji si prosit vás o ruku vaší dcery Aleny!"

Ředitel Malínský otevřel úžasem ústa.

„Co to povídáte, doktore?"

Mareš se nepatrně usmál úžasu, jenž se jevil ve tváři jeho šéfa.

„Máme se rádi, pane řediteli . . . . Alena a já . . . zasnoubili jsme se včera . . . . . a prosíme o vaše svolení!"

Do ředitele Malínského vjel život. Vyskočil se svého křesla a stanul bojovně před Marešem.

„To je vskutku překvapující novina, pane dok-

tore," vyrazil ze sebe ironicky, „to byla asi láska na první pohled?"

Doktor Mareš konal divy v přemáhání sebe sama. Jeho hlas zněl zcela klidně.

„Nikoliv, pane řediteli! Poznal jsem slečnu Alenu v únoru na maškarním plese . . . ."

„Proklaté tancovačky," zuřil v duchu ředitel Malínský.

„Setkávali jsme se od té doby přátelsky a pak . . . poznali jsme, že se máme rádi. Víte, pane řediteli, že mé postavení je zcela pěkné, nejsem sice bohat, bez jmění však také nejsem. Mám malý stateček, který patří mně, ježto jsem jediný syn . . . . . jsem zdráv, je mi dvacet osm let . . . a mám slečnu Alenu hrozně rád . . ." skončil s mladickým zápalem; zamlčel se, očekávaje odpověď ředitele Malínského.

Alenin otec přecházel pokojem s tváří jako obloha před bouří. Co měl odpovědět? Co říci na takovou drzost? Scházeli se tedy za jeho zády! Přece to byla tehdy Alena, kterou spatřil u domovních dveří!

Nejhorší bylo, že proti Marešovi nebylo lze nic namítnout! Byl vzorný úředník, velmi nadějný, jistě řádný mladý muž!

Ano, mladý! To byla jeho jediná chyba!

Byl mladý, byl z té generace, kterou ředitel Malínský tak odsuzoval! Která se žení a vdává a za rok se rozvádí.

Zastavil se na své nervosní procházce před Marešem, který mlčky čekal na odpověď.

„Překvapil jste mne, doktore... neměl jsem tušení, že se Alena s vámi schází. Ovšem, dnešní mladá generace neuznává autority rodičů, zamiluje se a volí si manžela podle své chuti. Víte snad, jak soudím o dnešních mladých lidech. Statistiky vyprávějí o rozvodech, kterými skončily takové lehkomyslné sňatky z lásky. Mám svou dceru však příliš rád, než abych ji vydal nebezpečí, že za rok po svatbě bude rozvedená. Nevěřím prostě dnešní mladé generaci! Proto jsem se již postaral o Aleninu budoucnost. Vyhledal jsem jí ženicha s předválečnými názory, chcete-li. Doktor Čech, kterého jste včera také poznal, má Alenu rád a já s jeho přáním souhlasím!“

Doktor Mareš byl jistě dobře vychovaný mladý muž, v této chvíli byl však Alenin moudrý otec ve velkém nebezpečí, že zakusí na sobě sportovní zdatnost mladé generace. Násilím přemohl Jiří své krvelačné choutky. Jeho hlas se jen chvěl, když odpovídal svému šéfovi.

„Alena má ráda mne, pane řediteli a myslím, že doby, kdy rodiče vdávali své dcery, minuly!“

„Promluvím s Alenou“, řekl chladně ředitel Malínský. „Byla vždy poslušná dcera a jsem přesvědčen, že uzná, že s ní smýšlím dobře a chci její štěstí!“

„A nebude-li slečna Alena souhlasit?“

„Bude, bude, milý doktore! Víte přece, jak soudím o moderní generaci .....“

Doktor Mareš nevěděl, má-li se smát či zlobit.

„Snad nemyslíte, pane řediteli, že se chci dát za rok po svatbě rozvést?“

„Člověk nikdy neví, milý doktore, dnešní mládež má tuze lehkomyslné názory .....“

„Odmítáte mne tedy, pane řediteli?“

„Bohužel ..... chci zaručit své dceři trvalé, klidné štěstí!“

Doktor Mareš se němě uklonil a odešel. Kdyby byl zůstal ještě chvíli, byl by se jistě dopustil nerozvážného činu. Krev v něm vřela. Byl tento ředitel Malínský blázen, či myslil to skutečně vážně? V které době žil? Chtěl provdati svou dceru za muže o dobrých dvacet let staršího, jen proto, že měl předválečné názory, aby ji zachránil před rozvodem?

Jiří si vzpomněl teprve nyní vlastně na muže, se kterým jeho Alena včera odjela. To byl tedy jeho sok? Neklamalo ho včera jeho tušení, nevysvětlitelná antipatie k tomuto muži, který hleděl na Alenu tak podivně?

Celá situace byla vlastně tak hrozně komická, tak neuvěřitelně bizarní! Což to bylo vůbec možno?

Náhle ho zachvátila úzkost. Což podlehne-li Alena? Ten doktor Čech byl přes své stáří zajímavý muž!

Jeho děvčátko!

Jeho Alena!

Ucítil zase sladkost jejích rtů. Jak ležela v jeho náruči, oddaná, tak nevinně vášnivá, jak byla krásná ve svém zmatku! Nikoliv! Nevzdá se jí! Alena bude jeho! Má na ni právo svým mládím, svou láskou! Musí ji vidět, ještě dnes s ní musí mluvit! Večer se pokusí sejít se s ní! Vžsyť paní Malínská mu slíbila pomoc! Alena se jistě otci vysměje! Jaké hrozné, přežilé má názory! Alena je však moderní děvče, které ví co chce!

Uklidnil se poněkud a přemýšlel, jak vše zařídí, aby se s Alenou sešel. Chtěl od ní zvědět, co odpověděla otci, jak přijala jeho nesmyslný plán.

Bude nešťastna? Či se podvolí a zřekne se ho?

Zřekne — a přijme toho doktora Čecha, kterého Jiří nenávidí?

Seděl u svého stolu, hlavu tiskl dlaněmi a v duchu se vyslovoval velmi nešetrně a neuctivě o svém šéfovi. —

Ředitel Malínský stál po odchodu odmítnutého nápadníka chvíli ztrnule uprostřed pokoje. Pak vzal rychle klobouk s věšáku, otevřel dveře, zabouchl je hlučně a vyšel na chodbu.

Zavolal úsečně sluhu a oznámil mu velitelským tónem, že odchází. Dnes se již do banky nevrátí.

Sluha se jen mlčky poklonil. Neodvážil se pronésti slovo. Byl-li ředitel Malínský v takovéto náladě, běda těm, kdož neměli dar včasného mlčení.

Před bankou stálo „úřední" auto. Ředitel ho sice používal jen zřídka a vždy jen k úředním cestám, dnes však pokynul šoférovi a přímo vletěl do vozu. Když hlásil adresu svého bytu, hlas mu skoro vypověděl službu, tak byl rozčilen.

Auto letělo Václavským náměstím k Vinohradům. Ředitel Malínský připravoval si v duchu řeč, kterou ohromí ženu i dceru. Ano, ženu i dceru, neboť mu bylo nyní nad slunce jasnější, že jeho žena o všem věděla a podporovala pošetilé zamilované pletky Aleniny.

S opovržením spočinul jeho zrak na skupinách veselých dívek, vracejících se ze škol a úřadů. V krátkých sukních, s krátkými vlasy, s aktovkami v rukou. Moderní mládež, řekl si zuřivě. „Do kuchyně patří, k domácím pracím, spravovat prádlo, prát, plést punčochy!“ Jako tenkrát, za zlatých, starých časů, kdy by se byl nemusil bát vzpoury ve vlastním domě.

Vyběhl do prvního patra jako mladík.

Paní Malínská mu otevírala. Zbledla skoro jako včera, když jí oznamoval osudný výlet do Klánovic.

„Kde je Alena?“

Paní ředitelová se zachvěla.

„Kde by byla? Ve škole! Přijde za chvíli!“

„Dobře, pojď do jídelny! Chci s tebou promluvit! Až přijde Alena, zavoláme ji!“

Alenina maminka pocítila náhlý vzdor. Co si myslí její manžel? Jeho despotické choutky jsou naprosto nemístné.

Vešla do pokoje hotova k boji.

Ředitel stanul u stolu, trochu divadelně.

Zapomněl v poslední chvíli úvod ke své obžalobě a vybuchl ihned se vzrušující novinou:

„Doktor Mareš byl u mne a žádal za Aleninu ruku!“

„Zaplať Bůh“, pomyslila si paní Malínská a pohlédla tázavě na svého muže.

„Pěkné věci jsem se dověděl! Alena se scházela s tímto mladíkem již od února, za mými zády a tys o tom věděla.“

Alenina maminka byla nyní zcela klidná.

„Věděla jsem o tom! Doktor Mareš je řádný muž a má Alenu rád! Mají se rádi oba — co je na tom zlého?“

„Ty se ptáš, co je na tom zlého? Neznáš mé názory o dnešních mladých mužích? Chceš, aby tvá dcera byla za rok rozvedená?

Nevíš co jsem říkal vždy, že se nesmí zamilovat do mladého, lehkomyslného muže?“

Paní Malínská se usmála.

„Myslíš, že jest možno poručit děvčeti, aby se nezamilovalo? Ostatně doktor Mareš není jistě lehkomyslný . . . znáš ho přece sám.“

„Znám, znám!“ posmíval se pan Malínský, „vím, že je dobrý úředník. Avšak jaký je jinak, to nevím! Všichni jsou dnes stejní! Žení se a rozvádějí! Ostatně slíbil jsem již doktorovi Čechovi, že si ho Alena

vezme! S ním bude šťastna, ten má jiné názory na manželství!"

„Alena ho však nechce! Zapomínáš, že nejsme již v dobách, kdy rodiče vyhledávali dcerám ženichy....! "

„A nebylo to lepší? Rozhodně jest sňatek z rozumu šťastnější, nežli z tak zvané lásky, vlastně z pošetilosti!"

Tvář paní Malínské přelétl stín.

„Vždycky tomu tak není", řekla tiše.

Její manžel na ni pátravě pohlédl. Vzpomínka zavadila o jeho duši, že také jeho žena se vdávala z rozumu, že také se musila vzdát lásky.

Jeho hlas zněl mírněji, když jí odpověděl.

„Mám na mysli jen Alenino dobro. Chce-li se vdát, ať si vezme doktora Čecha — nechce-li, ať jde do banky!"

V předsíni bouchly dveře. Alenin veselý hlas se ozval. Za chvíli vběhla do pokoje, hledíc udiveně s otce na matku.

„Co se tu děje?" tázala se překvapeně.

Ředitel Malínský nasadil svou nejúřednější tvář.

„Doktor Jiří Mareš požádal mne o tvou ruku, Aleno!"

Ruměnec zalil Aleninu tvář.

„Cos mu odpověděl, tatínku?"

„Odmítl jsem ho!"

Alena se zachvěla.

„Proč?"

Ředitel Malínský přistoupil ke své dceři.

„Protože chci jen tvé dobro, Alenko! Vždy jsem tě varoval před ukvapenou láskou! Víš, jak soudím o dnešní generaci, chci, abys byla šťastná ... proto jsem tě seznámil s doktorem Čechem! Je to vážný, čestný muž a má tě rád!"

„Já ho však nemám ráda", vybuchla Alena, „nechci ho! Je starý! Jak se mohl odvážit vnucovat mi svou lásku? Chci jen Jiřího a nedám se nutit! Raději půjdu do banky!"

„Dobře, odvětil chladně ředitel Malínský, „půjdeš do banky! Nevezmeš-li si doktora Čecha, můžeš být úřednicí, samostatnou ženou, jak to nazýváte! Nedám své svolení k pošetilému sňatku, který by jistě skončil rozvodem! Však se umoudříš! Doktor Čech je roztomilý muž a jistě se ti zalíbí!"

„Ani mi nenapadne! Za dva roky jsem plnoletá a pak si vezmu koho budu chtít! Žiješ v minulém století, tatínku! Dnešní dívky si nedají rozkazovat, koho si mají vzít."

„Bohužel! rodiče mají však povinnost chránit své dcery před pošetilostmi! Statistika učí . . .“.

Tu si však Alena zacpala zcela nezpůsobně uši, neboť dávno došla k názoru, že rozvody a lehkomyslnost moderní mládeže jsou tatínkovou utkvělou myšlenkou.

„Nechci doktora Čecha ani vidět! Můj Jiří je stokrát lepší, a rozvést se nechce! Je mladý!“

Ředitel Malínský se usmál. Zlost ho přešla.

„Máš ostatně dosti času na vdávání! Až poznáš doktora Čecha . . .“

„Nechci ho poznat.“

„Uvidíme! Zapomeneš na takovou hloupost, jako je láska! Rozum je to hlavní, milé dítě, v manželství láska přijde sama!“

Vyhnul se však přece při těchto slovech moudrých očím své ženy. Bál se, že by otřásla jeho přesvědčením?

Rozmluva byla skončena.

Naděje doktora Mareše byla věru velmi slabá.

Alena seděla odpoledne ve svém pokoji a plakala. Chvílemi jí bylo však skoro do smíchu. Nebylo přece možno, aby tatínek to myslil vážně. Jiří je jistě nejčestnější muž, nejlepší! Jistě se nedá za rok rozvést! Pak hleděla ztrnule před sebe.

Dobře !Půjde do banky! Bude se živitsama! Nebo ještě lépe, prchne z domova! Jakmile bude mít místo v bance, prchne, dá se tajně oddat! Budou bydlit v podnájmu, někde v malém pokojíku na Malé straně! Budou oba pracovat! A budou šťastni!

Tato romantická budoucnost se jí líbila. Chvěla se při těchto představách podivnou, blaženou úzkostí.

Maminka ji nalezla zase v slzách. Objala ji a těšila. „Snad je to přece dobře, Alenko, počkáte-li, vždyť jsi ještě mladá! Vytrváte-li oba, přesvědčíte-li se, že je vaše láska opravdová, snad tatínek přece svolí!"

Aleně bylo v maminčině náručí tuze dobře. Svolila dokonce, že s někdy setká s doktorem Čechem, aby tatínka usmířila.

„Poznáš pak sama, je-li Jiří ten pravý, Aleno, v osmnácti letech to dívenky obyčejně nevědí . . .".

Alena to však jistě ví! Což se nechvěje při vzpomínce na včerejší polibky v klánovickém lese? Nikdy, nikdy nebude mít ráda nikoho jiného, nežli svého snědého hocha, svého Jiřího, který se jí líbil od první chvíle.

Maminka naslouchala jejímu nářku se smutným úsměvem.

Kdyby mohla vědět, kde je Alenčino štěstí! Snad by chtěla vědět, aby její láska byla opravdu ta pravá jen proto, že sama ji želela po celý svůj život? Má snad její muž pravdu, tvrdí-li, že jen sňatky z rozumu jsou šťastné.

„Smím se s Jiřím scházet?" tázala se Alena, tón jejího hlasu však svědčil o tom zcela jasně, že neposlechne, i nebude-li smět!

„Tatínek si to nepřeje . . . . ."

„A ty, maminko?"

Paní Malínská se usmála.

„Nebudu o tom vědět!"

Večer vklouzla Stáza tajemně do Alenina pokoje.

„Slečinko", šeptala důležitě, „váš mladý pán na vás čeká! Máte přijít dolů!"

Alena se ani neptala, jak přišla Stáza k úloze poslíčka lásky. Tatínek nebyl doma, rozběhla se tedy k mamince.

„Půjdu se na chvíli projít, maminko!"

Paní Malínská jen přikývla. „Jdi, vrať se však včas!"

Jiří čekal na obvyklém místě a jeho tvář byla hrozně vážná. Vyprávěl Aleně o dopolední scéně,

Alena doplnila jeho vyprávění živým vylíčením domácí dohry.

Co si počneme, Alenko?"

„Musíme čekat, Jiří!"

„Čekat? Nač máme čekat? Až přijde tvůj otec k rozumu? Či až se provdáš za toho šedivého pána s autem a sanatoriem?"

„Jiří!"

Zavěsil se do její paže a pohlédl na ni vážně.

„Jsi dítě, Aleno, a můžeš čekat! Nechápeš však, jak je mně! Myslíš, že to snesu, aby se ti kořil ten druhý, aby tě mámil, až zapomeneš na naši lásku?"

Zarděla se pod jeho vášnivým pohledem.

„Nikdy na tebe nezapomenu, nikdy!"

„Což víš, jak toužím po tom, abys byla moje? Hleď, nic by nám nestálo v cestě! Mám pěkné postavení, mohl bych se ženit hned! Máme ztratit nejkrásnější léta, kdy jsme mladí? A proč? To je to nejhorší! Pro pošetilý předsudek tvého otce!"

„Za dva roky budu plnoletá . . .", pokusila se ho potěšit.

Jiří Mareš mávl rukou. „Za dva roky! Za tu dobu na mne zapomeneš . . . . .".

Málem skončila tato neutěšená schůzka pláčem. Doktor Mareš zuřil, Alena naříkala. Procházeli

se po starém žižkovském židovském hřbitově, jehož pochmurné náhrobky zdály se jim vhodným rámcem jejich žalu.

Teprve, když ji Jiří sevřel do náručí ve stínu starého pomníku a zlíbal její rty, zjasnil úsměv její smutnou tvář. Slíbili si toho večera několikrát věrnost a rozloučili s konečně zoufalí, nešťastní, s pevným rozhodnutím nepovolit.

Ani doma nebyla nálada lepší. Alena se mračila, a její zarudlé oči hovořily zřetelně o slzách, jež prolily.

Ředitel Malínský měl jaksi sevřeno hrdlo. Bylo mu Aleny líto, vždyť ji měl rád! Byl však přesvědčen, že jedná rozumně a doufal pevně, že to jeho dcera uzná. Umínil si, že povzbudí doktora Čecha, aby přesvědčil Alenu o své ceně, aby jí dokázal, že zvítězí nad svým sokem.

Alena však ještě dlouho do noci plakala na svém loži a zle reptala proti nelítostnému otci a jeho nesmyslnému odporu proti moderní mládeži.

VIII.

Červen plný slunce a růží chýlil se ke konci, Alena se pilně připravovala k maturitě, která byla určena na poslední týden v červnu. Její nálada byla

stále pochmurná, doma byla zamlklá a ředitel Malínský si často uvědomil, jak mu schází její veselý smích, který se dříve rozléhal celým bytem. Marně ho však jeho žena přemlouvala, aby povolil, marně mu dokazovala nesmyslnost jeho odporu. Byl mužem zásad, jež mu byly svatými, nechtěl připustit, že by se mohl mýlit.

Tušil, že se Alena s Marešem schází, doufal však, že o prázdninách, až se nebudou vidět, Alena přijde k rozumu. Přemýšlel, kam by ji odvezl, aby byla co nejdále, aby se osvědčilo staré přísloví, že „sejde s očí, sejde s mysli."

Na maminčinu radu svolila Alena k občasnému setkánís doktorem Čechem. Setkávali se na tennisu, několikrát podnikli vyjížďku v jeho voze a vždy musila Alena seznat, že doktor Čech je roztomilý muž, dvorný a kavalírský. Zahrnoval ji svou tichou láskou, která se zdála být úplně nesobecká. Nikdy se nezmínil o svých citech, obklopil ji však takovou něžnou pozorností, ovzduším plným obdivu a touhy, že Alena si často pomyslila, bojujíc sama se sebou: kdybych neměla ráda tolik Jiřího, zamilovala bych se zcela určitě do doktora Čecha!

Jiří žárlil, zoufale žárlil a jejich schůzky byly pak velmi smutné. Zahrnoval ji výčitkami, dokazoval

jí, že na něho zapomíná. Tím více pak se zlobil na svého zatvrzelého šéfa, který svou tvrdohlavostí ničí štěstí své dcery.

Jak záviděla Alena Martě, jejíž láska byla tak klidná! Po maturitě se mělo slaviti zasnoubení Martino s profesorem Jarošem a po prázdninách měla být svatba. Marta zářila štěstím a litovala upřímně svou přítelkyni, která často přišla se vyplakat do zahrady Holovských.

Maminka Alenina pozorovala svou dceru a trpěla s ní. Těšila ji však stále, že si tatínek snad přece dá říci, až uvidí, že láska obou mladých je stálá a vytrvalá.

Maturita dopadla dobře a ředitel Malínský se konečně vytasil se svým prázdninovým plánem.

Večer po maturitě překvapil Alenu i svou ženu zprávou, že pošle dceru na léto do Švýcar!

„Přihlásil jsem tě do pensionátu v Neuchatelu, Aleno, za tři dny pojedeme!"

Alena ztrnula. Nevěděla, má-li se těšit. Dva měsíce má býti bez Jiřího? Tatínek jistě jen myslil na to, aby ji odloučil od jejího hocha.

Byla však příliš mladá a pochmurná nálada, která vládla nyní doma, ji hrozně tísnila. Chtěla být zase veselá, chtěla se smát a radovat! Skoro by byla za-

výskla radostí. Do Švýcar! Co se natoužila po cestách, po cizině! Jen vzpomínka na Jiřího ztlumila její radost.

A přece vyprávěla odpoledne radostně doktorovi Čechovi na tennisu o své cestě. Pozoroval ji svým pohledem, který prozrazoval stále jeho touhu. —

„Těšíte se?" tázal se tiše.

„Těším . . . . ale . . . . .".

Jeho mlčení ji nutilo, aby odpověděla. Již chtěla říci, že se jí bude stýskat po Jiřím, zamlčela se však. Neměla odvahy způsobit mu bolest.

„Až se vrátíte ze Švýcar, chci se vás na něco zeptat, slečno Aleno! Odpovíte mi pak?"

Zarděla se zmatkem a úzkostí. Věděla, na co se jí chce zeptat a bála se své odpovědi, která mu zničí všecky jeho naděje.

Prchla toho dne z tennisu dříve, nežli jí mohl nabídnout svůj doprovod. Jiří na ni čekal a nevěděl ještě, že se mají rozloučit na dlouhé dva měsíce!

Přijal její zprávu neočekávaně klidně.

Dokonce se usmíval.

„Přijedu za tebou! Mám dovolenou od prvního srpna! Pojedu přímo do Švýcar!"

Toho dne byli zase po dlouhé době veselí a plni

naděje. Prázdniny byly jakousi přestávkou, dobou zdánlivého klidu, a hlavní a nejdůležitější bylo, že Alena bude dva měsíce vzdálena doktora Čecha!

„Kdy se rozloučíme, Alenko?"

Pohlédla na něho plaše. Věděla, co znamená jeho otázka. Již dlouho ji prosil, aby přišla na chvíli k němu. Toužil tolik po tom, míti ji na chvilku jen pro sebe, zlíbat její rty, přesvědčit se, má-li ho ještě ráda.

Až dosud odmítla vždy jeho prosbu. Dnes však, kdy věděla, že ho neuvidí aspoň celý měsíc, zvítězila její láska. Dovedl tak prosit, jeho milé oči ji celovaly, že konečně svolila.

„Zítra, Alenko?"

„Zítra!" Sotva zaslechl její odpověď.

Políbil jí ruku tak vděčně, že Alena nedovedla litovat svého slibu.

Přišla k němu veselá, důvěřivá jako děcko. Seděli u jeho malého stolku, na němž připravil spoustu cukroví, hovořili a smáli se, jako by ani nebylo přísných otců a šéfů, kteří brání jejich lásce. A Jiří, jehož krev se bouřila v její blízkosti, věděl, že nezneužije její důvěry. Chtěl míti svou dívenku tak čistou, jak k němu přišla, věříc jeho lásce. Až jednou, až pomine tato pošetilá překážka, až bude jeho . . . . .

Spočívala v jeho náruči, jako tehda v lese, když se jí ptal, má-li ho ráda. Líbal její měkké rty, hladil její zlaté vlasy a šeptal jí, znaven svou touhou, jak budou šťastni, až bude jeho ženou. Alena se chvěla v jeho náručí, její rty ho vybízely k polibkům.

„Nezapomeneš na mne?"

Políbila ho vážně, skoro slavnostně.

„Nikdy!"

„Budeš má?"

„Přes všecky překážky, Jiří!"

Umluvili si jeho příjezd do Švýcar. „Měsíc, Alenko, budeme daleko od sebe! Jen měsíc! A pak musíme to dokázat, musíme!"

Rozloučili se konečně, ještě jednou ji objal, slíbal slzy s jejích očí.

Pak odešla, ještě ve dveřích zachytil její smutný úsměv. A Jiří skryl hlavu do pestrých polštářů na malé pohovce a snil se slzami v očích o malém útulném domově, v němž budou sami, on a jeho děvčátko, jeho malá žena . . . . .

Na nádraží ji přišel doprovodit doktor Čech. Přinesl jí kytici nádherných růží, a jeho pohled byl tak smutný, že ho bylo Aleně hrozně líto. Věděla však, že Jiří vzpomíná, její rty nezapomněly na jeho polibky a láska stárnoucího muže v ní vzbuzovala jen

soucit. Proč ji má rád? Proč vstoupil do cesty jejímu mládí? Vyčítala mu v duchu touhu, která ji byla lhostejná a snad proto mu chladně podala ruku, když se ozvalo znamení k odjezdu. Maminka ji ještě rychle objala, napomenula ji již aspoň po sté, aby psala, aby byla na sebe opatrna. Pak se vlak rozjel a Alena neměla ani pohledu pro stárnoucího muže, který trpce pociťoval její kruté mládí.

Ředitel Malínský se snažil zpříjemniti jí dlouhou cestu; toužil tolik po smíření se svou dcerou, sám si nechtěl přiznati, že trpí napjatým poměrem v rodině, který sám způsobil. Měl Alenu rád, nedovedl však zapříti své sobectví. Měl své názory, které nesnesly odporu a čím více pociťoval tichou Aleninu revoltu, tím houževnatěji lpěl na svém přesvědčení.

Alena pozorovala otcovu snahu způsobiti jí radost různými drobnými pozornostmi. „Ubohý tatínek", myslila si v duchu, „proč nechce uznati, že naše mládí má také pravdu?" Skoro si vyčítala, že ho klame, že svolila, aby Jiří za ní přijel.

Její láska však, která dospěla v náruči jejího hocha, jehož touhu chápala, ji přesvědčovala, že je v právu, bojuje-li proti otcovým předsudkům.

Po prvé od oné rozčilené rozmluvy po nezdařených námluvách Jiřího Mareše rozhovořil se

s ní otec o doktorovi Čechovi. Vyprávěl jí o jeho životě plném ušlechtilého snažení, o jeho obětavosti a zdatnosti. Líčil jí šťastný život s ním, jehož povaha by jí zaručila trvalou spokojenost.

Alena se jen smutně usmívala.

„Věřím všecko tatínku, nemám ho však ráda, je mi sice milý, nechtěla bych však býti jeho ženou! Mám ráda jen Jiřího!"

Dokazoval jí, že manželství z lásky nebývají šťastná, odpovídala jen zasněným pohledem, v němž byla vzpomínka na polibky a objetí, v nichž hořelo jejich mládí!

Když se s ní pak loučil po dvou dnech, jež ztrávil s dcerou v Neuchatelu, prosil ji, aby přemýšlela o jeho slovech. Alena slíbila, dojata loučením, věděla však, že její myšlenky jdou jen jedním směrem, kde se nesetkají se smutným pohledem doktora Čecha.

Bydlila v útulném rodinném pensionátě v příkré ulici vedoucí k zámku. Byla tu pestrá společnost dívek, většinou studentek z Čech, Rakouska a Německa. Scházely se u oběda a večeře, které předsedala důstojná „madame", obstarožní dáma ve zlatě rudé paruce, jejíž úkolem bylo bdíti, aby její svěřenky hovořily jen francouzsky. Jinak jim

jen opatřila francouzské hodiny, dále se o ně tuze nestarala. Sedala v „saloně", před sebou měla stále šálek černé kávy, a studovala vytrvale svou účetní knihu. Zabývala se jediným problémem: jak zmenšiti vydání a zvýšiti příjem. Její svěřenky se ochotně staraly o sebe, podnikaly výlety, koupaly se v jezeře, jehož zelenavá voda byla chladná jako led a tančily při pianě, na které hrála obětavě stará německá slečna, šlechtična, se srdcem věčně mladým. Pensionát madame Duvalové měl vlastně dvě oddělení, dámské a pánské a proto nebylo o tanečníky nouze. Všecky evropské jazyky se tu ozývaly, jakmile „madame" zmizela ve svém saloně, němčina a italština obyčejně převládala.

Světlovlasá Alena byla brzy středem společnosti. Byla zase bujná a veselá jako dříve, všecka starost s ní spadla v tomto rozkošném kraji, vážná tvář doktora Čecha zapadla do minulosti, jen vzpomínka na Jiřího zůstala a radost, že přijede.

Spřátelila se s roztomilou Holanďankou, která tu praktikovala v lékárně. Byla již magistrem farmacie a pracovala v lékárně s mladým Švýcarem, který se brzy zahleděl do hezkých tmavých očí půvabné Eveliny.

Alena byla účastna mladé jejich lásky, kterou

ohránila s naprostým pochopením. Evelina vyprávěla české přítelkyni svou lámanou franštinou celé hymny na svého Andréa a tvrdila, že si ho vezme, třeba proti vůli svých rodičů, starosvětských Holanďanů z Haagu, kteří chystali pro svou dceru jakéhosi statkáře, aspoň o dvacet let staršího. Tu se jí Alena svěřila se svým žalem a obě dívky si výborně porozuměly, přes rozdíl národnosti a mateřské řeči.

Evelina však měla poněkud volnější názory, přes přísné vychování. Alena ji jednoho večera spatřila, jak vklouzla opatrně do pokojíku vedle lékárny, kde bydlel Andrée.

Když jí to druhého dne vyčítala, zasmála se snědá Evelina rozpustile a nejevila nijaké lítosti.

„Hlupáčku", řekla Aleně, „mám ho tak ráda!" A byla přesvědčena, že tento důvod úplně postačí.

Aleniny dopisy rodičům byly veselé, překypovaly vtipným líčením jejího okolí. Ani slůvka stesku v nich paní Malínská nemohla najít. Zamyslila se často nad tím. Měl snad její muž pravdu? Nebyla Alenina láska přece něčím jiným nežli dětským rozmarem? Zapomněla na Jiřího v novém okolí?

Doktor Čech psal Aleně velmi často. Byly to do-

pisy tak zábavné, tak duchaplné, že je Alena očekávala vždy s napětím. Cestoval ve své dovolené po Francii a Anglii a líčil své mladé přítelkyni své cesty, vybíral pro ni nejhezčí pohledy, posílal jí celé sbírky obrazů a pohlednic. Zdálo se, že touží, aby byla účastna všech jeho dojmů, aby s ním prožívala všecko nové a krásné, s nímž se ve světě shledává.

Alena odpovídala krátkými pozdravy. Neměla času na dlouhé dopisy, vždyť tu byl Jiří, který si skoro zoufal, nedostal-li pravidelný dopis od svého děvčátka. Dni mu líně ubíhaly, zdálo se mu, že nikdy nebude u konce ten hrozný červenec.

Konečně!

Byl krásný srpnový den, když Alena dostala telegram, oznamující jeho příjezd.

Roztančila se radostí po pokoji, který nyní sdílela s Evelinou a mávajíc telegramem stáhla pohodlnou Holanďanku s postele. Trvalo dlouho, nežli jí vysvětlila, že dnes přijede její Jiří, její bièn-aimé (miláček).

A pak stála k večeru na nádraží, za nímž se rýsovaly Alpy, a s bušícím srdcem pozorovala temný stín rychlíku, který jí přinášel lásku.

Za chvíli stál před ní její hoch a objal ji celou rozhořelým pohledem.

„Princezno!“ řekl měkce a toto slovo, v němž se tajily všecky vzpomínky na čarovný čas, kdy se rodila jejich láska, překlenulo všecky rozpory, přineslo naději a netušené štěstí.

Klesla mu do náruče, dychtiva jeho laskání, jeho polibků. To nebylo již děvčátko Alena, které objímal, byla to rozkošná malá žena, která rozuměla jeho touze.

Nikdy nezapomněla Alena na božské dny v nádherné alpské přírodě, která byla jen skvělým rámcem jejich lásky. Teprve nyní, kdy spolu prožívali celý den, od ranního pozdravu do posledního políbení večer, kdy se rozcházeli s novou naděj na zítřek, poznala Alena, jaký milý hoch byl její Jiří.

Podnikali výlety do hor, plavili se v malé lodičce po jezeře zelenavém jako stín mladého listí, sedali na hradbách zámku, před evangelickou modlitebnou, před níž stála pochmurná socha Kalvínova.

Všude zůstaly vzpomínky na jejich objetí, na polibky a něžné sliby. Alena kvetla v tomto ovzduší štěstí, jež bylo vlastně jen předehrou k blaženosti, která je čekala.

Jak ji Jiří miloval, jak byli mladí a veselí na těchto procházkách kolem horských bystřin, divokých strží a chmurných alpských lesů! Jen někdy spatřila stín v jeho veselé, milé tváři, bolestnou touhu v jeho pohledu, kterým objímal její štíhlou pružnou postavu, její svěží tvářinku, její usměvavé rty.

Sevřel ji pak vždy do náručí, až se v ní zatajil dech, líbal ji šíleně, až se chvěla podivnou úzkostí, sladkou a vzrušující.

„Aleno, princezno moje!" šeptal na jejích rtech, „kdybys byla již moje! Kdybys věděla, jak trpím! Hleď, mohli jsme být již svoji, nemusil bych tě opouštět večer, nemusil bych od tebe odejít, když toužím, šílím po tvé lásce!"

Ležela vždy ztrnulá po takovém výbuchu v jeho pažích, všecka zbledlá, ustrašená jeho vášní a svou touhou, kterou tušil v měkkém pohledu jejích modrých očí, ačkoliv je přivírala, aby neprozradila, že rozumí, že chápe jeho trýzeň a jeho lásku.

Po takových chvílích přemýšlela pak dlouho do noci, jak by rozřešila pošetilý spor s otcem, jak by mu dokázala, že sama ví, kde je její štěstí. Až konečně si vzpomněla na doktora Čecha. Podivným pochodem myšlenkovým dospěla k přesvědčení,

že on jediný může jí pomoci! Za cenu svého utrpení, avšak mládí a láska je sobecká!

Nezmínila se Jiřímu o svém úmyslu, byla však taková veselá a plna naděje, že Jiří bezděky podléhal její náladě.

Poslední dny v Neuchatelu byly až šíleně šťastné, jak tvrdili oba zamilovaní pošetilci. Nakazili svým veselím i Evelinu a mladá Holanďanka se připojila na posledních výletech se svým magistrem k Aleně a Jiřímu.

Vracely se znaveny, rozesmáty k mlčenlivé „madame", po večeři tančily však obě neúnavně. Jejich mládí neznalo únavy, Alena a Evelina byly středem společnosti, která upřímně litovala, že hezká, zlatovlasá Češka je již brzy opustí.

Slíbily si s Evelinou, že na sebe nezapomenou, že si budou psát — a kdož ví? Svět je vlastně hrozně malý a lidé se setkávají častěji nežli sami doufají.

Evelina měla zůstati v Neuchatelu ještě aspoň rok a doufala pevně, že se jí podaří smířiti za tu dobu rodiče se svým švýcarským magistrem.

Asi týden před odjezdem dostala Alena dopis od maminky, která jí sdělovala, že jí přijede sama naproti do Curychu. Ředitel Malínský byl příliš za-

městnán v bance, nemohl tedy pro svou dceru přijeti. Alena byla tomu velmi ráda. Maminka jí jistě odpustí její úskok, odpustí, že Jiří bez jejího vědomí za ní přijel.

A tak došel dva dny před odjezdem paní Malínské do Prahy Alenin dopis, trochu zmatený, plný štěstí a omluv, jehož jádrem bylo, že Jiří je v Neuchatelu a pojede domů s Alenou!

Paní Malínská hleděla překvapena a podivně vzrušena na dceřiny řádky. Tedy přece! Mýlila se tedy, domnívajíc se, že Alenina láska podlehla vzdálenosti! Jiří byl u ní! Ztrávili spolu celý měsíc, sami v cizím městě, sami se svou mladou láskou a touhou! Kdyby to věděl tatínek! Dnešní dívky věru mají odvahu urvat osudu svůj díl štěstí!

Jakási úzkost jí sevřela hrdlo. Dovedou také bojovat s vášní, s láskou, která nechce uznati pravidel a omezení? Jaká bude její Alena, až se s ní setká? Bude ještě dětinským děvčátkem, či bude již ženou, které se dostalo poznání? Vzpomněla na svou rozmluvu s Jiřím Marešem. Slíbil jí tenkrát, že v jeho rukách je Alena tak bezpečná, jako v ochraně matčině. Splnil svůj slib? Dovede čekat? Spatří stopy lásky v její mladé tváři?

Chvěla se strachem o své dítě, jež kráčelo samo

za svým cílem, uniklo jaksi z milující ochrany matčiny. Nemohla se na ni hněvat — vždy musila vzpomenout na svůj život, na bolestnou resignaci, pro kterou se rozhodla, když měla tenkrát bojovat za svou lásku. Její generace neměla ještě odvahy jít přes překážky — přinese moderní samostatnost štěstí dnešním mladým dívkám, jež vyhlásily boj skromnému čekání, nebyly již poddajné, nechtěly, aby jejich život byl obětí?

Po celou cestu do Curychu trýznily ji pochyby, bála se skoro setkání se svou dcerou. Když ji však spatřila na nádraží v Curychu, kam přijeli dříve o hodinu, když pohlédla do jasných očí své Aleny, rozplynuly se její obavy. To byla stále její Alena, její děvčátko, jen šťastnější byla nežli při svém odjezdu z Prahy, jaksi vyspělá svou láskou a odhodláním vybojovat si svého hocha.

Dojata otevřela náruč a Alena ji objala, skrývajíc zardělou tvář na jejích prsou.

„Maminečko moje zlatá, hněváš se na nás?"

Paní Malínská pozvedla její tvář a zahleděla se vážně do jejích očí:

„Mám příčinu se hněvat, Alenko?"

„Nemáš, maminko! Byli jsme jen hrozně šťastni, nemohli jsme být dva měsíce daleko od sebe!"

Doktor Mareš přistoupil a sklonil hlavu nad rukou paní Malínské.

„Odpustíte nám náš úskok?“ tázal se a jeho milá tvář se usmívala.

„Nezapomněl jste na svůj slib, pane doktore?“

Pohlédl jí pevně do očí.

„Nezapomněl, milostivá paní! Alena je mi příliš drahá — ctím v ní svou budoucí ženu!“

Věřila mu a pevně mu stiskla ruku.

„Doufejme, že se vše urovná! Jste oba důkladně samostatní, myslím, že překonáte všecky překážky!“ —

Zpáteční cesta byla rozkošná. Jiří, jenž tak dobře pochopil tichý stesk Aleniny maminky, dávno umlčenou touhu po lásce a po štěstí, jehož se již vzdala, zahrnoval ji jemnou, uctivou pozorností, dvořil se jí dokonce, takže Alena někdy žertem se mračila a vyčítala mu, že na maminku musí žárlit. Odvedl ji pak do chodbičky a tam v koutě, kde právě bylo zcela pusto, pořádně jí vyčinil.

„Maminka tvoje je nádherná žena, hlupáčku,“ řekl jí hezky upřímně. „Tuším, že její život nebyl tak radostný a šťastný, jako bude náš! Zaslouží si, abych se jí dvořil. Musíš se s tím smířit, že ji budu mít také trochu rád.“

Neobešlo se to kázání bez polibků a objetí a Alena mu slíbila, že již ani nemukne, ať se dvoří mamince jakkoliv. Přemýšlela o jeho slovech a tichý soucit s maminkou jí prochvěl. Kdož ví, snad měla také lásku, které se musila vzdát.... Alena byla tak bohata štěstím, měla v srdci tolik lásky, byla tak milována, že mohla dát i své mamince část svého štěstí......

Zastavili se v Mnichově, prohlédli si město, bloudili obrazárnami a musei a Alena se stále divila, jak maminka vše chápe, jak se dovede kochat krásou a uměním. Paní Malínská rozkvetla v tomto ovzduší mládí a lásky, omládla jaksi, vrátila se do dob, kdy byla schopna nadšení, kdy se radovala ze všeho krásného, všecky touhy mladých let v ní ožily, touhy, jež pohřbila tenkrát, když povolila otcovu naléhání a přijala ruku ředitele Malínského. S tichým steskem opouštěla Mnichov, s jediným přáním jen, aby její dceři se dostalo splnění všech tužeb, aby nemusila se uchýlit k resignaci, jež nebyla vlastně klidem, nýbrž stálou, bodavou bolestí.

Čím více se blížili ku Praze, tím častěji hovořili o své budoucnosti. Jiří nechtěl čekat, nechtěl věřit, že by Alenin otec stál na svém pošetilém předsud-

ku. Vždyť neměl nejmenší příčiny bránit své dceři! Sňatek s doktorem Čechem byl přece nemožnou, bláhovou utopií, Alena se přinutit nedá!

Paní Malínská radila k trpělivosti. Znala svého muže, věděla, že je vlastně dobrák, příliš lpěl však na svých zásadách a těžce by nesl svou porážku.

Alena se jen usmívala. Měla svůj plán, byl však jejím tajemstvím.

„Půjdu do banky", prohlásila odhodlaně. „Dokáži tatínkovi, že jsem samostatná žena, že se dovedu uživit sama!"

„Myslíš, že hned dostaneš dva tisíce měsíčně?" smál se Jiří.

„Také je jednou budu mít, pane kolego!" odpověděla mu, hrdě se tvářic. „Nechci být závislá na milosti pana manžela, chci mít své příjmy!"

Potrestal její domýšlivost políbením ve stínu cestovních plášťů a tvrdil rozhodně, že je mu milejší dobrý domácí oběd nežli výdělečně činná žena.

Tyto vážné i žertovné debaty zkrátily značně cestu. Jiří se musil konečně podvoliti. Slíbil, že tedy ještě počká, jen však do vánoc! O vánocích musí být Alena jeho! Pohlédl při těchto slovech tak vroucně na své děvčátko, že Alena, rudá jako růže, rychle se obrátila k oknu, aby se vyhnula laskavým

a něžným očím maminčiným. Do vánoc! Splní se jejich touha?

Jiří se rozloučil s Alenou a její maminkou na Smíchově. Nechtěl se setkati s ředitelem Malínským, který jistě bude očekávati ženu a dceru na Wilsonově nádraží. Alena měla slzy v očích. Věděla, že se v této chvíli končí nejkrásnější pohádka její lásky. Až pak, až budou svoji, budou snad ještě šťastnější, avšak tato doba tiché i vášnivé touhy, doba slibů a sladkého tušení se již nevrátí....

Ředitel Malínský skutečně čekal netrpělivě na jejich příjezd. Stýskalo se mu tolik po Aleně, že dokonce se bál, že se dá zviklati ve svém přesvědčení, jen aby zase zaslechl její veselý smích. Byl však příliš přesvědčen o správnosti svých zásad a mimo to byl nesmírně nadšen pro doktora Čecha, který se mu zdál nejdokonalejším mužem. Bál se proto poněkud setkání s Alenou, ta však byla příliš šťastna, aby mohla být nevlídná.

Objala tatínka zcela upřímně, ani slůvkem se v příštích dnech nezmínila o Jiřím: prohlásila jen, že je ochotna nastoupiti do banky a horlivě se vyptávala otce, jakou jí přidělí práci.

Ředitel Malínský se jen usmíval, podnikl však

ihned všecky nutné kroky a za čtrnáct dní po svém návratu ze Švýcar nastoupila Alena v bance.

Její otec se smál jejímu nadšení. „Však ji to omrzí“, pravil své ženě, „ještě ráda přijme ruku doktora Čecha! Uvidí, že práce v bance není samý med, ať jen něco zkusí. Přejde ji pak chuť na samostatný život!“

Paní Malínská neodpověděla. Nebyl by jistě uvěřil, že se mýlí, že nezná naprosto dnešní dívky nebo je nechce znát!

Tak začala Alena svou „výdělečnou činnost“, ovšem v jiném oddělení nežli byl doktor Mareš. To však nebylo naprosto překážkou, aby Jiří nedoprovázel svou novou kolegyni z úřadu domů. Odpoledne pak se sešli znova, neboť Alena byla tuze vědychtivá a tvrdila, že není nad praktické vyučování, jež vydá mnohem více nežli šedá teorie.

Nezapomněla však ani v těchto prvních dnech plných nové práce na svůj plán, kterým chtěla zlomit odpor otcův. Chtěla jít přímo k doktoru Čechovi a požádat ho, aby se jí vzdal a uvolnil jí cestu ke štěstí a lásce.

IX.

V sanatoriu doktora Čecha, v tiché vinohradské

ulici, byl po celé odpoledne ruch a šum. Několik těžkých operací se konalo, teprve když časný podzimní soumrak nahlédl do oken, nastal klid.

Doktor Čech přecházel po operačním sále, odkud právě odvezli posledního pacienta v hluboké narkose. Sestra instrumentářka uklízela nástroje, skleněným stropem padal žlutavý přísvit kalného podzimního večera na operační stůl, jehož plocha se matně leskla. Chvílemi pronikl tichem hlas zvonku. Některý pacient volal ošetřovatelku.

Doktor Čech, vážný a poněkud znavený, myl si ruce u bílého umyvadla. Pak oblékl čistý, bílý plášť a sešel dolů. Ještě na něho čekalo několik návštěv v pokojích nemocných, pak konečně si mohl odpočinouti.

Sestry se míhaly po chodbách skoro neslyšně přecházejíce z pokoje do pokoje. Doktor Čech přijal jejich zprávy, nařídil, co bylo potřebí a pak vešel do pokoje pacienta, kterého právě operoval. Nemocný se před chvílí probouzel z narkosy a bylo nutno vyčkat, pozorovat ho, neboť operace byla těžká a vyžadovala si svědomité lékařovy péče.

Konečně pacient usnul a doktor Čech mohl ho svěřiti ošetřovatelce. Přistoupil na chvíli k oknu. Byl již skoro večer, časný večer ke konci září, smut-

ný a temný po deštivém, sychravém dni. Pak pokynul sestře, aby neodcházela od nemocného a vyšel z pokoje.

Toužil dnes po klidu, byl znaven a podivně nespokojen. Pozoroval tuto svou náladu již delší dobu. Věděl, co je její příčinou. Byla to marná touha po děvčátku, jehož mládí bylo křivdou na jeho lásce.

Věděl, že ředitel Malínský je mu nakloněn, že by mu dceru ochotně dal — a přece neměl dosud odvahu nabídnouti jí svoji lásku. Něco bylo v jejích očích, co mu vždy bránilo promluvit, a právě tato mučivá touha byla nesnesitelným utrpením. Kráčel zamyšleně dlouhou, bílou chodbou, pokrytou měkkými koberci, které tlumily jeho kroky. Bílé dveře tu byly, jedny vedle druhých a za každými byla bolest, bylo utrpení. Bojoval s ním, zápasil poctivě s lidskou bídou a vždy mu jeho práce poskytovala, uspokojení. Toto sanatorium, moderně zařízené chvalně známé a velmi vyhledávané, bylo jeho životním dílem. Měl pověst znamenitého lékaře, obratného a zkušeného a zároveň pověst lidumila. A přece mu dnes nestačilo to, co až dosud vyplňovalo jeho život. Zatoužil po osobním štěstí, po zlatovlasé ženě, u níž by nalezl klid po práci, lásku a splnění své touhy.

Na konci chodby byl jeho pokoj, elegantní, vážný pokoj lékaře a učence. Čekala ho tam však samota, tak trpká v poslední době, kdy jeho krev zneklidněla, kdy snil o dívčích retech, o vášnivém objetí, o úsměvu očí modrých jako letní obloha v sluneční záři.

Mladá dívka v bělostném úboru mu zastoupila cestu. Hlásila mu cosi, nemluvila však o nemocných. Byl zamyšlen a neslyšel ani, co mu povídá. Pokynul rukou, a sestra odběhla, poněkud zmatena tím, že nemohla vyříditi svůj vzkaz.

Otevřel dveře svého pokoje, ztopeného v šero. Hluboká kožená křesla rýsovala se nejasně ve vadnoucím přísvitu podzimního večera. Zastavil se na prahu jako očarován. Ztělesnil se snad jeho sen? Z křesla u široké pohovky plné pestrých polštářů zvedla se štíhlá postava v modrých šatech. Šedý plášť a malý plstěný klobouček ležely na klubovce a svědčily jasně o tom, že nesní, že tato dívčí postava je skutečná, není jen výtvorem jeho fantasie. —

Mechanicky zavřel za sebou dveře a stál tu, zmaten, vzrušen, neschopen slova. Konečně se vzpamatoval a horká vlna radosti jím prochvěla.

„Slečno Aleno, vy?“

Podávala mu ruku s veselým úsměvem.

„Ano, to jsem já! Však nebylo snadno dostat se do vaší svatyně, pane doktore! Máte tu velmi přísné ošetřovatelky! Postavily se mi v cestu a trvalo dlouho, nežli jsem je přesvědčila, že nemíním spáchati na vás atentát!“

Hovořila rychle, skoro nervosně, zdálo se, že chce svým hovorem zakrýti své rozčilení!

Doktor Čech políbil jí ruku.

„Ať už je důvod vaší návštěvy jakýkoliv, slečno Aleno, děkuji vám, že jste přišla!“

Radost, touha a naděje mluvily z jeho očí a Aleně bylo skoro úzko, pomyslila-li na účel své návštěvy.

Přinutil ji, aby usedla na pohovku, obklopil ji měkkými polštáři a usedl vedle ní.

„Přinášíte mi radost, přinášíte mi štěstí?“

Jeho hlas se chvěl. Měl ji zde, tak blízko, zlatovlasou královnu svých snů, viděl měkký lesk modrých očí, jemné chvění jejích rtů.

Proč přišla?

Nechtěl pochybovati, že její nenadálý příchod znamená konec bolestné touhy, znamená konečně její splnění.

Plaše hleděla Alena na jeho tvář, tušíc jeho omyl. Chtěla mluviti, chtěla rychle vysvětliti, proč se od-

hodlala přijít k němu, způsobit mu bolest, která jí nyní, v této osudné chvíli působila skoro stejně utrpení jako jemu.

„Přišla jsem, pane doktore . . ." začala váhavě, avšak doktor Čech ji přerušil prosebným pohybem ruky. Bál se, zbaběle se bál zvědět pravdu.

„Počkejte", prosil, „povíte mi pak, proč jste přišla! Dovolte, abych se chvíli radoval, že tu jste. Kolikrát jsem o tom snil, že tu spatřím lesk vašich zlatých vlasů, že tu uvidím vás, Aleno . . ."

„Pane doktore", stísněně, zvadle zněl její hlas, „přišla jsem způsobit vám bolest . . ."

„Bolest?" opakoval nezvučným hlasem, „působíte mi již dlouho bolest, Aleno!"

Bylo jí do pláče. Proč je její láska utrpením pro tohoto muže, který si jistě zaslouží obdivu a štěstí? Avšak vzpomínka na Jiřího dodala jí síly. Nebyla si vědoma viny vůči doktorovi Čechovi. Vstoupil do jejího života teprve, když poznala kouzlo mladé lásky, přišel pozdě, její mládí uniklo jeho pozdní touze. . . . .

„Pane doktore, prosím vás, vyslechněte mne! Kdybyste věděl, jak je mi toho líto . . ."

Vzal její ruku do své a jemně ji stiskl.

„Čeho je vám líto, děvčátko? Je vám líto mne?

Nebuďte smutná! Vždyť to není vaší vinou, že vás . . . mám rád!“

„Mlčte!“ volala vášnivě, poděšena, nešťastna, „neříkejte to! Vždyť jsem k vám přišla právě proto, abych vás poprosila, abyste mne neměl rád!“

Usmál se konejšivě jejímu výbuchu.

„Dítě, vaše žádost je nesplnitelná! Uklidněte se však a povězte mi, proč vás nemám mít rád!“

„Protože mám ráda Jiřího! Protože se chceme vzít a tatínek nechce! Nutí mne, abych si vzala vás a já vás . . .“, hlas se jí zlomil v tlumeném vzlyku, „já . . . je to hrozně bezcitné, avšak nemohu jinak, nemohu, věřte mi to.“

Její hlas zněl dětsky bezmocně, prosil a žebronil, aby jí nevstupoval do cesty, aby jí dovolil jíti za svou láskou.

V pokoji se skoro úplně setmělo.

Doktor Čech otočil mechanicky vypinačem velké stojací lampy s hedvábným stinidlem barvy bledého zlata. Pak skryl hlavu do dlaní a seděl mlčky vedle Aleny, jež na něho hleděla pohledem plným něžnosti a tichého soucitu.

Pak se ozval zlatým přísvitem pokoje jeho hlas:

„Jiří, to je doktor Mareš, který byl s vámi v Klánovicích."

„Ano!" odpověděla jásavě, „byla jsem tak šťastna a pak jste přišel vy! A tatínek odmítl Jiřího a Jiří nechce již čekat... do vánoc se chceme vzít! Proto jsem přišla! Poprosit vás, abyste řekl tatínkovi, že mne nechcete... že se máme s Jiřím tak rádi!"

„Jest si vědoma, jakou mi působí bolest?" myslil stárnoucí muž a v duši mu zněla její slova: do vánoc se chceme vzít. Jiří nechce čekat! Nechce čekat! A jsou tak mladí! Snad právě proto! Mládí nemá trpělivost, neumí čekat, jako čekal on!

Vzbouřená krev bila mu do spánků. Proč, proč má být odsouzen k marnému čekání? Má ji zde, jen vztáhne ruce, a bude ji mít v objetí, může zlíbat její rty, může být jeho... zlatovlasé děvčátko, po němž toužil celou silou své pozdní mužné lásky. Byla si vědoma nebezpečí, jemuž se vydala touto smělou návštěvou u muže, jenž ji miloval? Přišla ho prosit, aby ji přestal mít rád, aby se jí zřekl, a pomohl jí, aby mohla být ženou toho druhého, jehož nejhorší zbraní bylo jeho mládí!

Tušila Alena jeho myšlenky? Seděla tu zbledlá,

v její mladé tváři jevila se podivná úzkost, skoro podobná touze.

Násilím přemohl své vášnivé vzrušení. Ovládl svůj hlas, aby neprozradil bouři jeho smyslů. Nechtěl ji polekat, nechtěl násilím dostat, co mu odepřela ve svém sobectví mládí.

„Má vás velmi rád váš Jiří?"

„Hrozně!" zvolala důrazně. „Viďte, že splníte moji prosbu, pane doktore! Řekněte tatínkovi, aby nám nebránil, vždyť to nemá smyslu . . ."

Ano nemělo to smyslu, aby jí mluvil o své lásce. Byl konec . . . Zbývalo jen, aby dohrál úlohu obětavého příznivce mladé její touhy, kterou mu přisoudila ve své naivní důvěře v jeho velkomyslnost.

Za chvíli odejde z jeho pokoje, kam přinesla na chvíli ilusi o štěstí! Odejde s jeho slibem, že učiní vše, aby Jiří nemusil čekat . . . na svou dívenku, na svou ženu . . .

Bude zase sám, osamělejší než dříve, neboť nyní nemá již naděje. Usmál se trpce. Jeho stáří má povinnost obětovat se, zříci se blaha, jež patří mládí! Nebude jeho zlatovlasá Alena s modrým leskem ve veselých očích. Za chvíli odejde s jeho slibem . . . a půjde k němu, ke svému Jiřímu, jemuž

dá ochotně vše, své měkké rty, své zlaté vlasy, svůj dívčí půvab a své mládí . . .

V matném odlesku lampy rýsovala se jeho postava jako chmurná socha utrpení.

Aleně bylo úzko z jeho mlčení, úzko v této atmosféře žalu a vášnivé touhy, kterou tušila, které se bála.

Vstala rychle ve snaze ukončiti tuto scénu, která ji rozčilovala.

„Nehněvejte se na mne," zaprosila, a dodala, toužíc potěšiti ho, způsobiti mu radost: „Věřte, kdybych byla neměla tenkrát již Jiřího tak ráda, byla bych jistě měla ráda vás . . ."

Polekala se skoro účinku svých slov. Stanul vedle ní a jeho hlas se chvěl.

„Řekla jste to jen ze soucitu, či je to pravda?"

Sklonila hlavu a věděla nyní, že ho nechtěla jen potěšit.

„Je to pravda," řekla tiše. „Přišel jste pozdě!"

Cítil palčivost toho slova „pozdě", proti němuž nebylo léku.

„Splním vaši prosbu, Aleno, nic nesmí již státi v cestě vašemu štěstí!"

Její oči zazářily.

„Děkuji vám, och, jak vám děkuji!"

A pak přece selhala jeho síla. Byla náhle v jeho náručí, jeho rty hledaly její, jeho ruce se lichotivě dotýkaly jejích vlasů. Slyšela jeho vášnivý šepot na svých rtech: „Jen jednou... jen jednou jsem tě chtěl mít v náručí, právem své lásky, kterou odmítáš, jen jednou, Aleno, mé děvčátko! Neuslyšíš již nikdy o mé lásce, nemůžeš mi však zakázat, abych tě nemiloval!"

Pak ji od sebe odstrčil skoro drsně. „Jdi", řekl pevným hlasem, „a zapomeň na mne ve svém štěstí!" — Oblékl jí plášť a podal jí klobouček. Byl zcela klidný, když jí políbil ruku a doprovázel ji dlouhou bílou chodbou sanatoria s četnými dveřmi, za nimiž byly bolest a utrpení. Vrátný jí otevřel těžká vrata a doktor Čech se jí němě uklonil. Vrátil se pak do svého pokoje, ozářeného matným šípem světla tlumeného zlatým stínidlem. Zůstala tu vůně, která vždy obklopovala Alenu, jemná vůně karafiátů, nasycených letním sluncem.

Chvíli stál doktor Čech na místě, kde spočinula v jeho náručí, kde líbal její rty! Pak otočil vypínačem a proud světla vypudil stíny z pokoje, v němž se právě vzdal své poslední lásky...

Alena kráčela zatím podzimním večerem a polykala statečně slzy. Do své mladé duše uzavřela

však vzpomínku na tento večer i na objetí, jež si nevyčítala. Věděla, že se neprohřešila na své lásce k Jiřímu. A znovu si opakovala v duchu, že kdyby nebylo Jiřího, byla by jistě milovala doktora Čecha . . .

X.

Druhého dne dal se ohlásiti doktor Čech v kanceláři ředitele Malínského. Jejich rozmluva trvala dlouho a byla stále přerušována rozčilenými námitkami Alenina otce. Doktor Čech však nezapomněl na svůj slib. Alena a Jiří nemohli nalézti ohnivějšího přímluvce své lásky.

Konečně se ředitel Malínský poddal. Stiskl ruku doktorovi Čechovi a dokonce se usmíval, když se, s ním loučil.

„Přemohli jste mne", řekl s tragikomickou tváří, „to je osud nás starostlivých, moudrých otců! Mládí jde přes nás a musíme se poddat! Alena by vlastně zasloužila! Je to nápad od té žáby, vyzvat vás, abyste jí dělal advokáta. Víte, doktore, že bych byl měl raději vás, myslíte-li však, že se Alena trápí . . .!"

V duchu mu však bylo docela dobře, neboť již dávno se trápil pochybami, jedná-li dobře.

Doktor Čech se usmál.

„Odměnou vám bude Alenino štěstí! Myslím, že doktor Mareš je řádný muž, milý příteli!“

„Dokonce velmi řádný muž!“ pravil ředitel Malínský horlivě. „Výborný úředník, a také jinak bezúhonný. Vyptal jsem se na něho důkladně“, dodal a toto přiznání bylo důkazem, že se již dříve chystal k ústupku.

Zatěšil se dokonce na Aleninu radost a na radost své ženy, neboť věděl dobře, že maminka byla největší ochránkyní dceřiny lásky.

Spěchal toho dne domů, aby předhonil Alenu, která otci vždy obratně unikla při odchodu z banky. Podařilo se mu to. Seděl již u oběda, když Alena přišla. Hleděla pátravě na otce, který se nějak tajemně tvářil.

Splnil doktor Čech svůj slib? Mluvil s tatínkem a přemluvil ho? Po obědě ředitel Malínský svého tajemství již neudržel. Slavnostně vyzval Alenu a maminku, aby zůstaly v pokoji. A pak se hrdinsky přiznal, že nad ním zvítězily!

„Aleno!“ začal vážně, „před třemi měsíci byl u mne doktor Mareš a žádal mne, abych svolil k vašemu sňatku. Má ještě dnes v úmyslu si tě vzít?“

Alena vyskočila, jako by ji něco píchlo.

„Ježíšku, tatínku, jak by neměl! Chce se ženit třeba hned! Dovolíš nám to? Smí Jiří přijít?“

„Jen zvolna, divochu,“ bránil se pan Malínský Aleninu útoku. „Poznal jsem, že ubohý otec je vždy mezi ženskými prodán! Nezměnil-li tvůj Jiří svého úmyslu, můžeš mu říct, že proti vašemu sňatku nic nemám! Ovšem s jednou podmínkou! Že se nedáte za rok rozvést!“

„Ani za sto let!“ zněla velkolepá odpověď a pak se pan ředitel dusil chvíli v láskyplném objetí své dcery, která se smála a plakala jedním dechem a objímala otce i matku, až jim přecházel zrak i sluch. Konečně vyběhla z jídelny, zatočila v předsíni bujně Stázou, která na ni hleděla s ústy úžasem otevřenými a skryla konečně ve svém pokoji svou radost, svůj smích i své slzy. Plnily její oči, zatím co se její rty usmívaly štěstím. Alena věděla, že její smích patří Jiřímu, jejímu hochovi, který nemusí již čekat; její slzy byly však vzpomínkou na velkomyslnou lásku doktora Čecha, jenž splnil svůj slib . . .

V jídelně stála Alenina maminka proti svému muži. Oba měli slzy v očích, usmívali se však oba šťastným úsměvem, jenž překlenul smírně mnoho z toho, co je dělilo po celý život. Paní Malínská

podala pak vděčně ruku svému muži, který ji políbil, po prvé po dlouhé době.

„Kéž je Alena šťastna,"" zašeptala vroucně a po prvé byla vlastně ve svém manželství spokojena. Pak se však rozpomněla na své povinnosti hospodyně a s vlhkým leskem v očích odešla do kuchyně, kde se konečně Stáza dozvěděla vzrušující novinu: Alena se bude vdávat a vezme si svého hocha! Stáza si musila sednout na uhlák, jak se jí tato zvěst vrazila do nohou. Musila si odpočinout, neboť tušila ve svém trochu zvolna chápajícím mozku, že bude dnes a v příštích dnech potřebovati svých nohou. Neboť nebylo pochyby, že se taková událost v rodině musí náležitě oslavit!

Nemýlila se skutečně, neboť za chvíli tu byla Alena, trochu zardělá pláčem, zářící však štěstím a zašeptala mamince důležitou otázku:

„Mami, smím ho přívést?"

Maminka vážně přikývla.

„Přiveď ho k večeři! Snad do večera se Stázou něco připravíme!"

Stáza se na Alenu široce usmála a rychle odvazovala zástěru a zouvala rozšlapané domácí trepky

„Jen jděte, slečinko," pobízela Alenu, „já to oběhám! Budeme mít večeři něco gusto!"

Alena se zase roztočila divoce po kuchyni a za chvíli si tiše prozpěvovala v předsíni, kde si oblékala rychle plášť, přemýšlejíc skoro s obavou, co Jiří udělá, až mu poví . . .

Její obavy nebyly zbytečné, neboť Jiří byl ve velkém pokušení obejmout a zlíbat svou nevěstu uprostřed nejživější ulice, před očima všech lidí. Jen uděšený Alenin pohled mu zabránil v pošetilém tom úmyslu, jeho oči však na ni hleděly tak hladově, že Alena dostala z něho strach.

Trvalo dlouho, nežli se tak dalece umoudřil, aby mohl vyslechnout podrobně její zprávu o nenadáém štěstí. Jen to mu zatajila, že ví, kdo je původcem tatínkova svolení.

Ředitel Malínský slíbil doktorovi Čechovi, že se nezmíní o jeho zasažení a splnil svůj slib. Alena si však umínila, že musí zůstati tajemstvím její včerejší návštěva v sanatoriu, tajmstvím jejím a doktora Čecha. Zasloužil si jistě její vděčnou vzpomínku, koutek v jejím srdci, kam nedovolí nahlédnouti ani svému muži . . .

Jiří ji zahrnoval nejpošetilejšími nápady, takže nevycházela ze smíchu.

Tázal se zcela vážně, mohou-li míti svatbu zítra.

Přece nebudou čekat do vánoc, nyní, kdy překážky zmizely jako sníh na jarním slunci!

Vysmála se mu a rozhovořila se horlivě o pošetilosti mladých mužů, o výbavě a spoustě důležitých věcí, které nutno vyřídit nežli mladí zamilovaní lidé se ocitnou před oltářem. Jiří neměl chuti jí uvěřit a tvrdil zcela vážně, že výbava, nábytek, koberce a záclony jsou hroznou zbytečností, vymyšlenou jen proto, aby taková hloupoučká děvčátka trápila své muže již před svatbou, že mu stačí jeho mládenecký pokoj, kde je postel a pohovka, tedy místa dosti pro dva.

Alena se jen bláznivě smála a hrozila mu, že teprve uvidí, jaké starosti ho čekají!

V této živé a příjemné zábavě jim odpoledne uběhlo a Alena uvedla konečně Jiřího do jasně osvětlené jídelny, kde maminka vykouzlila slavnostní tabuli, na níž nescházely ani květiny v nízkých vázách, jež šířily pokojem omamnou vůni.

Tatínek s maminkou čekali již na ně a Jiří Mareš dojat a šťasten, opakoval panu řediteli po druhé svou prosbu o Aleninu ruku.

Tentokráte ho však jeho přísný šéf neodmítl, nýbrž stiskl mu přátelsky ruku a řekl cosi, že tedy svoluje, protože vidí, že ta žába Alena by se bez

ního utrápila. Nebylo sice na Aleně to trápení tuze vidět, neboť vpadla rozpustile do tatínkovy nesouvislé řeči a vybídla svého snoubence, aby slavnostně slíbil, že se dá rozvést až za sto let.

Maminka ji pohledem volala k pořádku, pak ji však vroucně objala a Jiřího také. Doktor Mareš políbil vděčně maminčinu ruku a upřímně pohlédl do jejích zaslzených očí, v nichž četl němou prosbu, aby učinil její Alenu šťastnou, aby ji měl vždycky rád.

Pak následovala nejrozkošnější zásnubní večeře, kterou Stáza málem odstonala, tak si uběhala nohy odpoledne. Když pak Jiří pozdě v noci odcházel, přinášel si do svého mládeneckého pokoje jistotu, že zakrátko může dát výpověď, neboť v prvních dnech prosincových se definitivně rozloučí se svou svobodou!

XI.

V době, jež následovala po slavném zasnoubení, vzpomínal si Jiří Mareš často na Alenina slova, že teprve uvidí, jaké starosti číhají na ženicha, aby mu ztrpčily nejšťastnější dobu před sňatkem. Celé dva měsíce byl Jiří jako v kole. Nevěděl ani je-li zima či léto. Bylo mu ostatně stále horko, třeba že venku burácel říjnový vichr či bělel se první listopadový

sníh. Odpočinul si vlastně jen dopoledne v bance, ačkoliv i v úředních hodinách ho pronásledovaly ceníky, prospekty a jiné předmanželské starosti.

Vším byla vlastně vinna Alena a její tvrdohlavost. Postavila si svou světlou hlavinku a stála na svém, že se svého místa v bance nevzdá, že chce vstoupiti do řad výdělečně činných žen. Opakovala velkolepě, že ji ani nenapadne, aby prosila svého manžela o každou korunu na punčochy nebo na kremroli, na niž dostane chuť. Předplatila si vyzývavě několik ženských časopisů a četla horlivě články, pojednávající o tomto ožehavém ženském problému, o dvojím povolání vdaných žen a nesnázích matek výdělečně činných. Blouznila o mládenecké domácnosti a dvojích příjmech, zkrátka byla tak hrozně tvrdohlavá, že maminka často spínala ruce nad tím nerozumem, který se chce vdávat. Tatínek se jen škodolibě usmíval a opakoval svému budoucímu zeti do omrzení, že má, co chtěl. Ať zkusí jen, co znamená moderní žena! Bohužel, byl Jiří příliš zamilován a proto nebyl jeho úsudek dosti střízlivý. Před rodiči sice zle žehral na Aleninu moderní soběstačnost a vyslovoval nejhorší obavy do budoucnosti, týkající se hlavně kuchyně, pořádku a domácího pohodlí. Jakmile však s Alenou osaměl,

skončily se všecky debaty o výdělečně činných ženách velmi brzy, neboť jeho malá, umíněná nevěsta měla příliš sladké rty a její šibalský úsměv zbavoval ho úplně rozumu.

Avšak následek Aleniny blahodárné činnosti v bance byl ten, že zbývalo na nesčetné obstarávky jen odpoledne, a to bylo nyní v zimě strašně krátké. Ještě štěstí, že maminka byla v dřívějších letech tak moudrá, že Alenu občas přece o prázdninách přidržela ke kuchyni, takže měla tato podařená nevěsta jakousi tuchu o vaření. Více toho jejího vědění sotva bylo a paní Malínské bylo často úzko, pomyslila-li si, jak se ta dnešní děvčata vdávají. Marně však dávala Aleně za příklad Martu, která horlivě chodila do kuchařské školy, její podařená dcera jen potřásla svou světlou hlavou a prohlásila, že budou chodit nejdříve do hostince nebo domů na obědy a večeři koupit a snídaní udělat, že dovede. Ostatně si mohou vzít pak kuchařku, jako rodina s dvojími příjmy si to přece mohou dovolit!

Jiří se sice nápadně otřásl při tomto programu, díval se však právě na Aleniny výmluvné rty a pocítil zběsilou touhu po políbení, čímž byla jeho pozornost odvrácena od praktických zájmů k čistě ideálním.

Většina práce a starostí zůstala za těchto okolností mamince, tatínek jen platil a k jeho chvále nutno říci, že platil ochotně. Snad se utěšoval myšlenkou, že má jen jednu dceru a slibem Jiřího, že se nerozvede dříve až za sto let. Nemusil se tedy báti, že za rok bude slavit svatbu novou. Mimo to pociťoval příjemné zadostiučinění, když slyšel nářky maminčiny a Aleniny moderní názory.

„Ať mají, co chtěly," říkal si v duchu. „Přehlasovaly mne! Doktor Čech by nepřipustil, aby jeho žena chodila do banky! Však ještě uznají, že jsem měl pravdu, až budou běhat po hostincích a odpoledne uklízet byt! Ta moderní mládež!"

Tyto úvahy mu oslazovaly značně nekřesťanská vydání, jimž nebylo konce.

Však to není maličkost, vdávat dceru! Nejdříve je tu byt! Najděte dnes byt, který by vyhovoval moderní, výdělečně činné ženě, která by chtěla, aby se všecko dělalo samo! Alena, žába pošetilá, blouznila o Bubenči, Ořechovce a vile na Hřebenkách! Sběhali toho spoustu a na konec si šťastně vzpomněli, že na Floře má banka několik domů, v nichž jsou rozkošné dvou- a třípokojové byty za ceny aspoň snesitelné. Ředitel Malínský snadno byt dostal, vznikla však zase hlučná debata, má-li to

být byt o dvou či třech pokojích. Maminka tvrdila, že pro výdělečně činnou ženu, která nechce uklízet, stačí pokoje dva, Alena chtěla tři, neboť prý musí mít vedle ložnice a jídelny také pracovnu! Četla totiž ve svém ženském časopise článek o pracovně „intelektuálky" a vzala si do hlavy, že nemůže existovat bez obrovského psacího stolu. Jiří jen zoufale kýval hlavou a přestala-li jeho nevěsta na chvíli mluvit, tvrdil, že jemu stačí mládenecký pokoj s jednou postelí a pohovkou.

Konečně se do toho vložil tatínek a rozhodl, že vezmou pokoje tři. Ten třetí však pro Jiřího, aby měl koutek, kam se před svou moderní ženou uteče, až toho bude mít dost. Rozvést se dát nesmí, tedy bude mít aspoň útočiště ve svém pokoji.

Byl již nejvyšší čas, aby se rozhodli, neboť byt byl již skoro pronajat rodinou s třemi dětmi a byl to poslední, který byl volný! V poslední chvíli ředitel Malínský smlouvu podepsal a byt byl jejich. Byl to byt nádherný, tři pokoje, kuchyň a koupelna z bílých dlaždiček, vyhlídka až dolů do Vršovic, roztomilý balkon, byt k pohledání. Alena byla jím tak nadšena, že se smířila i s tatínkovým přáním, aby třetí pokoj patřil Jiřímu. Lichotila se však k mamince tak dlouho, až jí slíbila druhý psací stůl jen

pro ni. A byt se zvolna plnil, truhláři si v něm podávali dveře, malíři a čalouníci tam byli jako doma. Ubohá maminka byla jako ve vidění. Bohudíky, že se Stáza v této těžké době znamenitě osvědčila. Zdálo se, že do ní vjel s Aleninou svatbou nový život. Lítala jako „airoplán", vařila dokonce znamenitě a byla neúnavná v uklízení nového bytu Alenina. Byla z žen, které hrozně dojímá láska, snad proto, že samy jí málo v životě zažily. Žila Aleniným štěstím, hřála se na ohníčku cizí lásky a tato rušná doba zásnub probudila v ní všecky schopnosti, jež se dosud ukrývaly pod její zdánlivou liknavostí. Paní Malínská často uvažovala v duchu, že později, až se Alena nasytí mládenecké domácnosti, dá jí Stázu, aby ji naučila hospodařit. Stáza snad o tom také snila, neboť nebyla nikdy líná doběhnout na Floru a stále si libovala, jak se tam bude žít a jak šťastné bude děvče, které si slečinka Alena vezme, až se vdá.

Paní Malínská jejího ochotného zastání nyní velmi potřebovala. Celé dopoledne měla co dělat, hlídat řemeslníky, dohlížet nad dovážením nábytku, dávat pokyny švadleně, která šila Aleně výbavu.

Zatím žila nevěsta jako pták, dopoledne horlivě

úřadovala v bance a odpoledne se divila, co všecko maminka pro ni zase zařídila, jak se její byteček plní nábytkem a skříně prádlem. Obyčejně se vytasila s nějakým fantastickým nápadem, přinesla pestrý nějaký polštář či nějakou tretku, o níž se domnívala, že je nepostradatelná.

Často prchla dokonce uprostřed nejpilnější práce k paní Vojenové do druhého patra, odkud se pak za chvíli rozléhal její veselý smích. Dováděla s malým Míšou, který se řechtal, jakmile se objevila ve dveřích. Alena nazývala tuto hlučnou zábavu odpočinkem od hrozných starostí, jež jí působilo její zasnoubení a maminka si jen tiše povzdychla. Přála však své dceři její slunnou náladu, vždyť její příčinou bylo její nesmírné štěstí.

Ani maminka však nevěděla, že Alena často odpoledne nebo k večeru odběhla do svého nového bytu, k němuž měla svůj klíč a dojata, nezvykle vážná procházela pokoji, které se zvolna stávaly útulnými.

Hladila lesklý nábytek, urovnávala pestré polštáře na široké nízké pohovce v pokoji Jiřího, stanula zamyšleně před skříní s knihami, které její snoubenec dal již do nového bytu dopraviti. A pak vklouzla vždy plaše do ložnice, jež byla již úplně

zařízena. Světle modré záclony tlumily žlutavé světlo podzimního dne, světlý nábytek se leskl, na postelích ležela již pokrývka bohatě vyšívaná. Velké trojdílné zrcadlo odráželo štíhlou dívčí postavu, zasněnou tvářinku, měkké rty, jež se usmívaly. Stála tu dlouho, podivně dojata a výraz její dětsky milé tváře se měnil. Úzkostlivá touha chvěla se v jejím pohledu, jenž bloudil po pokoji, který bude svědkem její lásky.

A někdy, když tu stála tak sama, když snila o svém příštím životě se svým hochem, vloudila se do její mysli tichá vzpomínka na doktora Čecha, na jeho lásku, která byla jen odříkáním. Zase jí ho bylo tolik líto, jako tenkrát, když seděl vedle ní ve svém přísném chmurném pokoji a skrýval hlavu ve dlaních, aby neprozradil výraz jeho očí jeho žal . . .

Když však polaskala pohledem svou novou krásnou říši, kde bude královnou svého milovaného, muže, zvítězila zase láska a mládí nad soucitem. Ve velkém zrcadle se zase na ni usmívala šťastná tvář malé nevěsty, jež si byla vědoma, že má právo na svou lásku.

Ani Jiří nevěděl o těchto tajných návštěvách v novém domově. Jednou však ji tam našel. Měl také svůj klíč a chtěl se přesvědčit, zda je jeho pokoj

již v pořádku. Poslal právě den před tím do nového bytu část svých věcí z mládeneckého pokoje a chtěl zařaditi ještě několik knih.

Překvapen hleděl na Alenin plášť a klobouk, který visel v předsíni na věšáku. Alena je tu? Sama, či s maminkou? V bytě bylo ticho, neslyšel Alenina hovoru. Je tu tedy sama? Tiše otevřel dveře do jídelny. Nebyla tu. Prošel pánským pokojem, z něhož vedly dveře do ložnice. Byly otevřeny a Jiří spatřil v zrcadle Alenu, která stála uprostřed pokoje, zamyšleně hledíc na lustr z matně modrého skla; pak se její pohled svezl na nízké, široké lože a něžný úsměv kmitl se po její tváři.

Jiří zatajil dech. Nemohl se nasytiti pohledu na půvabný jemně dívčí zjev své nevěsty; o čem přemýšlela? Snila o dnech lásky, zakleté do tohoto pokoje, v němž vše dýchalo tlumenou touhou?

Vtom se Alena obrátila a spatřila ho. Horký ruměnec zalil její tvář i hrdlo a byla skoro ráda, že ji Jiří bouřlivě objal, neboť mohla skrýti v jeho objetí své rozpaky.

„Netušil jsem, že tě naleznu, Aleno!"

Nepřiznala se však ke svým návštěvám v novém bytě a vypravovala cosi o náhodě, jež ji sem zavedla.

Jiří se usmíval.

„Budeme tu šťastni, Alenko?" tázal se něžně.

Přikývla, a v jejích očích se skoro zaleskly slzy.

„Maminka nám tu chce stvořit ráj," pravil vděčně Jiří, a jeho pohled objal celé to malé království, zařízené s výborném vkusem; bylo patrno, že milující ruka tu vládne a pečuje, aby mladá dvojice žila v krásném a ladném okolí.

„Maminka je anděl," řekla Alena vroucně, nemůžeme se jí ani dosti odvděčit. Myslí na všecko! Tak krásný domov budeme mít, že jsem ani o krásnějším nesnila . . ."

„Odvděčíme se jí tím, že tu budeme šťastni! Ještě čtrnáct dní, Alenko, a náš společný život tu začne! Těšíš se?"

Objala ho a políbila vážně.

„Nikdy jsem netušila, že může být takové štěstí, Jiříku!"

Pohlédl na ni vážně.

„Život není jen samé štěstí, dítě, snad nás také čekají smutné chvíle v našem ráji, nebojím se jich však! Budu mít vždy vedle sebe své děvčátko, svou ženu a kde je láska, Aleno, tam neštěstí a smutek nejsou domovem! — Za čtrnáct dní, Alenko . . ."

Jeho pohled zabloudil zase k ložnici, jež byla již zahalena modravým šerem.

Alena pozorovala, kam se dívá a rychle se vyvinula z jeho náručí. „Pojď," volala na něho z druhého pokoje, „půjdeme domů..."

Usmál se a kráčel za ní. Dítě! Za čtrnáct dní bude jeho, jeho milenkou, jeho ženou... Teplý pocit štěstí jím prochvěl. Budou šťastni! Musí být šťastni ve své lásce, která nebyla naprosto jen vzplanutím smyslů, nýbrž také hlubokým, kamarádským citem, a jejich společný život bude sladkou pohádkou, jež začala tenkrát v zimě, za zvuku hudby, když po prvé políbil svou malou rokokovou dámu...

— — — — —

Týden před Aleninou svatbou se vdávala Marta Holovská. Obě přítelkyně k sobě v této době společných starostí tím více přilnuly a nemohly se nasytit důvěrným vyprávěním o svém štěstí.

Martě upravili rodiče byt ve své vile, která byla velmi prostorná. Mladí manželé měli tam připraveny dva pokoje skvěle zařízené a Marta, která neměla naprosto sklon k přílišnému modernismu, učila se pilně u maminky vařit a hospodařit. Nesdílela nadšení Alenino pro „výdělečnou činnost" žen a nechápala, že Alena nechce se vzdáti svého

místa v bance. Alena se jen smála námitkám své přítelkyně a líčila jí zářivými barvami moderní, „mládeneckou" domácnost zaměstnané novomanželky.

Marta jí marně domlouvala. To byl jediný předmět rozporů mezi nimi, jinak se shodovaly v tom, že jsou obě hrozně, až hříšně šťastny.

Na Martině svatbě byla Alena družičkou a vracela se večer domů podivně dojata a zamyšlena. Maminka ji pozorovala s něžným úsměvem. Ještě týden tedy a její dcerka stane také před oltářem, také ji opustí, aby žila svým životem; co jí přinese? Bude šťastný a radostný, jakým se jevil dnes veselé nevěstě? A matčiny rty se bezděky chvěly tichou modlitbou, aby byl život, přísný a neúprosný vládce, milosrdný k těmto dětem, které plny naděje jdou mu vstříc . . .

V novém bytě na Floře bylo vše připraveno k slavnému dni. Svatba byla určena na sobotu, aby si mohli všichni v neděli odpočinout. Jiří o delší dovolenou nežádal, neboť chtěl si ji raději nechat na vánoční svátky, které byly nedaleko. Alena se dovolené z téhož důvodu vzdala, nebyla by ostatně ani delší prázdno dostala, ježto byla zaměstnána teprve krátký čas.

Působilo jí dětinskou radost, že v pondělí po svatbě půjde ihned do úřadu, jako pravá „výdělečně činná žena". Nebylo to ohromně moderní? „Povinnost nade vše!" horovala nadšeně a umlčela rychle Jiřího, jenž se odvážil reptat a bručel cosi, že povinností vdané ženy není, aby chodila do kanceláře, nýbrž aby uvařila svému muži dobrý oběd.

Alenin tatínek se škodolibě zasmál a řekl Jiřímu, aby nenaříkal. Oběd v hostinci bude prý pro jeho zdraví jistě bezpečnější nežli kuchařský výrobek jeho ženy. A zeptal se dokonce potměšile, do které kavárny půjdou prý na snídani? Neboť není prý ani jisto, umí-li Alena uvařit kávu. Alena se sice bránila tatínkovu podezření, oddychla si však přece, když Jiří prohlásil, že kávu umí uvařit sám.

Tatínkovy poznámky přece však Alenu znepokojily. Zmizela za chvíli z pokoje a maminka ji nalezla v kuchyni v horlivém hovoru se Stázou. Nevěsta seděla na uhláku a — hrůza — kouřila cigaretu, naslouchajíc pozorně Stázinu výkladu o vaření kávy, čaje a kakaa. V jedné ruce měla hořící cigaretu, v druhé tužku, na kolenou zápisník, do něhož si zapisovala hlavní body Stáziny přednášky. Spokojeně pak vyfoukla kouř. Byla zabezpečena. S notesem v ruce se nelekne ani takové záhady,

jakou je uvaření první snídaně. Maminka ji s úsměvem pozorovala. Ta cigareta se jí však přece nelíbila. Pokusila se vypátrat, kde přišla Alena k této nové moderní vymoženosti.

„Kdypak ses naučila kouřit, Aleno?“ zeptala se své podařené dcerky.

Alena odhodila klidně zbytek cigarety.

„V Neuchatelu, mami. Evelina, víš, ta Holanďanka, která měla ráda magistra z lékárny, uměla znamenitě kouřit. Naučila jsem se tomu strašně lehce. To není vůbec žádné umění!“

„To ráda věřím,“ odpověděla paní Malínská suše, „to budeš také kouřit, až budeš vařit snídani?“

„To ještě nevím,“ zněla chladnokrevná odpověď moderní nevěsty, která klidně zavřela svůj notes a odnesla jej ihned do svého pokoje. Vložila jej opatrně mezi poslední stoh prádla, jež měla Stáza zítra odnésti do nového bytu. První snídaně v manželství byla Aleninou prozíravostí zachráněna.

Poslední týden před svatbou byl tak rušný, že si ubohá maminka často v duchu horoucně přála, aby již bylo po všem. V bytě se usídlila švadlena, která byla často zoufalá Aleninou netrpělivostí. Šila nevěstě svatební šaty a Alena tvrdila zuřivě, že tolik zkoušení a špendlení naprosto nesnese. Švadlena se

tvářila vždy strašně uraženě, načež Alena zmizela a nebyla k nalezení. Konečně ji bystrá Stáza vypátrala u paní Vojenové, kde se koulela po koberci s Míšou a vypravovala užaslé jeho mamince neuvěřitelné věci o své příští domácnosti. Paní kapitánová se jen smála. Však věděla, že skutečnost tuto moderní nevěstu brzy poučí o jiném.

Pak bylo nutno napsat spoustu adres na oznámení, běžet aspoň pětkrát na faru, neboť Alena měla každý den nový nápad týkající se hudby při svatebních obřadech. Maminka konečně energicky zasáhla a zakázala Aleně další změnu programu. A Jiří se odebral na faru sám a vyjednal definitivně hudební doprovod. Oznámil pak Aleně, že se bude hrát Sukova „Píseň lásky“ a Fibichův „Poem“.

Pan ředitel Malínský zase celé dopoledne telefonoval; objednával auta, večeři v Národním domě a oznámil fotografovi příchod novomanželů. Svatba se měla konati na Jiřího náměstí v kapli sv. Aloise a Alena chodila již několik dní plaše kolem místa, kde se rozhodne její osud.

Po celý týden bojovala s touhou navštívit Martu. Rozloučila se s ní večer po svatbě Martině a slíbila jí, že ji brzy navštíví. Nesplnila však svůj slib, ačkoliv sama nevěděla vlastně, proč nemá odvahu

zeptat se své přítelkyně, je-li šťastna. V podvědomí však tušila, že nechce zvěděti dříve podrobnosti prvních dnů mladého manželství, až pozná vše sama. Jakýsi ostych jí bránil, věděla, že by nemohla s Martou mluvit tak důvěrně jako dříve, dokud stály obě před největší záhadou v životě ženy. „Až pak", říkala si v duchu, a před tímto „pak" se chvěla, úzkostí i horečnou touhou.

Den před svatbou byla s maminkou ještě jednou v novém bytě. Vše bylo připraveno, vše hotovo. Jídelna z temně hnědého dubového dřeva dýchala teplou útulností, v nízké kredenci bylo již nádobí, koberce pokrývaly podlahu, zlatavé záclony kryly okna. Na všechno maminka pamatovala, nechyběla ani jediná maličkost v mladé domácnosti. Pracovna Jiřího byla elegantně zařízena, bylo tu Alenčino pianino i její psací stůl, po němž tolik toužila, s četnými zásuvkami a se svazkem klíčů. Alena hrdě klíče skryla. Byly zárukou její samostatnosti. Jiří tu měl také svůj psací stůl a mamince se zdálo, že se sem dva vlastně nehodí. Alena však vyvrátila její námitky a maminka se s úsměvem poddala. Musila ustoupiti své moderní dceři. Jen si vzpomněla, že sama potřebovala jen šicí stolek, který by byl v Alenině domácnosti jistě chyběl,

kdyby nebylo pečlivé maminky, která nezapomněla ani na tak prosaické věci, jako je přišívání knoflíků.

Když vstoupila Alena do tohoto pokoje, zasvěceného duševní spolupráci novomanželů, pohlédla užasle na stěnu nad svým psacím stolem. Visel tam obraz, který neznala. Podivně vzrušena hleděla na skvělou malbu. Obraz byl velký, v elegantním rámu. V pokoji s těžkým tmavým nábytkem seděla na široké pohovce mezi spoustou polštářů světlovlasá žena. Hleděla zamyšleně na krb, z něhož prýštila na nábytek i na světlou postavu ženinu rudá zář ohně. Proti ní, v hlubokém křesle seděl muž. Skrýval svou tvář do dlaní a rudý odlesk ohně pohrával si v jeho vlasech, tmavých vlasech s lehkým nádechem šedi na skráni.

Byl to skvělý obraz, hra barev byla mistrně řešena, světlovlasá žena byla krásná, výraz její jemné tváře vyjadřoval smutek, touhu a zase podivné, jímavé štěstí.

Alena hleděla ztrnule na obraz. Zdálo se jí, že jej zná . . . jistě jej někde viděla. Vzpomínala usilovně. Pak si vzpomněla. Byl před časem vystaven u Topiče na Národní třídě. Bylo pod ním jméno známého malíře a název obrazu: „Marná láska“. Alena si vzpomněla, že stála tenkrát dlouho před výkla-

dem a hleděla nadšeně na obraz. Dokonce zatoužila mít jej. Ano, vzpomínala si zcela jasně, že pátrala po reprodukci tohoto skvělého uměleckého díla. Obraz byl nový a reprodukcí nebylo. Pak zmizel z výkladu a nové dojmy zapudily vzpomínku na něj. A nyní je tu — je v jejím bytě originál, kterému se tolik obdivovala. Hleděla jako očarována na podivnou hru výrazu ve tváři světlovlasé dívky, na odlesk ohně v šedých vlasech muže, jehož nakloněná postava vyjadřovala krutý bol.

Rty se jí zachvěly ... vzpomínka se vysvobodila ze směsice dojmů a myšlenek, jež ji zaměstnávaly v poslední době. Vzpomínka na doktora Čecha ... na matný přísvit podzimního večera, na zlatavý šíp světla, ve kterém se chmurně rýsovala skloněná postava muže, jenž skrýval tvář v rukou, aby neprozradil svůj bol.

Rozčilena, dojata se obrátila k matce.

„Maminko, od koho je tento obraz? Kdo jej sem dal? Včera tu ještě nebyl ..."

Paní Malínská letmo pohlédla na obraz. „Je krásný, byla jsem jím nadšena, když jej přinesli dnes dopoledne. Tatínek jej poslal z banky. Je to svatební dar pro tebe od tatínkova známého. Nevím vlastně, od koho je ... Myslila jsem však,

že se bude nejlépe vyjímat nad tvým stolem..."

Paní Malínská odběhla po těchto slovech do ložnice. Vzpomněla si, že chtěla podrobit ještě prádelník poslední prohlídce.

Alena stála před obrazem, okouzlena jeho krásou. Byla to náhoda? Kdo byl ten „tatínkův známý?"

Večer podrobila otce výslechu. Nezvěděla však nic.

„Známý jeden obraz poslal. Nechtěl být jmenován."

„Můj známý, tatínku?"

Tvář ředitele Malínského přelétl stín.

„Tvůj i můj! Nepátrej po něm. Nemám práva zradit ho, nechce-li být jmenován. Stačí, líbí-li se ti jeho dar!"

Alena se již neptala. Nechtěla vlastně zvědět pravdu, kterou tušila. Bylo to takto krásnější... nejasné vědomí, že láska onoho druhého, stárnoucího muže nad ní bdí, že nezapomněl, že jí chtěl připomenout v poslední chvíli, kdy bude pro něho ztracena navždy, svou marnou touhu, své hrdinné odříkání. Nelitovala... byla však příliš ženou, aby nepřijala vděčně jeho tichý hold...

Snad se mýlí, snad je obraz skutečně od lhostejného tatínkova známého, jenž měl smysl pro

krásu, uzavřela však své tušení pravdy hluboko do své mladé duše ke vzpomínce na onen podzimní večer, v němž se splnil vlastně její sen...

Svatební Alenin den byl pln slunce. Od rána leskl se čerstvý prosincový sníh v chladných paprscích zimního slunce. Sad na Jiřího náměstí byl oslnivě bílý, stromy byly ráno stříbrné třpytivými krystalky zmrzlého sněhu.

V domácnosti Malínských byl slavnostní klid. Vše bylo připraveno, v Alenině pokoji ležely na její úzké dívčí postýlce bělostné svatební šaty, neuvěřitelně dlouhé, hebký závoj se vlnil vedle nich na růžové pokrývce. Maminka chodila kolem Aleny jaksi plaše, hleděla na ni něžným, skoro smutným pohledem. Dnes tedy odejde, její pokojík osiří, zmlkne zde její veselý smích. Budou sami, hrozně sami po všem ruchu posledních týdnů a dnů. Skoro zalitovala Alenina maminka, že Alena byla jediná. Lehčeji by se s ní loučila, kdyby měla ještě aspoň jedno dítě...

Alena pozorovala matčin smutný pohled a porozuměla mu. Objala maminku a skryla svou tvář na jejích prsou. „Nebuď smutná, maminečko. Vždyť nebudu daleko! Každý den mne tu budeš mít!"

Paní Malínská dceru láskyplně políbila. „Vím, že na nás nezapomeneš," pravila měkce, „bude nám přece však teskno!"

Stáza se dívala na nevěstu dychtivýma očima. Zdála se jí tak záhadná a tajemná, skoro posvátná! Ráno odnesla na Floru poslední stoh prádla a sotva dýchala nadšením, když procházela vyšňořenými pokoji. Po obědě tam zase zaběhla dohlédnout na americká kamna, která již od rána sálala příjemné teplo. Kamna stála v pracovně a otevřenými dveřmi šířila se do ložnice vlna tepla.

U Malínských se dnes ani skoro nevařilo. Svatba byla určena na čtvrtou hodinu odpolední a pan ředitel objednal v Národním domě skvělý oběd. V poledne neměl skoro nikdo na jídlo pomyšlení, ani Jiří, kterého paní Malínská pozvala. Přišel již v slavnostním úboru a za ním přinesli Aleně kytici, nádhernou kytici bílého bezu a růží.

Pan ředitel zůstal pak se svým budoucím zetěm v jídelně. Nabídl mu doutník a napomenul ho k trpělivosti. „Trvá to vždy dlouho, oblékají-li se ženy," poznamenal zlomyslně, „tím spíše, strojí-li se nevěsta!"

Jiří mlčky kouřil a hleděl zamyšleně do prázdna.

V duchu byl v Alenině pokojíku, kde se chystala Alena na slavný svůj den.

Konečně vešla do jídelny a Jiří ztrnul skoro vzrušením. Objal pohledem svou malou bílou nevěstu, jež se usmívala a skláněla světlou hlavu, spoutanou jemnými vlnami svatebního závoje. Byla rozkošnou vidinou mládí, Jiří na ni hleděl se zatajeným dechem a myšlenka, že bude dnes jen jeho, bouřila mu krev, plnila ho šíleným štěstím.

Pak stanuli oba před matkou a otcem a paní Malínská se chvěla, žehnajíc jim. Zase zabolela v její duši vzpomínka na vlastní život. Tenkrát, před dvaceti lety, nebylo v její duši jásavého štěstí, které se smálo z modrých očí její dcery. Stála před oltářem s mučivou vzpomínkou na nedosněný sen. Tím více byla vděčna osudu, že dopřál Aleně, aby ji láska vedla ke chvíli, kdy se má vyplniti její osud ženy, bolestný vždy a přece tak posvátně vznešený.

Jiří tušil snad myšlenky a tichý stesk maminčin a vroucně se sklonil nad její rukou. Děkoval jí, že mu dala jeho bílou nevěstu, jeho děvčátko, jeho malou ženu.

Sukova „Píseň lásky" zněla kaplí, když kráčela Alena k oláři. Kráčela jako ve snu, zmámená hud-

bou, tajemným šerem kostela, plna touhy a sladké radosti z příštích chvil.

Vzpamatovala se teprve, když se jí ukláněli číšníci v Národním domě, oslovujíce ji s hrozně vážnou tváří „milostivá paní". Musila se tomu nezvyklému titulu nezbedně usmát a tento úsměv ji vrátil úplně skutečnosti. Alena nesnesla dlouho slavnostní náladu, její temperament byl příliš živý, aby podlehla dlouho melancholickému dojetí.

Seděla uprostřed tabule a hleděla s šibalským úsměvem na hosty, kteří se tvářili tak hrozně upjatě a slavnostně. Byli tu členové rodiny, několik nejbližších příbuzných a Marta se svým mužem, který byl Jiřímu svědkem. Maminka Jiřího nepřijela, byla již stará a nemohla se odhodlati k cestě do Prahy v zimě. Napsala Aleně dopis plný lásky a zvala je oba, aby co nejdříve přijeli „domů". Paní Marešová byla přes své stáří výbornou hospodyní a řídila stále energicky dosti velké hospodářství. Stateček patřil Jiřímu, jenž však neměl záliby v hospodářství. Raději si vymohl studium a nechal statek otci, po jehož smrti tam vládla maminka. Byl v pěkné vesnici Tisové ve východních Čechách, poblíž Vysokého Mýta a Litomyšle. Jiří vyprávěl Aleně často o svém domově a sliboval jí, že na velikonoce

se k mamince podívají. Jistě byla dnes v duchu v Praze, vzpomínala na jediného syna a jeho roztomilou nevěstu, kterou znala zatím jen z fotografie.

Marta hleděla nesmírně vážně, byla si patrně vědoma své týdenní manželské zkušenosti. Jen když se její pohled setkal s Aleniným, usmála se tajemně a skoro shovívavě. Její muž byl hrozně zamilovaný, tiskl stále své mladé ženě pod stolem ruku a zásadně neodpovídal na otázky starého Alenina strýce, který se ho již pětkrát ptal, bude-li se pít plzeňské nebo bude-li ihned naléváno víno. Konečně se ustaraný strýc vzdal své námahy vynutit odpověď na tomto zřejmě hluchém pánovi a obrátil se se svými pochybnostmi na číšníka, který hned porozuměl a postavil před něho hezky napěněnou sklenici vytouženého moku. Hudba hrála při večeři nejmodernější šlágry, které jistě vybírala nevěsta, jejíž veselý smích brzy zažehnal příliš slavnostní náladu.

Dokonce si zatančili a tu zasáhl do programu hudebního Jiří. Musili mu zahrát ono památné „druhé“ tango, při jehož zvucích po prvé políbil růžovou rokokovou dámu.

Připomněl jí to a dodal trochu škádlivě: „Vlastně jsem se tomu divil, žes tak rychle svolila k mé

prosbě! Vždyť jsme se poznali před půl hodinou!"

Alena se rozpustile zasmála. „Líbil ses mi na první pohled," přiznala se, „a pak — bylo to tak romantické! Sám jsi přece řekl, že v říši masek je vše dovoleno!"

Jiří se tímto vysvětlením úplně spokojil; vždyť sám tehdy věděl, jakmile Alenu spatřil, že je veta po jeho svobodě!

Svatebčané se hlučně bavili, jen maminka se starostlivě dívala na hodinky. Alena se smála, její svěží tvářinka zářila, zdálo se, že úplně zapomněla na vážnost této chvíle.

Tatínek konečně dal znamení k rozchodu. Všichni obklopili novomanžele a loučili se s nimi. Smích zmlkl na rtech mladé nevěsty, jež tu stála nyní tak nezvykle vážná, skoro se strachem v jasných modrých očích.

Maminka ji starostlivě halila do bílého pláště, napomínala ji, aby se nenachladila. Pak ji naposledy objala a políbila. „Buď šťastna, dceruško," řekla dojatě a stiskla pak vroucně ruku Jiřího, jenž stanul vedle své mladé ženy. I ředitel Malínský byl dojat, když ho Alena bouřlivě objala. Teprve nyní si jaksi uvědomil, že dnes ztrácí svou jedinou dceru.

Auta předjížděla, svatebčané přáli naposledy

mladým manželům štěstí a pak se rozjel vůz vzhůru Korunní třídou. Mrazivá prosincová noc nahlédla oknem do auta, světlo pouliční svítilny ozářilo na chvíli pobledlou tvář bílé nevěsty, která přes svou modernost se chvěla náhle úzkostí před tím, co jí přinese příští hodina.

A za chvíli vstoupili do svého nového domova, tak příjemně teplého a útulného. Jiří rozsvítil velký lustr v pracovně, jehož světlo vnikalo matně do stmělé ložnice.

Uprostřed pokoje stála Alena, v bílých svatebních šatech, její štíhlá dívčí postava byla zahalena měkkými vlnami závoje, na jejích zlatých vlasech leskla se temnou zelení myrtová korunka. Jeho nevěsta, jeho žena!

Hleděl na ni pln obdivu a neměl skoro odvahy sevřít ji ve své objetí, tak se mu zdála křehká, tak nepřístupná ve svém dívčím půvabu.

Na obraze nad Aleniným stolem usmívala se záhadně světlovlasá žena nad skloněnou postavou muže, jenž trpěl . . .

„Alenko, jsme doma!“

Zdálo se, že se probudila z mámivého snu. Pokusila se o úsměv, svůj veselý úsměv, který však sotva přelétl její rty.

Pak byla však náhle v jeho náručí, objal ji celou, ležela v jeho objetí, v hebkých vlnách svatebního závoje, bílé děvčátko, chvějící se pod jeho polibky, jeho vášnivým celováním. Vyvinula se z jeho objetí a zmizela v ložnici, kde blesklo tmou modré světlo lampy.

Chtěl jíti za ní, spatřil však jen její škádlivý úsměv, pak se dveře před ním zavřely.

„Vstup zakázán!" zavolala na něho vesele a Jiří zůstal před branami ráje, trochu zmaten, trochu melancholicky se usmívaje.

Chvíli naslouchal měkkému šustotu hedvábí, pak si resignovaně usedl na pohovku a zapálil si cigaretu. S rozkoší vydechl vonný dým. První cigareta v novém domově! Rozhlédl se útulnou pracovnou, usmál se, když jeho zrak zabloudil k Aleninu psacímu stolu. Ovšem, vždyť má moderní ženu, výdělečně činnou ženu dokonce, která mu před chvílí zavřela energicky dveře do ložnice! Dnes, ve svatební večer!

Vstal a zhasl lustr; jen lampa na psacím stole Alenině zářila měkkou tmou. A Jiří čekal, trpělivě čekal na svou ženu.

Vklouzla tak tiše do pokoje, že jí ani neslyšel. Postřehl jen jemnou karafiátovou vůni, jež prozra-

zovala všude Aleninu přítomnost. Dvě měkké dlaně se mu položily na oči a jeho ruce ji zachytily. Osvobodil se ze zajetí jejích teplých dlaní a vzhlédl.

Nebyla to jeho bílá nevěsta, jež se nad ním skláněla; v rozkošném hedvábném pyjamu barvy zvadlých růží podobala se Alena štíhlému hochu; vlny jejích zlatých vlasů vroubily její tvářinku, její modré oči byly plny touhy.

A tu se Jiřímu zatočila hlava štěstím.

Zlíbal ji zase tak jako tenkráte v jarním klánovickém lese, až se jí zatajil dech a prosila a žebronila, aby ji pustil, aby ji neudusil svou láskou.

„Alenko, má nevěsto, má ženo!" šeptal na jejích rtech, až se konečně vysvobodila a vyzvala ho naléhavě, aby se umoudřil. Jiří však byl dnes hrozně daleko moudrých úvah. Pocuchal jí ještě rozváté mikádo a zmizel pak sám v ložnici, kterou také energicky zavřel.

„Teď může čekat paní Alena!" volal rozpustile do pracovny, kde Alena zůstala. Vpustil ji tam však přece za chvíli. To byl už také v pyjamu a energicky zhasl modrou lampu. Alena si to vymínila. Bála se ve světle jeho bouřlivých polibků, a Jiří byl přece poslušný, milý hoch, který splnil každé její přání.

Jen bledé měsíční světlo zabloudilo za chvíli do pokoje a ozářilo zvědavě bílé lože; zachytilo se ve zlatých vlasech mladé ženy, na bílých pažích, které objímaly oddaně snědého hocha, zmámeného její krásou . . .

A v setmělé pracovně usmívala se tajemně světlovlasá žena, rudý paprsek ohně pohrával si v šedých vlasech stárnoucího muže.

Ve svém pokoji ve ztichlém sanatoriu seděl doktor Čech a tiskl hlavu do dlaní. Hleděl ztrnule na pohovku, matně ozářenou velkou stojací lampou se stinidlem barvy bledého zlata, hleděl tam, kde jednou v podzimní večer seděla Alena, jeho láska, které se vzdal, aby mohla dnes patřiti jinému muži. Neviděl jí dnes, nešel se podívat na bílou nevěstu, měl v duši její obraz, jak byla zde, v tomto pokoji, kam přišla ve svém sobeckém mládí žádat, aby jí nemiloval . . . Pronikavý zvuk zvonku proťal noční ticho. Sestra v bílém úboru objevila se ve dveřích. V pokoji číslo 8 volal nemocný po lékaři. Doktor Čech se těžce zvedl a mechanicky kráčel za svou povinností . . .

XII.

Chladné prosincové ráno dávno již hledělo do

oken tichého bytu na Floře, marně však budilo mladou dvojici, které se dnes nechtělo vstávat.

Tmavá hlava Jiřího spočívala klidně vedle zlaté Aleniny a ještě ve snu se jeho rty blaženě usmívaly. Snad snil o včerejším večeru, o svém veselém děvčátku, které bylo již jeho ženou.

Konečně se sluneční paprsek rozhořel přímo na Aleniných očích. Procitla a rozhlédla se udiveně kolem. Pak se mihl tichý úsměv kol jejích rtů, obrátila se a pohladila pohledem snědou tvář svého muže. Spal. Alena vyklouzla z lože, tak tiše, jak jen mohla Vedle postele byl přehozen na židli teplý župan. Maminka pamatovala na vše. Za chvíli byla Alena v koupelně a myla se opatrně, aby způsobila co nejméně hluku. Neslyšně proběhla pokojem do kuchyně.

Podivná touha ji jala, tuze podivná, pomyslíme-li na její moderní odhodlání starat se o domácnost co nejméně. Překvapující ctižádost uvařit vlastnoručně první snídani! Proč by se toho neodvážila! Vždyť má notes, do něhož si podrobně zaznamenala Stázinu přednášku o vaření kávy.

Spokojena nesmírně sama se sebou, postavila na plyn vodu a v paměti sbírala drobty svých kuchařských vědomostí. Voda stála klidně na modrém

plameni a Alena se zatím odebrala do jídelny, kde prostřela pěkně na stůl. Za chvíli byla hotova a s uspokojením přehlédla své dílo. Nechyběla ani kytice, však měla květin dost od včerejška! Voda v kuchyni povážlivě bublala. Co teď? Notes!

V měkkých domácích střevíčcích vklouzla do ložnice. Jiří spal. Byla chvíli v pokušení vzbudit ho políbením, přemohla však tuto pochopitelnou touhu. Tichounce otevřela prádelník a horlivě hledala mezi prádlem drahocenný zápisník.

Tu byl poslední stoh prádla, které Stíza včera dopoledne odnesla do nového bytu. Tam měl notes být — avšak tam nebyl! A přece věděla Alena určitě, že jej tam dala! Poněkud nervosně přehrabovala kupy košil, kombiné a kapesníků. Marně! Po notesu ani stopy! A voda v kuchyni volala, bublala a syčela. Byl věru zázrak, že při tomto koncertu mohl Jiří spát!

Alena zavřela konečně mrzutě skříň a pohodila zlatou hlavou. „Jaké neštěstí konečně! Snad dovede uvařit kávu." Přiběhla do kuchyně právě ve chvíli, kdy voda zlomyslně přetekla a uhasila plamen. Nepříjemný zápach plynu šířil se kuchyní. Alena rychle zavřela hlavní kohoutek a snažila se rozsvítit znova vařič. Nepodařilo se jí to ovšem, ježto

hlavní kohoutek byl zavřen. Nežli zjistila tuto závadu, trvalo dosti dlouho, konečně však plyn hořel a voda zase podezřele syčela.

Alena zmenšila plamen a usilovně přemýšlela, co do vody dát, aby z ní vznikla káva. Pak se vesele zasmála. Kávu tam přece musí dát a cikorku! Její pohled zalétl k pěkným bílým schránkám v kredenci. Měly zřetelné nápisy, nebylo možno se zmýlit!

Hodila do vody velkou hrst cikorky a dala se odhodlaně do mletí kávy. Nešetřila věru, umlela kávy nejméně na deset šálků. Snad nebudou pít při první snídani slabý odvar?

Voda povážlivě houstla a hrozně vřela. Alena vzpomínala, že nejlepší káva se nesmí vařit, jen spařit. Vsypala energicky umletou kávu do hrnku a zatáhla plyn. Při tom jí dosti husté hnědé tekutiny uteklo a rozlilo se po plotně. Mléko bylo ve špíži, stačilo je jen svařit.

Plyn je však tuze potměšilý! Nežli Alena připravila v jídelně na stůl bábovku, kterou jí maminka včera upekla, mléko se sykotem uteklo a celá kuchyň byla ve chvíli plna štiplavého dýmu, do něhož se mísil zápach plynu, neboť prchající mléko zase uhasilo plamen. Avšak mladá hospodyňka měla obdivuhodnou trpělivost. Zavřela plyn a zrud-

lá námahou, kašlajíc v palčivém vzduchu, nalévala do šálku kávu. Co to však bylo? Měla přece jemný cedník, proč byla tekutina hustá a černá jako kolomaz? To že byla káva?

Zdrcena, rozzlobena stála tu Alena nad svým dílem, a v duchu si přisahala, že se kuchyni na deset honů vyhne. Avšak snídat přece musí! Však měla již důkladný hlad! A Jiří!

V téže chvíli ozval se ode dveří hrozný smích. Jiří tu stál, svěží, umyt a oblečen a ohýbal se smíchem nad obrázkem, jenž se mu tu naskytl.

V kuchyni plné kouře a plynu stála ubohá Alena ve svém rozkošném světle-modrém župánku stála tu jako ztělesněné zoufalství nad šálky plnými odporné kaše. A s plotny stékal na čistou podlahu špinavý pramének mléka a překypělé kávy...

Obrátila se při jeho smíchu a její modré oči se zaleskly hněvem.

Takový tedy je! Vysmívá se jí! To je vděk za to, že mu obětavě chtěla připravit snídani. Takoví jsou muži! Nemají uznání pro domácí práci své ženy!

Uraženě zvedla nosík a chtěla hrdě proklouznouti kolem něho. Velkolepým pohybem ukázala na zpustošenou kuchyň.

„Smějete-li se, uvařte si kávu sám!" a obrátila se k němu zády.

Jiří ji však nepustil. Zachytil ji a musila přes svůj odpor zaplatiti nespočítatelnými polibky za svá zlá slova. A poněvadž byl Jiří takový strašně milý hoch a v jeho očích byla vášnivá vzpomínka na včerejší večer, nebylo divu, že oba zapomněli ve chvíli na Alenin hněv, a zkaženou kávu a překypělé mléko.

Jiří zavřel opatrně kuchyň, smutné jeviště Aleniny činnosti a oba mladí pošetilci se svorně vrátili do ložnice, kde si hráli za chvíli na schovávanou v teplých peřinách. Když mu pak Alena klesla do náruče uhřátá, rozesmátá, ani myšlenkou nezavadili o snídani, kávu a mléko . . .

Bylo již skoro jedenáct hodin, když zařinčel zvonek. Alena zmizela v koupelně, kde spatřila v zrcadle svou zardělou tvář, pocuchané zlaté kučery, rty zrudlé polibky, smějící se šťastné oči.

Jiří přejel rychle hřebenem porušený účes a s vážnou tváří se šel podívat, kdo ruší jejich klid.

Stáza! Stála před ním rozpačitě se usmívajíc a hltala ho přímo pohledy. Jiří se skoro zarděl a nenápadně pohlédl na své hedvábné pyjama, přes které přehodil v rychlosti krátký domácí kabát.

Nebyl si jist, zda jeho zevnějšek není v neladu a v nepořádku. Avšak Stáza hleděla jen na jeho tvář s dychtivou zvědavostí. Vždyť byl mladým manželem!

Pak mu řekla, proč přišla. Stará milostpaní ji poslala, aby se podívala, jsou-li již po snídani a aby pomohla mladé paní.

Snídaně! Paměť Jiřího, zeslabená poněkud láskou, nápadně ožila. Beze slova otevřel dveře do kuchyně. Stáza přehlédla jediným pohledem všecku tu spoustu. A zasmála se skoro tak hlučně jako prve Jiří!

„Stázo, vždyť my jsme ještě nesnídali! Podívejte se, co Alena provedla!"

„Pomlouvači!" ozvalo se za ním a Alena, upravená a hezká jako obrázek vnikla do kuchyně.

„Stázo, kde je můj notes? Nemohla jsem jej najít a pak to takhle dopadlo!"

Stáza se ještě uchichtávala, hleděla však ještě dychtivěji na mladou paní.

„Ježíšku, slečinko . . . milostpaní, já jsem si notes vzala! Chtěla jsem vám tam zapsat ještě, jak se vaří bramborová polívka!"

Jiří dostával zase záchvat smíchu. Alena ho proto odvedla z kuchyně do jídelny, kde melancholicky

čekal prostřený stůl. Stáza kulila oči, protože zahlédla, jak se novomanželé ve dveřích políbili, pak svlékla kabát, vyňala z kabely zástěru a odhodlaně se pustila do práce.

Když pak asi za půl hodiny vešla do jídelny se dvěma šálky vonné kávy, seděli Alena s Jiřím u stolu a krmili se vzájemně bábovkou. Snědli jí už dobrou polovinu. Měli oba hrozný hlad ... neboť jak známo, ani tou nejhoroucnější láskou nelze se nasytiti!

XIII.

Alena spěchala z banky hlučnou ulicí, v níž vřel a kypěl předvánoční ruch. Prodírala se zástupem lidí čekajících na tramvaj a jen tak, že vyskočila do rozjíždějícího se vozu. Usedla do koutu u dveří a zahleděla se roztržitě z okna do mrazivého prosincového dne. Byla trochu unavená a trochu mrzutá. Nebylo to tak snadné, být výdělečně „činnou ženou“ a novomanželkou!

Starostí měla plnou hlavu a ještě k tomu se s Jiřím dnes ráno pohněvala! První spor v mladém manželství! Slzy jí zakalily zrak! A zase to bylo k vůli bance! Jiří jí vyčítal, že se nechce vzdát svého místa. Vždyť se bez jejího příjmu dobře obejdou! Jiří

má pěkný plat a tatínek Malínský není také skoupý! Zle žehral na její moderní přepjatost. Ano, přepjatost řekl, dnes, tři neděle po svatbě! Což to je prý krásný život, musí-li oba ráno o sedmé z domu, v půl šesté vstávat, aby dali spojenými silami byt trochu do pořádku, uvařili snídani a zatopili v kamnech? Když se pak vrátí, často až hodně po třetí hodině, ježto musí na oběd k rodičům, je ložnice neuklizena, nádobí od snídaně neuklizeno a místo aby si odpočali, začne práce znova! Jak by to bylo hezké, kdyby se mohl vrátit z úřadu domů k domácímu obědu, do útulného, uklizeného bytu! Ani na procházku nemohou, ani do divadla pro samou práci!

Alena mu vášnivě odporovala, přela se s ním, a tvrdila, že se místa nevzdá! Nevzdá se své samostatnosti, svých příjmů. Řekla mu dokonce, že si měl rozmyslit, koho si béře. Věděl, že je Alena moderní žena povinnosti a práce! Smál se jí nejdříve, pak se však začal zlobit. A odešel před ní, nečekal jako obyčejně, až sklidí se stolu aspoň šálky. Učinil to jistě proto, že mu odepřela políbení, kterým chtěl ukončit neblahý spor. Alena polykala slzy Ke všemu má Jiří dnes schůzi a vrátí se až večer. Ve dveřích jí řekl, že k obědu k mamince dnes ne-

přijde. Takové je tedy manželství! Po třech nedělích zmizela jeho láska, po třech nedělích jí řekl, že je přepjatá, pošetilá a jistě nechtěl říci hloupá! Nejhorší však bylo, že měl asi pravdu!

Alena sama pociťovala únavu, hroznou únavu, kterou si nedovedla vysvětlit. Ráno se jí nechtělo vstávat. Tak ráda by se vždy ještě na chvíli přitulila ke svému zlému hochovi a dala se od něho líbat! Avšak budíček řval každého rána a drnčivě ji volal k povinnosti.

A pak ten neuklizený byt! To nešťastné stlaní postelí, když by si raději lehla na pohovku a hověla si po dopolední práci!

Avšak Alena měla tatínkovu tvrdou hlavu. Nechtěla uznat, že do banky nepatří a proto dnes odešel Jiří bez políbení a proto tu seděla ve studené tramvaji a tajně stírala slzy.

Nevystoupila u maminčina domu. Neměla hlad, naprosto neměla chuť k jídlu! Najedla se svého zklamání, nasytila se tajenými slzami, jež prolila již dopoledne nad kontokorenty a sloupci čísel.

Celé dopoledne Jiřího nespatřila, ani tatínek se na ni nepřišel podívat! Měli nějaké tuze důležité schůze a jistě si Jiří ani nevzpomněl na svou ubohou, zneuznávanou ženu! Bez oběda, unavená a nešťast-

ná vrátila se Alena domů. Smůla ji však dnes hrozně pronásledovala! Oheň v kamnech vyhasl a v pokojích byla hanebná zima! Ložnice neustlaná, důkladně vyvětraná mrazivým vzduchem, v kuchyni nádobí neumyté, není maličkost míti povolání a vlastní domácnost k tomu!

Trápila se dobrou hodinu s kamny, nechtěla však a nechtěla hořet! Konečně odhodila zlostně lopatku a všecka zkřehlá dala se do stlaní postelí v ledové ložnici.

Slzy se jí řinuly z očí. Vzpomínka se ozvala na první večer, tehda po svatbě, kdy byla tak šťastna. Jak věřila v jeho lásku! Jak byla zmámená jaho celováním, jeho vášní. A dnes? Ukázal pravou svou tvář. Je jako všichni muži, despota, tyran, který nechce uznati její touhu po samostatnosti. Aleně se zdálo, že poznala dnes celé pokolení potměšilých mužů, kteří klamou a mámí ubohá děvčátka lživými slovy o věčné lásce. Vmetla mu dnes ráno do tváře celé citáty z bojovných článků o ženské emancipaci a právu na samostatné povolání! Smál se jí necitelně a tvrdil, že je mu pořádný oběd a uklizený byt milejší, nežli dvojí příjem z banky!

Alena plakala zoufale, uhlazujíc peřinu na své posteli, která se stále neposlušně krčila. Pak zablou-

dil její pohled zkalený slzami na Jiřího lože. Vzpomínky se ozvaly a Alenin hněv se změnil v hroznou bolest. Skryla hlavu do podušky, která zachytila vůni jeho vlasů. Její Jiří, její milý hoch! Tak ho měla ráda! Jak mohl být k ní tak necitelný a tvrdý! Alena byla však příliš energická, moderní malá ženuška a proto setřela za chvíli zrádné slzy. Ať se hněvá! Alena nepovolí, třeba že je tak strašně unavená láskou a prací v bance. Ložnice byla uklizena, ve studeném bytě bylo však velmi neútulno, jako by z něho prchlo mladé štěstí, které tu dosud hřálo.

Alena stála nerozhodně nad vychladlými kamny. Měla hlad, proto asi jí bylo tak mdlo. Vzpomněla na maminku, jež jistě má starost, proč nepřišla v obvyklou hodinu k jídlu. Za nic na světě by však nebyla prozradila, že se s Jiřím hněvá!

Pak jí přišla na mysl tatínkova slova o moderních mladých lidech, kteří se pro každou hloupost chtějí dát rozvést! Hrůza! Je-li Jiří také takový! Snad proto dnes předstíral schůzi, aby šel k advokátovi a zažádal o rozvod! Nechce mít moderní ženu, která je úřednicí v bance!

Alena se zachvěla strachem. Marně volal rozum, že se pošetile bojí, vždyť ví sama dobře, že v bance

jsou schůze! Její poplašená dušička se chvěla první bolestí lásky!

Její Jiří! Mohl by ji zradit? Právě nyní? Bylo jí v prázdném bytě nevýslovně teskno. Rychle se oblékla a vyběhla na ulici, třpytící se čerstvým popraškem sněhu. Na Jiřího náměstí stály celé lesy vánočních stromků. Alena si vzpomněla, že pozítří je Štědrý den. Nepřipravovala doma nic, vždyť neměla čas a maminka je pozvala na svátky k nim. Jak se těšila na první vánoce se svým hochem! A nyní! Energicky potlačila slzy. Co se to s ní děje? Nikdy nebyla tak rozplakaná jako dnes!

Kráčela bez cíle ulicemi, až si náhle vzpomněla na Martu. Ano, půjde k ní, svěří se své jediné přítelkyni se svým hořem! Ta ji jistě pochopí! Kdož ví, snad se sama již přesvědčila o proradnosti mužů! —

Zapomněla na hlad i na studený, opuštěný byt. Vskočila do tramvaje, neboť se v myšlenkách ocitla až dole v Praze a jela zpět na Vinohrady.

Marta byla doma. Uvítala s radostí přítelkyni, pak se však zahleděla udiveně do jejích tváří!

„Aleno, děvče, co je ti?“

Uslyšela brzy, co bylo Aleně, proč má zardělé

oči, pobledlé tváře a smutný, žalostný úsměv na sevřených rtech.

S pláčem se Alena zpovídala, vyprávěla o ranním sporu, o výčitkách svého muže a jeho odporu k jejímu zaměstnání. Jen tak mezi řádky se zmínila o své únavě, o tajné touze poslechnout, kterou však umlčela vždy ihned bojovnými hesly o ženské rovnoprávnosti.

Marta mlčky poslouchala její nářek. Pak jí však mnohomluvně vyčinila.

„Jiří má úplně pravdu, Aleno! Jsi pošetilá, tvrdohlavá, nechceš-li to uznat! Do banky nepatříš! Nejen, že ubíráš místo jinému děvčeti, potřebnějšímu, kazíš si nejkrásnější dobu manželství! Nedivím se naprosto, že není Jiří spokojen s neuklizeným bytem! Poslechni ho, nech úřadu a uvidíš, jak budete šťastni!“

Alena otvírala oči úžasem nad Martinou moudrostí. Její umíněnost však ještě nechtěla se poddat, mimo to měla hrozný hlad a hlava se jí podivně točila. Strach jí prochvěl. Snad neonemocní? Snad je v ní nějaká těžká nemoc, proto je tak znavená, proto jí bylo onehdy tak nevolno! Zapřela to Jiřímu, nikomu se nezmínila o podivném, hrozném pocitu, který ji onehdy ráno překvapil. Ani mamince se ne-

svěřila! Úzkost se jí zmocnila, strach zadrhl jí hrdlo. Kdyby onemocněla, nyní, kdy prožila sotva tři neděle štěstí.

Ani se skoro s Martou nerozloučila a odešla rychle do zimního večera. Nepozorovala ve svém zmatku, že je již pozdě, bloudila ulicemi, ubohá, pošetilá Alena, začínajíc tušit, že stojí před novou záhadou, před novým tajemstvím své lásky.

Jiří se vrátil domů brzy potom, kdy prchla jeho tvrdohlavá ženuška z prostydlého bytu. Dávno zapomněl na ranní spor, který přece nemohl brát vážně! Doufal pevně, že Alena sama nahlédne pošetilost své umíněnosti. Vždyť mu jí bylo líto, viděl-li, jak hrdinsky ráno vstává, jak odhodlaně spěchá denně do úřadu, jeho moderní, energická ženuška, kterou by chtěl jen hýčkat a rozmazlovat!

Těšil se, jak ji obejme, důkladně jí vyčiní za její dětinský vzdor!

V bytě však byla tma a zima. Co to znamená? Vešel do své pracovny, kde kamna stála jako tmavá příšera s vyhaslýma očima. Po Aleně ani stopy! V kuchyni stálo neumyté nádobí, ložnice byla sice uklizená, dýchla však na něho chladným vzduchem. Kde je Alena? Doma, u maminky? Vzpomněl bez-

děky na odmítnuté ranní políbení. Hněvá se? Šla žalovat?

„Však přijde“, utěšil se, a resolutně se věnoval vyhaslým kamnům. Za chvíli se rozhořela a teplo se zvolna šířilo vychladlým bytem.

Jiří se pohodlně natáhl na pohovku a zapálil si cigaretu. Ticho ho obklopilo, nezvyklé ticho, které nerušil dnes Alenin smích.

Hodiny ubíhaly a Alena se nevracela Jiří dávno již odložil knihu, ve které četl. Kouřil nervosně cigaretu za cigaretou. Kde jen může být? Konečně neměl již trpělivost čekat. Bál se o svou Alenu, šíleně se bál, nesmyslné myšlenky honily se mu hlavou. Stihlo ji neštěstí? Na ulicích je takový ruch! Seběhl se schodů a spěchal k nejbližší telefonní budce.

Za chvíli mluvil s Aleninou maminkou.

„Nikoliv, Alena nebyla dnes doma! Co se děje?“

Uvědomil si rychle, že nesmí Aleniny rodiče polekat. Vyprávěl proto paní Malínské o schůzi v bance, o níž přece musila vědět. Alena obědvala s ním v hostinci. Vrátil se později domů, a nenalezl ji doma. Šla k Martě,“ řekl nazdařbůh a odzvonil.

Bral tři schody najednou, jen aby byl již doma. Ticho ho přivítalo, pusté, mrtvé ticho.

Jiří se chvěl šílenou úzkostí. Co počít? Nevrátí-li se? Přecházel po pokoji a skoro plakal. Vzpomínky na tři týdny štěstí a lásky bodaly, pálily ho v duši. Viděl ji před sebou, ve svatebním závoji, pak v hedvábném pyjamas, veselou, rozmarnou, viděl ji, jak mu spočívala v náruči, s přivřenýma očima, s rozpuklým květem rtů, znavená láskou, oddaná, pokorná milenka, malá žena, děvčátko ustrašené, přemožené jeho divokou vášní . . .

Jiří vzlykal, nemužně vzlykal v zoufalém strachu.

Do jeho úzkosti zařinčel zvonek. Vrhl se ke dveřím, zalomcoval klikou, jež nechtěla povolit jeho nervosní ruce.

„Jiří!"

Klesla mu do náruče, uplakaná, k smrti unavená, toužící jen po jeho objetí, po jeho lásce.

Odnesl ji skoro do pokoje, svlékl jí kabátek, dýchal na její zkřehlé ruce. Neptal se, kde byla, nemluvil o svém šíleném strachu.Ve chvíli uvařil čaj, přinesl jí zákusky, které pro ni uchystal, a Alena jedla s ohromnou chutí.

Teprve pak, když ležela nasycena na pohovce, kam ji uložil jako churavé děcko, skryla svou tvář na jeho prsou, a vyzpovídala se mu ze své pošetilosti.

Všecko mu řekla, o ranním sporu a svém strachu o jeho lásku. O své hloupé pouti ulicemi bez oběda, o své umíněnosti a svém hněvu.

A konečně se přiznala zardívajíc se, že tedy, chce-li, je ochotna vzdát se svého místa v bance ..... protože ..... snad se mýlí ..... avšak zdá se jí, že ..... by stejně musila brzy zažádat o dovolenou .....

Její slova utonula v jásavém „hurá," ke kterému se dal strhnouti doktor Mareš, vážný úředník a čtyřnedělní manžel. Nežli se Alena nadála, udělal nádhernou stojku. A pak ji potrestal za její pošetilost. Zlíbal ji tak, že se musila násilím vyprostit z jeho paží, aby zachránila život.

Odnesl ji do ložnice a té noci hvězdy, jež zářily na prosincovém nebi, skryly se raději za mraky, aby se nemusily dívat na tolik lidského štěstí.

Ráno Alena nevstávala. Jiří ji v bance omluvil a zároveň oznámil, že se od prvního ledna vzdává místa.

O vánocích dostala pak Stáza nejkrásnější dárek, který si mohla přát. Byl to slib, že od Nového roku nastoupí svou činnost v mladé domácnosti na Floře.

Souhlasila nadšeně a prohlásila, že nastoupí třeba

hned, i s notesem, plným zaručených receptů na nejvybranější jídla.

XIV.

Lednové jitro, tmavé a mlhavé, halilo celý byt v šero. Jen v kuchyni zakmitlo světlo. Stáza vstávala. Nechtělo se jí z postele, která byla pohodlnější nežli ve Fochově, u „staré“ milostpaní. Znala však své povinnosti, ostatně se jí u paní Aleny tuze líbilo. Sama nevěděla, že je v ní taková touha po samostatnosti. Snad právě proto se u Aleniny maminky nemohly její výborné vlastnosti tak uplatnit. Paní Malínská byla výtečná hospodyně a nejraději si na všecko dohlédla sama. Byla Stáze stále v patách a uměla znamenitě poroučet. Avšak Alena! Stáza se tiše chechtala, stojíc nad umyvadlem a drhnouc svou zdravě červenou tvář. Pak si pyšně projela hřebenem své nové mikado. Obětovala totiž moderní domácnosti své mladé velitelky svůj cop, jenž ostatně nebyl tuze dlouhý. Přece nemohla být hospodyní mladé paní s copem! Spoutala pak naondulovanou hlavu bílým čepečkem, neboť věděla, co se patří a vpustila do svého pokojíku vedle kuchyně studený, lednový vzduch.

Ano, Stáza měla zde dokonce svůj pokojík, na

který byla hrozně hrdá. Připravovala horlivě snídani a usmívala se při své práci. Myslila na svou mladou paní a na různé hlouposti, jichž se dopustila při vedení domácnosti. Ovšem, slečinka Alena si myslila, že vařit je tak snadné, jako chodit do školy nebo do banky. Však otevírala své modré oči úžasem nad potměšilostí plotny, pekáčů a trouby. Kdyby nebylo Stázi, pěkně by to tu vypadalo!

Vklouzla do jídelny a zatopila v kamnech.

V pracovně hořela americká nestvůra celou noc, bylo tam teplo jako v lázni. Stáza se dlouho nemohla spřátelit s touto vymožeností a tvrdila stále, že jsou jí pořádná kachlová kamna stokrát milejší.

Otírala prach v pracovně a zvědavě hleděla na obraz nad Aleniným psacím stolem. Líbil se jí a trochu se ho bála. Zdálo se jí vždy, kdykoliv vstoupila do stmělého pokoje, ozářeného jen žárem kamen, že světlovlasá žena na obraze je živá. Mimo to měla utkvělou představu, že je podobná Aleně. Řekla jí to jednou, a mladá paní se tak podivně zarděla, a pak se Stáze vysmála.

V ložnici bylo ticho. Hodiny však utíkaly, musila pana doktora vzbudit. Paní Alena si mohla pohovět. Kdež byly časy, kdy spěchala „výdělečně činná“ žena ráno do kanceláře z neuklizeného bytu,

od neumytého nádobí od snídaně! Stáza zaklepala opatrně na pootevřené dveře do ložnice a zmizela pak v kuchyni, kde se šířila vůně kávy.

Alena se naklonila k Jiřímu a lichotně se dotkla jeho tváře.

„Vstávat, Jiříku!"

Na nočním stolku vzplála lampa a Jiří se ospale protáhl.

„Už?"

„Už je čas, ospalče!"

Malá ručka mu vjela do vlasů, svěží tvář jeho ženy se nad ním sklonila.

„Vstávej!"

Rychle však zmizela pod pokrývkou, neboť mladý manžel měl velmi rozpustilé nápady, a ranní vstávání bylo spojeno obyčejně s výbuchy smíchu, jež musil stlumit divokými polibky, aby Stáza nic neslyšela . . .

Konečně musila Alena Jiřího energicky vyhnat za svého měkkého objetí.

Zmizel resignovaně v koupelně, odkud se za chvíli ozývaly syčivé a šplýchavé zvuky. To stál Jiří pod sprchou, aby zahnal poslední stopy spánku a nenasytné touhy po Aleně.

Chtěl být v úřadě dokonale čilý.

Alena zatím vklouzla do županu, pročesala své zlaté kučery a čekala, až šplouchání skončí. Na prahu koupelny se pak setkali, Jiří byl všecek studený ranní lázní, jeho tmavé vlasy byly bezvadně učesány, jeho bílé zuby jiskřily v úsměvu.

Přes všechno hrdinné odhodlání a studenou sprchu, sevřel Alenu do náruče a následek toho byl, že se musil česat znova.

Stáza již rachotila v jídelně nápadně šálky, neboť čas ubíhal a novomanželé potřebovali hodně dlouho, než absolvovali všecky kapitoly ranního vstávání.

Alena se rychle umyla a přiběhla k Jiřímu do jídelny. Marně jí domlouval, aby zůstala v teplé posteli. Nemohla ho přece nechat snídat o samotě.

Konečně bylo i to odbyto a Jiří stál ve dveřích v kožichu, na který tiskla Alena svou světlou hlavu. Loučení pohltilo zase dobrých deset minut a Jiří bral pak tři schody najednou a hnal se zoufale za tramvají, aby nahradil promarněný čas.

Jeho mladá žena však odhodila župan a s rozkoší vklouzla do peřin. Měla nyní blažený život. A přece vzpomínala v prvních dnech skoro s lítostí na první měsíc svého manželství, kdy ráno časně vstávala a spěchala s Jiřím do banky. Ve vzpomínkách

byla tato krátká doba výdělečné činnosti přece hezká, ačkoliv pohodlná tuze nebyla!

Krčila se labužnicky pod pokrývkou a naslouchala jak Stáza uklízí.

Však se za chvíli objeví v ložnici s každodenní otázkou, co se bude vařit!

Alena se pak zatváří hodně vážně a zkušeně a snaží se vymyslit nějaký pěkný jídelní lístek. To byla také hlavní práce mladé paní, které se nyní zdálo, že má až hříšně mnoho času. Byla dosud zvyklá na školu, pak na práci v bance, nyní žila jako princezna, mohla číst, jít na procházku, zkrátka dělat co chtěla, neboť Stáza se netajila tím, že ji v kuchyni tuze ráda nevidí!

Maminka sice nařizovala, aby Alenu učila, aby ji nechala pod svým dozorem vařit, avšak Stáza jen melancholicky kývala hlavou v bílém čepečku s novým mikádem. Měla příliš v živé paměti Aleniny kuchařské výstupy, od snídaně první den po svatbě počínajíc.

Alena hleděla upřeně do zimního rána. Její tvář tak mladá a svěží, se poněkud zachmuřila. Ano, nyní je jí blaze.

Avšak pak, až přestane tato sladká nečinnost, až nastanou jiné starosti, vážné a odpovědné! Kdy-

by Jiří věděl, jak se bojí! Vždyť je tak mladá, sotva devatenáct let!

Napadlo jí, že to ani není správné, že tak brzy jí má nastati starost a bolest.

Na to Jiří nepomyslil, jistě mu to nenapadlo, aby šetřil svou mladou ženu, jež byla sama skoro dítě! Jak se bláznivě radoval, když mu prozradila své tušení! Smál se a vyváděl jako chlapec! Ptal se jí stále, zdali se těší!

Alena neměla odvahu říci mu, že to není naprosto moderní, mít tak brzy děti!

Zarděla se při této myšlence, ačkoliv hovořila sama se sebou. Moderní manželé užijí nejprve svobody, neváží se tak brzy!

Všecky různé knihy, články odborné i neodborné strašily v Alenině hlavince, která trpce nesla svou „nemodernost."

Vždyť vlastně nic neužila! Jak se těšila na své manželství, jak budou spolu chodit do divadla, do biografu, jak pojedou v zimě do hor.

A zatím! Jaké rozčarování! Je vdaná sotva dva měsíce a již musila okusiti trpkých plodů poznání! Nic nebude z prázdninové cesty, z velikonočního výletu do Benátek, který jí Jiří sliboval! Bude doma nemocná, mrzutá a pak — hrůza! Což zemře-li!

Alena byla ještě příliš mladá, neuvědomila si ještě význam mateřství. Překvapilo ji, vyburcovalo ji z čarovného snu, zaskočilo ji, když chtěla bezstarostně žít jen ve své lásce.

Přemluvila Jiřího, aby jejich tajemství neprozradil.

Ani mamince se nesvěřila, nedovolila ani svému muži, aby jí to připomínal. Nechápala jeho radosti — jeho nadšení! Vyčítala mu v duchu dokonce bezcitnost a hněvala se na něho, začal-li hovořiti o tajemné bytosti, jež měla býti živým důkazem jejich lásky.

Malá, dětinská Alena chtěla být moderní a moderní ženy nemají dětí!

Jiří se jí vysmál, když se přece jednou odvážila říci mu své mínění. Nebral její námitky vážně a moudře si řekl, že je to Alenino mládí, její dětinská mysl, jež nechápe ještě zázraku mateřství.

Sám byl nevýslovně šťasten, bláznivě šťasten, jak Alena trochu povýšeně tvrdila.

Tyto neveselé myšlenky ji vyhnaly z lože. Nečekala ani, až přijde Stáza se svou obvyklou otázkou. Oblékla se a vešla do pracovny, kde bylo příjemně teplo. S lítostí pohlédla na svůj psací stůl. Měl být symbolem její samostatnosti, a nyní?

Vzdala se svého místa v bance, vzdala se své samostatnosti a zanedlouho obětuje i svoji osobní svobodu! Zachvěla se úzkostí. Její pohled zalétl k obrazu, který často pozorovala s Jiřím, jenž jím byl stejně nadšen. Netušil ovšem, jaké vzpomínky vzbuzuje v jeho mladé ženě, jež tak energicky tenkrát si vybojovala své štěstí.

Alena byla dnes v neveselé náladě. Mrzutě přistoupila ke knihovně a pak odhodlaně vyňala tlustý lékařský slovník. Nebyla to správná četba pro mladou ženu, avšak Alena byla dychtiva zvědět vše, co jí hrozí. Usadila se pohodlně na pohovce a zahloubala se do neutěšené četby. Za chvíli byla v pokušení odhodit knihu, byla však důsledná ve všem a proto statečně četla dále. Hrůza jí prochvívala. Tohle všecko ji čeká? Takové nebezpečí, takové útrapy? Tak hrozně končí její pohádka o štěstí? Jak mohl Jiří dopustit, aby byla vydána bolestem, dokonce smrti?

A pošetilá nerozumná Alena seděla celé dopoledne nad knihou a slzy smáčely listy s hrůznými obrázky. Zatoužila po mamince, litovala skoro, že nebyla k ní upřímná. Kdyby věděla! Kdyby tušila, co čeká její ubohé děvčátko, její Alenu, která sotva poznala lásku a štěstí, musí trpět a snad umřít!

Když se Jiří vrátil z úřadu, vesel, pln touhy po své Aleně, nalezl ji bledou, uplakanou, ztrnule vážnou a nepřístupnou.

Marně pátral po příčině. Její políbení bylo chladné, vyvinula se mu z náruče, když ji chtěl objat, odmítla dokonce koblihy, které Stáza upekla přesně podle receptu paní Malínské.

Jiří na ni hleděl udiveně a trochu smutně. Co se jí stalo? Vzpomněl si pak na sladké tajemství jejich lásky a vlídně pátral, není-li nemocna.

Alena však tuze nepřívětivě se odvrátila a nový proud slzí byl mu jedinou odpovědí.

Mlčky odešel Jiří do pracovny. Pohlédl na pohovku a na rozházené polštáře, mezi nimiž ležela veliká kniha. Mechanicky vzal knihu do ruky a žasl. Přemýšlel chvíli a pak pochopil příčinu tragické nálady Aleniny. Energicky uchopil lékařský slovník a zavřel jej pečlivě do zásuvky svého psacího stolu.

To ji tedy trápí? Plní si pošetilou hlavinku hloupou četbou odborných knih! Pokývl zamyšleně hlavou. Není věru snadné, mít moderní, emancipovanou ženu!

Napadlo jej, aby požádal Aleninu maminku, aby své dcerušce důkladně vyčinila!

Pak zamítl však toto řešení. Alena by mu neod-

pustila, že na ni žaloval! Sám se pokusí přivésti ji k rozumu! Neměl jí vlastně za zlé její strach. Vždyť byla tak mladá, sama skoro ještě dítě, přes to že se chlubila svým rozumem!

Alena chodila kolem něho plaše, jako by se bála výčitek za své nerozumné chování. Avšak Jiří mlčel, ani slovem se nezmínil o její podrážděné náladě. Byla mu za to vděčna a pokusila se statečně o úsměv, ačkoliv jí bylo ještě úzko z té dopolední četby!

Jiří ji po chvíli vyzval, aby se oblékla na procházku. Byl k ní něžný a laskavý, a přece se Aleně zdálo, že je jaksi jiný nežli jindy, vážnější a trochu smutný!

Procházka ji osvěžila, rozptýlila poněkud její neveselé myšlenky. Byla sice ještě zima, avšak byl poslední leden a ve vzduchu bylo neurčité, tajemné tušení jara. Alena byla zase dokonce veselá a hrdě hleděla na svého hezkého hocha, na kterého se ženy se zalíbením ohlížely.

Uvědomila si náhle, že je šťastna, nechápala, jak mohla dopoledne být tak zoufalá!

Vraceli se Fochovou třídou domů, a Jiří se zastavil před domem, kde bydleli Alenini rodiče. „Chceš se podívat k mamince, Aleno?“ tázal se své ženy.

Alena však odmítla. Nevěděla proč, jakýsi ostych jí dnes bránil hovořit s maminkou jako jindy. Bála se, že by její laskavé oči prohlédly její pošetilé myšlenky.

Jiří nenaléhal. Očekával ostatně Alenino zdráhání. —

Večeře byla jaksi stísněná a tichá, ačkoliv se Alena poctivě snažila, aby Jiří zapomněl na její dnešní náladu. Po večeři usedli jako obyčejně v pracovně na pohovku.

Byla to vždy nejhezčí chvíle celého dne, kdy byli opravdu doma. Z kuchyně doléhal tam jen tlumeně řinkot nádobí, které Stáza myla, kamna zářila jako věrný přítel, který den ze dne pečuje o jejich pohodlí a neúnavně vysílá své teplo.

Jiří si zapálil vždy cigaretu, nabídl Aleně, která byla tuze domýšlivá na toto umění, ačkoliv po pravdě řečeno, jí kouření tuze nechutnalo. Pak usedla Alena někdy k pianinu a hrála Jiřímu všecky jeho oblíbené skladby. Hrála velmi dobře a Jiří naslouchal s celou duší hudbě, v níž jako by byla zakleta čarovná krása jejich mladé lásky.

Obyčejně končila tato idyla bouřlivým objetím, nesčetnými polibky před očima světlovlasé ženy na Alenině obraze, jež se usmívala. . .

Dnes vklouzla za Jiřím jaksi ostýchavě.

Něco bylo mezi nimi nedomluveno, něco nevysvětleno a Alena pociťovala, že tento nesoulad vznikl její vinou.

Jiří seděl na svém obvyklém místě na pohovce a zapaloval si zvolna cigaretu. Lampa na psacím stole ozařovala měkce útulný pokoj, který byl oběma, Aleně i Jiřímu, nejmilejším koutkem z celého bytu.

Alena šukala po pokoji, nenápadně nahlédla při tom do knihovny. Lékařský slovník tam nebyl, na jeho místě zela široká mezera. Alena zrudla. Vzpomněla si, že ho v poledne nechala ležet na pohovce. Nebylo pochyby, že ho Jiří nalezl. Domyslil se, co jí pokazilo náladu, proč byla dnes tak rozmarná a zlá?

Jiří ji pozoroval s nepatrným úsměvem. Jak výborně ji chápal! Jak dovedl porozumět, co se dělo v duši jeho děvčátka, jeho dětinské Aleny, jež se pozvolna teprve v jeho objetí stávala ženou!

Chtěla proklouznouti kolem něho k pianinu. Zachtělo se jí hrát, aby zakryla své hrozné rozpaky. Avšak Jiří odhodil rychle cigaretu do popelníčku a zachytil ji pevně. Stulila se v jeho objetí a skryla zardělou tvář na jeho kabátě, jen aby se nemusila podívat do očí svému hochovi, aby se nemusila při-

znat ke svým pošetilým myšlenkám, za něž se nyní hrozně, tak strašně styděla.

Jiří hladil její zlaté kučery, pak ji však energicky posadil vedle sebe.

„Chci s tebou o něčem promluvit, Alenko," řekl tiše. „Chci znát všechny tvé myšlenky, všecky tvé city, musíš být ke mně upřímná vždy a ve všem!"

Sklonila hlavu a neodpovídala.

„Tenkrát, Alenko, když jsem tě po prvé spatřil v růžovém obláčku na maškarním plese, začal jsem snít svou pohádku o nejkrásnějším štěstí, kterého se dostane jen těm, kdož dovedou rozumět lásce . . . tak jako já jí rozumím, kteří dovedou ji brát tak, jak nám ji osud dává, čistou, neposkvrněnou pochybami a malichernými myšlenkami. Vím, že dnes mezi moderní mládeží není mnoho takové lásky. Tvůj tatínek měl skoro pravdu, když se o tebe bál. Zahleděl jsem se do tvých modrých očí a vytušil jsem hned, že ve tvé dětské, milé duši naleznu to, po čem jsem toužil.

Tak začala naše pohádka, dítě, která rozkvetla tenkrát v klánovickém jarním lese, když jsem tě po prvé líbal . . . . .

Vzpomínáš na to? Na naše zoufalství, když nám hrozil tatínkův odpor a . . . onen doktor Čech, který

po tobě zatoužil, po mém děvčátku, jasném, mladém, které mělo patřit jen mně?

Když jsme byli pak spolu ve Švýcařích, sami, bez dohledu rodičů, trpěl jsem tolik touhou po tobě. Byli jsme svobodni — kdo by nám mohl zazlívati, kdybychom si patřili úplně? Dnešní mladí lidé neznají těchto skrupulí, já však jsem statečně přemohl divokou, nesnesitelnou touhu nepustit tě večer od sebe, vzít si z tvých malých ruček štěstí, které bys mi byla tenkrát snad dala . . . . .

Viděl jsem však úzkost v tvých očích, holčičko, nechtěl jsem strhnout své děvčátko do víru vášně, třeba byla posvěcena láskou. Chtěl jsem, abych se mohl poctivě podívat do očí tvé maminky, toužil jsem po tobě jen jako po své ženě! Muž, který miluje, neučiní z ženy svou milenku, je-li jen trochu možno, aby z ní učinil svou ženu. Chtěl jsem, aby náš svatební večer byl čistý jako nejkrásnější sen, chtěl jsem, aby mé děvčátko nikdy se nemusilo zardívat za to, že mi dalo svou lásku!

Mám tě příliš rád, a jsem tak málo moderní, že věřím jen v manželství posvěcené láskou . . . .

Vím, proč jsi dnes plakala, Alenko, vím, co tě trápí! Jsi ještě příliš mladá, abys pochopila všecko to ohromné štěstí, kterého se nám dostane, ztěles-

ní-li se naše láska, objeví-li se vedle nás maličké děťátko, dítě mé a tvé vášnivé touhy!

Vím, že se ti zdá hrozně nemoderní, mít děti! Poznáš však, mé malé, pošetilé děvčátko, že naše blaženost bude stokrát větší, nežli těch moderních, kteří žijí hluše a sobecky.

Kdybys věděla, jak je mám již rád, tu malou bytost, kterou mi dá tvá láska! Zapomeň, Alenko, na falešná hesla tak zvaných moderních žen, které nikdy nepoznaly čistou, božskou pohádku lidského štěstí!

Je mi líto, vidím-li, že se trápíš, snil jsem vždy o tom, že náš život bude jako studánka lesní, že budu sbírati tvé úsměvy jako květy! Nechtěl bych, aby dnešní svět se svým úsměškem a svou ironií znesvětil mou pohádku, porušil kouzlo, které mne zmámilo, když jsem po prvé spatřil svou malou princeznu, své děvčátko s modrými hvězdami, když jsem po prvé zatoužil po její čisté dívčí kráse!"

Jeho hlas zněl měkce tichem, které pronikl náhle Alenin vzlyk. Sklonil se nad ní a jeho rty se dotýkaly jejích očí, plných slz.

„Myslil bych, že mne nemáš ráda, Alenko, kdybys neměla ráda již nyní naše dítě . . .!"

„Jiříku! Tys ten nejlepší, nejhodnější hoch pod

sluncem!“ vzlykala Alena v jeho náručí. „A já jsem hloupé, pošetilé děvče a nezasloužím, abys mne měl tak rád!“

Poslední slova nebylo ani slyšet, protože ji Jiří zase skoro udusil svými polibky, až se mu vyvinula násilím z náruče, udýchaná, s úsměvem na rtech, s vlhkým pohledem v modrých očích, jež hleděly tak podivně měkce v zardělé její tvářince.

Naklonila se k němu pak a zašeptala tiše, tak že sotva zachytil její hlas:

„Vždyť já se na ně těším, hrozně se těším!“

A pak došlo ještě k velmi pošetilým důkazům dokonalého smíření, provázeným tak hlučným smíchem, že Stáza v kuchyni povážlivě kývala hlavou v čepečku nad těmi mladými blázny.

Konečně musila Alena svatosvatě slíbit, že se již nedotkne lékařského slovníku. Jiří sám jí přinese několik moudrých knih, z nichž se poučí, nikoliv poděsí.

Pohrozil jí zcela vážně, že na ni bude žalovat mamince, začež mu Alena důkladně pocuchala jeho účes a vynutila pak na něm přísahu, že se o velikonocích přece někam podívají, bude-li ovšem zdráva! —

Na konec si oba zapálili cigarety, jako dýmky

míru, čímž byl domácí klid a pokoj trvale zachráněn před rozmary příliš moderní mladé dámy, která ještě později, když usínala, opakovala si v polospánku:

„Jaký je ten Jiří hodný, milý hoch a jak ho mám ráda!“ —

XV.

Dávno již odkvetly jarní květy, dávno již se rozhořelo léto nad milým východočeským krajem, kde ze zelených zahrad se smály červené střechy, jiskřící v paprscích letního slunce. Alena seděla v pohodlném křesle pod košatou jabloní a snila. Malý chlupatý psík ležel u jejích nohou, tříbarevná kočka předla opodál, blaženě se choulíc na vyhřáté trávě, slepice líně kdákaly na dvoře, ponořeném v letní klid.

Chvílemi se objevila v zahradě stará maminka Jiříkova, taková pravá babička z pohádek, s nejlaskavější tváří, s veselým úsměvem kol zvadlých rtů, který po ní zdědil Jiří, který se také uměl tak smát, očima, rty a celou milou tváří. Přiblížila se vždy k Aleninu křeslu, dotkla se lehce její ruky a ptala se, nechtěla-li by Alena něco, snad hrneček smetany či talíř červených jahod. Upravila jí po-

dušku pod hlavou, napomenula psíka, aby byl způsobný a nerušil svou mladou paní. Alena se jen usmála a svolila ke všemu, ke smetaně i k talíři čerstvých jahod. Maminka Jiříkova odcupitala pak rychle do statku a za chvíli tu byla zase s důkladným hrnečkem nádherné smetany a spoustou červených jahod, z nichž dýchla na Alenu rozkošná vůně letního lesa

Smlsala s chutí všecko, jen se usmála na stařenku a řekla jí vyčítavě, že ji hrozně rozmazluje a že není lepší babičky nad ní. Maminka jí pohladila zlatou hlavu a přiznala se, že jí Jiřík tuze kladl na srdce, aby se jeho Alena měla dobře.

Alena se rozpustile zasmála. „Mám se tu dobře jako v ráji," řekla upřímně a maminka Jiříkova ji musila za ta slova políbit na svěží rty. Pak odběhla do statku, kam ji již netrpělivě volal čeledín, který přivezl právě s pole fůru zlatého obilí.

Alena osaměla v tichém letním podvečeru, plném vůně zralých polí, kterou byl nasycen vzduch, kterou se chvěl lehký večerní vánek. Kdesi bzučela zmámeně a opile včela, jež příliš dychtivě ssála sladkou vůni letních květů, z dálky ozval se rachot vozů, jež se vracely s požatých polí, kráva kdesi zabučela a tlumeně zaštěkal pes. Takový večerní

mír byl na všem, klid, jímž dýchala matka země, tato požehnaná východočeská země, jež vydala své plody, počaté v horoucím objetí slunce. V jejím teplém mateřském dechu byla vzpomínka na chvíli, kdy se k ní skláněl božský milenec, aby ji poceloval horkým polibkem plodné lásky. Alena, snící tiše v letní zahradě, vnímala život matky přírody, cítila jaksi dojemně, že je také částí tohoto plodného zázraku, tajemného divu, jenž se odehrává stále v lůně země a v lůně ženy, požehnané objetím lásky.

To nebylo již děvčátko Alena, to byla milující a milovaná žena, s měkkým úsměvem kol mladých rtů, s teplým leskem v očích, zvětšených jaksi, zjasněných zázrakem mateřství.

Sklonila znaveně zlatou hlavu a v její duši, vděčné a šťastné, ožil zase ten čarovný první rok jejího manželství.

Jako sen prchla zima a jaro dýchlo do oken jejího hnízdečka, takové rozdováděné jaro, které přes noc poselo bílým deštěm Petřín a kde jaký strom byl, zaskvěl se svatebním závojem, utkaným z bílých a růžových květů.

Od onoho večera, kdy jí Jiří tak nádherně rozmluvil její pošetilý strach, nic nezkalilo již jejich jásavé, mladé štěstí. S radostí ho poslechla, vždyť

byla tak nezkušená a mladá! Ochotně hledala posilu a radu v jeho silné mužné náruči, s úžasem si uvědomovala, jaký je to moudrý, nádherný muž, kterého jí bozi vložili do slabého dívčího jejího objetí, aby z ní učinil ženu, radostnou, statečnou ženu, aniž ji připravil o jemný dívčí pel.

Chodila Prahou, rozesmátou v jarní kráse, zmámená štěstím, rozechvělá pohádkou, kterou šeptala její mladá duše, divem, který posvětil její dívčí tělo, aby dala důkaz své lásky, svého pokorného vzdání se.

Maminka byla také již zasvěcena do jejich tajemství a oba, Jiří i mamka, se předháněli ve starosti o ni, o Alenu, která jakživa nezastonala a také nyní byla zdráva jako rys.

Bledli úzkostí, když se v přemíře své bujaré nálady roztančila po pokoji nebo když se pokusila o bujný přemet na pohovce, jen aby je postrašila, zbabělce, aby se jim pak vysmála, proč se tolik o ni bojí, vždyť jí pranic, ale pranic neschází, jedla by jako vlk a běžela s větrem o závod!

Když se svěřila Martě se svým tajemstvím, její přítelkyně zesmutněla. Jí se ještě neotevřela kniha poznání a Marta, pečlivá hospodyňka a rozená malá maminka, Aleně skoro záviděla. Však se Alena také

chlubila a důležitě rozmlouvala o všech významných věcech, o nichž se dočetla v oněch moudrých a poučných knihách, jež jí Jiří přinesl místo hloupého naučného slovníku, který ji tak poděsil. Zdálo se jí, že hrozně vyspěla a předběhla svou přítelkyni, která až dosud byla vždy rozumnější a moudřejší nežli divoká, pošetilá Alena.

Ještě někdo hleděl na Alenu s tichým zájmem, v němž bylo tolik horečné zvědavosti, úcty a obdivu. Stáza, s naondulovanou hlavou pod bílým čepečkem, kulila úžasem oči, když se jí paní Alena jednou zkrátka zeptala, co by tomu řekla, kdyby měla vařit pro čtyři místo pro tři. Otevřela ústa leknutím a ptala se, kdo že se k nim přistěhuje? A protože měla hlavu popletenu romány a biografem, srdceryvnou četbou knih, v nichž se každá druhá žena rozvádí, bleskla jí načechranou hlavou hrozná myšlenka, že se snad paní Malínská dá rozvést a přistěhuje se k mladým. Lekla se hrozně této možnosti, hlavně proto, že by tím byla zase omezena její samostatná činnost. Neváhala tedy a zeptala se paní Aleny raději přímo, bude-li to stará milostpaní, která se u nich usídlí.

Alena se tak bláznivě rozřechtala, až Stázu jala hrůza a honem běžela pro sklenici vody, kterou však

ve svém rozčilení vlila Aleně za krk na bělostnou noční košilku, neboť tato vzrušující rozmluva se konala ráno, po odchodu Jiřího, když si mladá paní hověla ještě v peřinách.

Otřásala se po nedobrovolné lázni jako pudlík a smála se, koulejíc se v peřinách, až se Stáza uraženě zeptala, kdo že se tedy u nich ubytuje. Bručela také cosi o potrhlých mladých paničkách, které si dělají blázny z poctivých lidí.

Tu se Alena konečně vzpamatovala a řekla Stáze, že... na podzim, možná již v srpnu nebudou už sami, že... nu, zkrátka, bude tu děťátko, kočárek a co všecko souvisí s takovou rodinnou událostí.

„Musila jsem se vás na to zeptat, Stázo," dodala hrozně moudře, „protože nevím, máte-li ráda malé děti..."

Stázina tvář zazářila takovou blažeností, že v té chvíli docela zkrásněla.

„A to mi povídáte teprve teď, milostpaní," pravila vyčítavě, „já že bych neměla ráda děti? Jak je mám ráda, to si nedovedete představit! Uvidíte, jak budu chovat! Z ruky vám je nedám, ubohé robátko, takové slečinky, co chodí jen do škol a do úřadu, neumějí dítě ani pochovat!"

Málem by byl vznikl spor mezi budoucí mamin-

kou a budoucí chůvou. Alena byla však tak dojata Stáziným nadšením, že raději neodporovala. Stáza si pak vzpomněla na první Aleninu otázku a řekla udiveně: „Milostpaní, pro to děťátko přece nebudeme vařit! To přece jen pije!" načež Alena zase vypískla smíchem, až Stáza pohoršeně odešla z ložnice. „Tohle chce mít děti!" řekla si zoufale, ohlížejíc se do ložnice, kde Alena seděla na posteli, rozesmátá, uhřátá, a — chovala polštář. Stáza ovšem nevěděla, že to byl polštář Jiřího, který tiskla Alena ke svým rozesmátým rtům.

Vlastně si Alena svým důvěrným sdělením Stáze špatně posloužila. Měla o jednoho poručíka víc, jak říkala, ohrnujíc nosík, neboť Stáza ji nyní hlídala jako četník a hrozila jí vším možným, nepřestane-li se svým skotačením po postelích a tancem po pokoji. Stáža se trápila stálým strachem, že ta pošetilá, nerozumná Alena si něco udělá a zahubí své děťátko nežli přijde na svět.

Někdy však zapředla Alenu do dlouhého, něžného hovoru o maličké bytosti, hovořila o rozkošných karkulkách se stužkami, o kočárku plném krajek, o postýlce s nadýchanými nebesy. A děvčátko Alena usmívala se stejně láskyplně jako služka, ve které se probudil Aleninou nadějí všechen

mateřský cit, rozkvetlý náhle v růžových snech o maličkém roběti, na jehož lásku byly obě tajně žárlivé, malá maminka i příští chůva.

Výsledkem těchto hovorů bylo pak, že Alena se vydala na bludnou pouť po obchodech. Kupovala rozmařile spousty bílých jemných košilek, čepečků a stužek, růžových i modrých „pro všecky případy", několik pokrývek s krajkami a malých, rozkošných povlaků na polštářky, na které pak hleděly obě, Alena i Stáza, se zasněným výrazem. Kouzlily si v duchu drobnou hlavičku, která spočine na tomto batistu, ve stínu krajek a stuh.

Paní Malínská je jednou přistihla při tomto snění a s laskavým úsměvem prohlédla Aleniny zásoby. Bylo tu prádélka pro dvě děti, tolik toho Alena skoupila ve své dětinské radosti. Maminka jí sice neřekla nic, vyzvala ji však vlídně, aby přestala kupovat, o ostatní že se postará sama. Vždyť Alena, kupujíc výbavičku, zapomněla úplně na velmi důležitou část dětské garderoby, na plenky. Kupovala, jako by chtěla oblékat panenku, nikoliv dítě!

Velikonoce tu byly, nežli se Alena nadála a před květnou nedělí přišel Jiří z úřadu a tajemně se usmívaje objal Alenu bouřlivě hned ve dveřích, až se jí zatajil dech. Pak ji odvedl ještě před obědem

do pracovny a vyňal z knihovny slavnostně velký atlas a zeptal se jí s taškářským úsměvem, co měla na akademii ze zeměpisu. Alena, netušíc příčinu jeho podivné zvědavosti, odpověděla zcela vážně, že měla vždy výbornou. Jiří ji tedy stejně vážně vyzval, aby mu řekla, kudy se jede nejkratší cestou do Benátek! Smích mu při tom hrál v očích, však se Alena také tvářila komicky!

Za chvíli však seděli oba nad atlasem, její zlatá hlava se tiskla k jeho tmavé a jezdili prstem po atlase, hádajíce se horlivě, kudy ta nejkratší cesta vede.

Pak Alena ostrčila atlas a zhluboka vzdychla. „Nač to všecko? Vždyť nemůžeme jet!"

Jiří jí však vjel rozpustile do vlasů a obrátil její zachmuřenou tvářinku k sobě. „Proč bychom nemohli jet, hlupáčku?"

Alena zase vzdychla. „Vždyť víš!" řekla resignovaně.

„To není přece příčina, proč bychom nemohli jet! Jsi úplně zdravá, čilá a rozkošná..." dodal nelogicky, ačkoliv to nepatřilo k věci, „proč bychom nemohli jet? Pojedeme hezky druhou třídou..."

„Marnotratníku!" vpadla mu Alena do řeči, umlčel ji však polibkem a rozvinoval dál svůj skvostný plán.

„Půjdeš dnes odpoledne k doktorce, prohlédne tě a zeptáš se jí, můžeš-li jet! Dovolenou mám a peníze také," smál se docela chlapecky. Přiznal se pak Aleně, že dostal zvláštní remuneraci za práci, na které v únoru a březnu doma pracoval.

Alena jen pokývla hlavou. Pamatovala se dobře na dlouhé hodiny, které vyseděl u svého psacího stolu a sotva se několikrát za celé odpoledne ohlédl, aby ji letmo objal a políbil. Žehrala na tuto práci, nyní však mu dala za ni upřímnou pusu. Jen ta lékařská prohlídka se jí nelíbila; měla živelní odpor proti doktorům a doktorkám, ježto byla vždy podivuhodně zdráva.

Avšak Jiří byl hrozný tyran. Zavřel klidně atlas a řekl pichlavě: „Dobrá! Jak chceš . . . nepůjdeš k doktorce a nepojedeme do Benátek. Co na tom! Já tam už byl, aspoň ušetříme! Je tam sice tuze krásně . . . ale . . ."

Alena se bránila, spustila stavidla své známé výmluvnosti, utekla se i k tak ponižujícím prostředkům, jako jsou prosby, škemrání, objetí a polibky, dávané zcela dobrovolně. Jiří je vděčně přijímal a oplácel, neustoupil však ani o píď od své podmínky. Alena se pak začala mračit, ani to však nepomohlo. Po obědě, který byl již úplně vychladlý,

odešel Jiří, prý ještě do banky a ve dveřích jí řekl, aby si to dobře rozmyslila, na náměstí svatého Marka je však velmi krásně, zvláště o velikonocích."

Pak odešel, usmíval se však tuze spokojeně. Alena chvíli pohazovala umíněně zlatými kučerami, hryzla si nervosně rtíky a usilovně přemýšlela. Pak se rázně oblékla a odešla z domu.

Byla to křížová cesta pro ubohou Alenu, co však by člověk neučinil, má-li naději, že ztráví velikonoce v Benátkách s nejmilejším hochem, kterého bylo lze nalézti v širém světě?

Na štěstí byla lékařka nesmírně milá dáma a usmála se laskavě na Alenu, když vykoktala své přání, dát se prohlédnout, aby zjistila, může-li podniknout jarní výlet do Benátek se svým mužem. Doktorka dobře pozorovala rudý ruměnec na tváři malé maminky a zeptala se jí se zájmem, kolik je jí let, zdali již sedmnáct pryč. Načež Alena se přiznala pyšně ke svým absolvovaným devatenácti. Lékařka jí dala několik otázek, velmi šetrně ji vyšetřila, aby nezpůsobila bolest malé Aleně, která hořela studem.

Pak se jen usmála a řekla jí, aby jen klidně jela, napomenula ji však, aby byla hodně opatrná.

Alena by jí byla za to zlíbala ruce a na konec pro-

nesla nesmělou prosbu, aby jí to dala písemně, aby jí její Jiří věřil.

Lékařka ochotně napsala vysvědčení, že paní Alena Marešová je zdráva jako buk a že jí výlet za sluncem naprosto neuškodí.

Alena zaplatila honorář a vylítla z ordinace, kde lékařka po jejím odchodu ještě chvíli zamyšleně stála a usmívala se. Zdálo se jí, že tato mladá světlovlasá žena s odleskem štěstí a lásky v modrých očích jí přinesla dnes paprsek světla do její ordinace, zvyklé na bídu a bolest lidskou . . .

Když se Jiří večer vrátil, zašermovala mu Alena vítězně před očima lékařčiným dobrozdáním a mladý manžel zlíbal nadšeně svou statečnou ženu.

Maminka i tatínek sice trnuli strachem a úžasem nad lehkomyslností dnešních mladých lidí, avšak Alena jen mávala lékařským vysvědčením, které je konečně odzbrojilo. Tatínek dokonce sáhl hluboko do tobolky a přispěl na ten bláznivý výlet pěknou částkou, která těm mladým pošetilcům zajistila největší pohodlí.

V pondělí po květné neděli tedy odjeli a Alena si v duchu stále opakovala, že do smrti nezapomene na dny, jež prožila s Jiřím v Benátkách, v záři jarního slunce. Nejkrásnější byly večery na náměstí

sv. Marka, když seděli v kavárně a naslouchali lkavé, sentimentální italské hudbě.

Jediný stín zastřel na chvíli její slunnou náladu, její jásavé štěstí.

Jednoho večera, když poslouchali, ruku v ruce, hudbu, spatřila mezi hosty v kavárně doktora Čecha. Benátky jsou místem, kde se lidé nejsnáze potkávají a proto nebylo divu, že také doktor Čech zatoužil po jarní pohádce a odpočinku po vysilující práci.

Alena se zarděla a plaše pohlédla na Jiřího, jenž sledoval směr jejího pohledu.

A tu se doktor Čech obrátil a poznal ji.

Alena neviděla ve stínu večera, jak zbledl, vzpamatovala se teprve, když k nim přistoupil a klidně je zdravil. Její ručka se zachvěla v jeho, ruměnec zalil její tvář i hrdlo. Jiří pozoroval její rozpaky a rychle se rozhovořil s doktorem Čechem o lhostejných věcech. Alena se v duchu divila, že s ním tak klidně mluví. Nevěděla, že tatínek svěřil přece Jiřímu, kdo se přimluvil za jejich lásku. Tušil, že se v životě mohou setkat a nechtěl, aby Jiří měl nepřátelské city k tomuto ušlechtilému muži, jenž si zasloužil jen úcty a obdivu. Proto se Jiří choval naprosto bezvadně ke svému bývalému soku a Ale-

na se brzy uklidnila a účastnila se vesele zábavy. Prožili příjemný večer, jen Alena však tušila, že doktor Čech stále trpí. Podobal se tolik smutnému muži na jejím obraze, četla v jeho očích stále vzpomínku na onen podzimní večer, kdy se zřekl své lásky.

Když se loučili před hotelem, řekl doktor Čech, že zítra odjíždí do Florencie. Políbil Aleninu ruku a jeho pohled objal něžně její postavu s prvními známkami mateřství. Pak zmizel ve tmě, rozhodnut, že odjede, ačkoliv to nebylo v jeho plánu. Prchal před Alenou, před svou láskou, která dnes stejně bolela jako tenkrát.

Alena byla velmi málomluvná toho večera, Jiří však hovořil o doktorovi Čechovi a prohlásil, že je to znamenitý muž, výborný lékař a čestný člověk.

Alena to věděla, jak dobře to věděla! V duši ji pálila lítost, teskně doznívala vzpomínka na jeho žal . . .

Vrátila se z Benátek zdráva a svěží, s duší plnou krásných vzpomínek, hudby moře a italského slunce.

Pak prchalo jaro, léto zavonělo růžemi a nastala nová starost — letní byt. Konečně byla rozřešena i tato sporná otázka. Jiří odvezl Alenu k mamince,

aby ji hýčkala, aby Alena nabrala v čarovném vzduchu venkova sil k těžké úloze, jež na ni čeká.

Alena sice trochu plakala, nechtěla se rozloučit na celý měsíc se svým Jiřím, její maminka jí však domluvila; schvalovala úplně, aby Alena jela na venkov, vždyť jí tam bude nejlépe. Jiřího maminka ji přivítala jako malou princeznu a tak ji rozmazlovala, že jí loučení s Jiřím ani nepřipadlo tak těžkým. Ostatně přijížděl každé soboty a v srpnu ho čekala dovolená, kdy budou zase celý den spolu.

V srpnu! Alena, snící pod jabloní, se zachvěla. V srpnu ji čeká osudná chvíle! Přečká ji? Dostane se jí vytouženého štěstí, či zavře osud knihu jejího mladého života, jež byla až dosud jásavou písní radosti a lásky?

Jiříkova maminka jí vždy vymlouvala její strach a úzkost. Avšak Alena byla tak mladá! Její milá tvářinka se zdála tak dívčí i nyní, kdy byla ženou požehnanou láskou.

Alena hleděla do tichého večera, na světlé nebe, na němž probleskovaly první hvězdy. Vzpomínala na svůj útulný, rozkošný byt, na ložnici, osvětlenou modravým světlem lampy, na pracovnu, kde stál její psací stůl, symbol její samostatnosti, na světlovlasou ženu na obraze a smutného muže nachýle-

ného hořem . . . pak se tiše usmála. Vzpomněla na drobné prádélko, pečlivě složené v zásuvce skříně, nažehlené a nadýchané pěnou krajek a stuh. A na pěkné pestré chrastítko, které před svým odjezdem koupila, rdíc se a koktajíc pod rozveselenými pohledy obchodníka a jeho ženy. V růžové mlze letního večera spatřila drobnou tvářičku a vztažené malinké ručky. Její děťátko! Její a Jiřího! Konec samostatnosti, emancipace, nový život ženy, po tisíciletí stále týž, po tisíciletí však stejně krásný . . .

Šero sklánělo se nad ztichlým krajem. Bělavý kouř stoupal k opálovému nebi, vůně hořícího dřeva vanula vzduchem. Z vesnice zazněl zpěv. Dívky a chlapci v těsném objetí kráčeli po cestě kolem zahrady, kde snila Alena pohádku své lásky, jež začala v pestré říši masek o veselém masopustním večeru, kdy růžová rokoková dáma splnila smělé přání snědého hocha. . . .

Na začátku srpna přijel Jiří, veselý, pln radosti, že je zase u své Aleny; zle hartusil na mládenecký život, který se mu nyní naprosto nelíbil, ačkoliv Stáza o něho pečovala jako matka.

Alenin pohodlný, skoro líný život se jeho příchodem změnil. Jiří se oháněl samými lékařskými předpisy a příkazy, že pohyb, pohyb a zase pohyb

je to nejlepší pro mladé maminky. Alena naříkala, vyčítala mu, že je úplně bez citu, musila se však podvolit. Malou, mírnou procházku jí neodpustil a dovolával se stále potměšile její mateřské povinnosti, až Alena si pohoršeně zacpala uši a odběhla zcela hbitě, ačkoliv před chvílí tvrdila, že se nemůže opravdu ani hnout.

Maminka se dívala s laskavým úsměvem na toto škorpení „svých dětí“ a litovala v duchu, že nemůže být u Aleny v její těžké hodince. Jen modlit se chtěla za ni a za toho drobečka, kterému dá život.

V polovině srpna se mladí manželé rozloučili s maminkou a útulným statkem. Maminka jí žehnala dojatě, upracovanými prsty dělala křížek na bílém Alenině čele a znova a znova objímala syna a snachu. Jiří se snažil být veselý, byl však také dojat a úzkostně zněl jeho hlas, když se tajně tázal matky, aby Alena ho neslyšela:

„Maminko, viďte, že všecko dopadne dobře, že mi neumře?“

Paní Marešová se v slzách usmála jeho strachu.

„Neboj se, hochu,“ řekla vroucně, „Alena je mladá a zdravá, uvidíš, jak rozkvete!“

Pak odjeli z milého kraje, za slunného srpnového

dne, v němž se zlatem vlnilo poslední obilí, čekající na žence a omamně voněly louky.

Pražský byt je přivítal, uklizený, útulný. Stáza se usmívala na Alenu, maminka a tatínek ji objímali, jako by jí chtěli dodati odvahy a síly svou láskou.

Marta navštívila Alenu hned druhého dne. Byla s mužem v létě v klánovické vile, přijela však ihned do Prahy, jakmile zvěděla od maminky, že Alena se vrátila. Musila ji vidět, a co bylo hlavní, musila jí sdělit, že se už nemusí chlubit a vynášet svým mateřstvím. Klidně, vážně, jako vždy, sdělila Marta své přítelkyni, že za nedlouho se dočká také...

S horečným zájmem se pak obě probíraly kupou košilek, karkulek a plenek.

Marta se pak trochu zlomyslně zeptala Aleny, zdali se jí stýská po „výdělečné činnosti" a samostatnosti moderní ženy.

Alena ji ujistila jásavě, že to bylo sice zcela hezké, když ráno spěchala s Jiřím do banky, jako pravá kamarádka a moderní emancipovaná žena, takto však je život mnohem, mnohem krásnější a ještě bude, až se na ni zasmějí maličká ústka a vztáhnou drobné ručky. Zmocnila se dokonce jedné košilky a pokusila se o vítězný tanec. Pokus se však nezdařil

a udýchána klesla nerozumná mladá maminka do křesla, lapajíc po dechu a zrudlá v tváři.

Marta jí důkladně vyčinila za její potřeštěnost a odcházela pak důstojně, s tichým povzdechem, že Alena nebude mít jakživa rozum, i kdyby měla dětí půl tuctu!

Nadešel již září, když nastal obávaný a vytoužený den. V poledne se Alena ještě rozpustile smála a s chutí se najedla švestkových koláčů, chtěla jít dokonce ještě na procházku, neboť byl krásný, mírně teplý, zařijový den.

Jiří byl ochoten, chtěl si jen chvíli po obědě odpočinout. Alena zmizela v ložnici, aby se oblékla k procházce. Z ložnice zaslechl pak Jiří její ston. Vyskočil s pohovky a zjistil, že se chvěje hroznou, bezmocnou úzkostí, kterou ostatně prožívá každý muž ve chvíli, kdy mu jeho žena prchá jaksi z dosahu, kdy odkrývá v bolestech závoj, jenž kryje mysterium, jehož žádný muž nedovede pochopit.

Vpadl do ložnice, zbledlý a zoufalý, hrozně jsa si vědom, že tu selhává všecka jeho láska, že nemůže pomoci!

Nalezl Alenu zhroucenou na kraji postele a ulekl se vyděšeného pohledu jejích očí.

Byl tak zmaten, že si nevěděl rady. Teprve po

chvíli si vzpomněl, že polibky a laskání tu jsou úplně zbytečny a přiběhl do kuchyně, vystrašen, zubožen svým strachem, že Stáza ženským bystrozrakem pochopila rázem vše.

A ujala se energickou rukou vlády. Vystrčila pana doktora ze dveří a přikázala mu, aby běžel k telefonu, který stál ostatně před domem a telefonoval staré paní a lékaři, který byl Jiřího přítelem a dávno již slíbil, že v těchto dnech bude čekat na jeho zavolání. Stáza sama se rozběhla k Mařce ve druhém patře, která jí slíbila, že až bude zle, doběhne pro moudrou paní, jež měla své sídlo za rohem. Jak patrno, myslila obezřelá Stáza na všecko a díky jejímu rozšafnému zakročení ležela za půl hodiny Alena na loži a bytem se tiše míhalo několik postav. Lékař, moudrá paní a Alenina maminka si podávali dveře a svorně vystrkovali od dveří ložnice Jiřího, který marně reptal a prosil.

Stáza ho konečně odvedla do jídelny, postavila před něho šálek černé kávy, krabičku cigaret, popelník a sirky a k ruce mu dala aspoň šestery noviny. Bůhví, kde je v té chvíli sehnala! Pak se shovívavě na ubohého Jiřího usmála.

„Počkejte zde, pane doktore, to není nic pro vás! Však vás zavoláme, až bude po všem!“

A v tomto „zavoláme" se ozvala předzvěst budoucích dnů, kdy byl Jiří ve své domácnosti úplně, naprosto zbytečný, kdy se vlády ujala silnou rukou Stáza, podporovaná všemi ženskými členy blízkého i dalekého příbuzenstva.

Jak to Jiří vydržel u své kávy a cigaret, to sám nikdy nepochopil. Vykouřil za tu dobu nejméně třicet cigaret, kteroužto výstřednost bylo lze omluviti tím, že většinu cigaret po několika tazích roztržitě odhazoval a zažehoval ihned jinou.

Jisto je, že v těchto hrozných hodinách prožil aspoň desetkrát celý tak krátký čas svého manželství, slyšel ve své utýrané duši stále Alenin veselý smích, viděl své děvčátko zase ve svatební den, v sněžných vlnách závoje i v rozkošném pyjama, když se nad ním skláněla jako štíhlý půvabný hoch.

Uprostřed těchto vzpomínek, tak rozkošných, že byl jimi celý zmámen, obviňoval se zcela zbytečně z hrozné surovosti, neboť nechápal sám, jak mohl způsobiti takové utrpení svému děvčátku, které měl tak rád!

Byl již večer a ubohý Jiří byl právě v nejlepším spílání všem mužům všeobecně a sobě zvláště, když konečně zmlkl tajemný šum, který plnil celý byt. A na prahu se objevila zase Stáza, celá jaksi jiná,

zářící od bělostného čepečku až k širokému úsměvu svých rtů. Rázně se zmocnila popelníku s nesčetnými oharky cigaret a tajemně, jako bohyně míru, pokynula Jiřímu, aby tedy šel, že už smí spatřit svou Alenku, svou malou ženu.

Kolena se pod ním chvěla, když vstal a vrávoravě kráčel za Stázou, která ho mateřsky vzala za ruku, když pozorovala ten žalostný obraz mužské slabosti.

Tak ho přivedla do ložnice, kam vnikal z koupelny zvuk šplýchání, neboť lékař se tam myl po dokonaném díle.

Přivedla ho k loži a Jiří, ubohý, zmučený Jiří, klesl na kolena před ložem, z něhož se na něho usmívaly modré Aleniny oči, z nichž zmizel již děs, z nichž na něho hledělo takové bezmezné, oslnivé štěstí. Jeho děvčátko, jeho Alena, jeho malá žena! Zlíbal její ruku, kterou mu podávala a stále ještě týrán obžalobami sebe sama, šeptal zmaten:

„Alenko, nehněváš se na mne?“

Alena se usmála zase svým starým, veselým úsměvem a vjela mu do vlasů podle dávného zvyku.

„Proč bych se hněvala, hloupý hochu? Podívej se raději na našeho syna!“

Vzpomněl si vlastně teprve nyní na příčinu svého

strachu, své úzkosti i svého poznání, že každý muž, jeho nevyjímaje, je strašný surovec a sobec.

Když mu pak paní Malínská, všecka zářic v nové důstojnosti babičky, podala raneček, z něhož se nořila malinká hlavička s tmavým chmýřím, aby políbil a uvítal svého syna, vyjekl novopečený otec něco nesrozumitelného a vyběhl do pracovny. Musil, nemohl jinak, byl by se zalkl radostí a štěstím. Právě když Stáza vstupovala do pokoje, plné ruce prádla, provedl na koberci nejkrásnější stojku, po které následoval mistrný přemet. Teprve tímto výkonem nabyl své ztracené rovnováhy a nevšímaje si užaslé Stáziny tváře, vřítil se do ložnice, aby konečně políbil svého syna.

Zařijový večer nahlédl pak do oken ztichlého bytu, kde na bílém loži tiše spala Alena, s měkkým úsměvem kolem rtů, pobledlých ještě minulou bolestí. Vedle ní, v kočárku, na který pečlivá babička nezapomněla, spal její synek, dítě její mladé lásky, jejího oddaného milování.

V pracovně seděl na pohovce Jiří a otevřenými dveřmi střežil spánek svého dítěte a své ženy.

Usmíval se nyní velmi hrdě a samolibě, jako by celá ta událost byla jen jeho dílem.

Nový život začínal, život ve třech, posvěcený novou láskou, novou radostí a novým štěstím. Alena se pohnula a blažený úsměv přelétl její rty. Snad snila o svém snědém hochu, o velkém Jiřím, který jistě neutrpí újmy, ačkoliv se bude nyní děliti o její lásku s malým Jiříkem, který dospával ještě svůj dlouhý sen, z něhož ho osud probudil k životu, jenž musí být šťastný, neboť jest dítětem mladé lásky!

Konec.

FILMOVÉ NEBE

Dr. Jaromíra Hüttlová:

FILMOVÉ NEBE

ROMÁN

„RODINA“
NAKLADATELSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST
v Praze II., Klimentská 20—24

I.

Dana Jiřikovská vběhla do třídy s takovým spěchem, že div neporazila Jirku, který zcela mírumilovně putoval do své lavice, oháněje se aktovkou, jež mu při tom srazu vylétla z ruky.

„Že tě . . .! Kam se tak ženeš?“ ulevil si Jirka, takto dobrý kluk, který děvčatům nikdy vědomě neublížil a choval se k nim vždy aspoň trochu dvorně.

Dana to věděla a proto se slušně omluvila za svou zbrklost.

„Odpusť, Jirko! Já tak hrozně spěchám!“

„Rádo se stalo!“ bručel Jirka, statný, tmavovlasý oktaván. Neodolal — zahleděl se přece rychle do zardělé Daniny tváře, vroubené krásnými vlnami zlatých vlasů. Dana byla hezké děvče, to nemohl nikdo popřít a nejméně to popíral Jirka Kydera. Dana však ani nezpozorovala jeho nadšený pohled, protože se hnala poloprázdnou třídou ke své lavici k oknu, kde seděla její nejlepší a nejvěrnější přítel-

kyně, Máňa Kadlecová; měla před sebou rozevřenou knihu, dějepis, jak Dana rychlým pohledem zjistila, a dřela tak intensivně, že ani nepozorovala vzrušení své družky. Dana zavřela energicky Máninu knihu a klesla do lavice, skoro bez dechu spěchem a rozčilením.

„Máňo, kdybys věděla!“

„Co se děje, Dano?“ Otázka zněla zcela klidně, protože Máňa byla známý flegmatik, čímž se nápadně lišila do temperamentní, divoké Dany.

Světlá Danina hlava, se sklonila k tmavé Mánině a temně modré její oči plály vzrušením.

„Konečně se splní mé přání, Máňo! Půjdu k filmu!“

„Co to povídáš?“ vydechla Máňa. „Kam, že půjdeš?“

„K filmu, ke zvukovému! A můžeš jít také, chceš-li!“

Máňa se rychle ohlédla po třídě, neposlouchá-li někdo. Avšak ve třídě byl před vyučováním takový hluk, že Danin šepot úplně utonul ve směsici mladých hlasů, chlapeckých i dívčích.

„Povídej!“ hlesla tiše.

Dana otevřela rychle aktovku a položila před Máňu poslední číslo časopisu „Ženský list,“ který

četly se zájmem všecky studentky, od primy do oktávy. Obrátila první list a její prst se významně zabodl do tučného titulu úvodního článku.

„Čti!"

A Máňa četla se zatajeným dechem: „Chcete hráti ve zvukovém filmu?" Daně trvala její četba však dlouho. Odsunula proto časopis bez ohledu na Mánin protest, a začala vykládat sama.

„Je tu společnost, která hledá herce pro zvukový film, a každý, rozuměj, každý se může přihlásit! Ať je to kdokoliv, jen když má trochu talentu a zjev . . . Chtějí, aby nebyl film jen pro privilegované hvězdy! Mezi ostatními děvčaty a muži je prý spousta talentů, nemají však nikdy příležitost, aby se uplatnily! Víš přece, že film „Děvčata v uniformě" byl hrán také tak. Nebylo v něm ani jediné hvězdy! Tady je dotazník —," ukázala užaslé Máně na konec článku, „ten se vyplní, pošle se společnosti „Universum" a pak tě zavolají ke zkoušce a dají ti úlohu. Sama musíš napsat, pro jakou roli by ses hodila! Máňo, děvče, není to ohromné? Konečně! Naši doma nemusí vůbec nic vědět, teprve, až budu hrát, jim to povím!"

Dana vychrlila svou dlouhou řeč jedním dechem, bylo patrno, že článek podrobně několikrát přečetla

a vše si výborně zapamatovala. Máňa otevřela údivem ústa, tak byla překvapena touto zprávou.

„A uděláš to opravdu?" šeptala nedůvěřivě.

Dana skryla časopis do aktovky a usmála se hrdě.

„Ovšem, že udělám! Vždyť víš, že je to má jediná touha. Proč jsem se učila tak dlouho zpívat? Snad jen proto, abych zpívala v neděli při kávové besedě všem tetám?"

Máňa pokývla souhlasně hlavou. O tom nebylo pochyby, že Dana mohla zvítězit. Máňa byla upřímná přítelkyně a bez závisti to uznala. Dana byla pro film jako stvořena, měla skvělou postavu, pružnou a štíhlou, vyznala se ve sportu, byla hezká, dokonce velmi hezká a pak měla od přírody dar, který jí mnoho jejích spolužaček závidělo: nádherný hlas, plný, zvučný soprán, který se nyní, v jejích osmnácti letech slibně vyvinoval. Nebylo tedy divu, že Dana byla takovou ctitelkou filmu a snila jen o tom, že bude slavnou hvězdou! A nyní — taková příležitost! Hluk ve třídě vzrůstal. V oktávě reálného gymnasia v tiché vinohradské ulici bylo sice jen dvacet žáků, z nichž šest bylo děvčat, dovedli však rámusit důkladně. Hoši si vyprávěli o včerejším zápase Slavie se Spartou, při čemž se ctitelé těchto dvou klubů častovali podivnými názvisky,

čtyři dívky stály v hloučku u okna a poslouchaly se zájmem snědou, černovlasou Karlu Malínskou, která jim líčila mnohomluvně své triumfy na tennisu a horoucí lásku svého kavalíra-právníka, který se prý tuze zahleděl do Karliných černých očí. Karla se ráda chlubila, její spolužačky to dobře věděly, přes to však poslouchaly, jen Míla Černá se významně usmívala a šeptala ironické poznámky Květě Doležalové. Neměly se s Karlou rády, neboť Míla trochu žárlila na společenské úspěchy své spolužačky a nikdy si nedala ujít příležitost, aby dokázala, že Karla má příliš bujnou fantasii, vypravuje-li o svých ctitelích. Nikdo si nevšímal Dany a Mani, které seděly v lavici, hlavy těsně vedle sebe a rokovaly o budoucnosti nové československé hvězdy na filmovém nebi.

Ranní květnové slunce rozhodilo zlaté paprsky po třídě a zachytilo se pak raději v Daniných plavých vlasech. Bylo to rozhodně vděčnější, nežli ozlacovat špinavé stěny oktávy, ozdobené stopami mokré houby, s níž hráli oktaváni s velkou zálibou v přestávkách kopanou a házenou.

Pronikavý zvuk zvonku ukončil rázem všecky debaty. Hoši i dívky spěchali na svá místa, chystali rychle latinu a shledávali sešity. Byl již začátek

května a maturita se neodvratně blížila, proto byu práce v oktávě nyní nejintensivnější. Dana se rychle naklonila ještě k Máně a varovně zašeptala: „Nikomu ani slovo, Máňo! Povíme si o tom na cestě ze školy a odpoledne k nám přijdeš.“ „To se rozumí samo sebou,“ odvětila Máňa. „Snad bychom o tom nemluvily s ostatními děvčaty! Karla by se tam přihlásila první. Divím se, že si toho také nepovšimnula!“

Profesor latiny vstoupil do třídy a šum umlkl. Dana a Máňa byly však po celé dopoledne hrozně roztržité a hlavně Dana se dopustila skoro ve všech předmětech různých přehmatů, což jí vyneslo káravé poznámky profesorů a škodolibý úsměv Karlin. Dana byla první ze třídy a ctižádostivá Karla ji nemohla nikdy dohonit, ačkoliv se také učila velmi dobře. Vždy měla o jednu nebo dvě dobré víc nežli Dana a záviděla jí pošetile její postavení premiantky. Mimo to byla Dana hezká a oblíbená u hochů, což také stačilo Karle, aby Danu tuze nemilovala. Veselá Dana o její přátelství tuze nestála. Již od primy si oblíbila Máňu Kadlecovou, skromnou, tichou hnědovlásku, ježstudovala s napětím všech sil, byla však dobrosrdečná a Danu zbožňovala.

Byla jedinou dcerou nezámožné vdovy, pensistky a Danino přátelství jí bylo nejen drahé, nýbrž i prospěšné. Byla u Dany jako doma a již několikrát s ní prožila krásné prázdniny na venkově. Dana neměla sestry a proto přilnula k tiché, klidné Máně, která ochotně podléhala jejímu bujnému temperamentu.

Onoho památného květnového dne, kdy Dana Jiříkovská nalezla tak snadnou cestu k splnění svého zářivého snu, zdálo se oběma dívkám vyučování nekonečným. Konečně přece zazvonilo naposledy, profesor odešel ze třídy, v níž bylo poslední hodinu nesnesitelné vedro a hoši i dívky se hlučně chystali domů. Chlapci si rychle umlouvali, kde se odpoledne sejdou k společnému učení k maturitě, Karla Malínská sdělovala tajemně Květě, že má odpoledne schůzku se svým právníkem. Pudřenky vyrukovaly, otevřená okna, jež sloužila za zrcadla, byla plně obsazena, dívky nasazovaly výbojně radiovky, hluku a smíchu byla plná třída.

„Máňo pospěš si!" nabádala Dana přítelkyni. Nemohla se dočkat, až budou samy, aby si ještě důkladně pohovořily o Danině smělém plánu.

Konečně vyšly z budovy gymnasia do jarního dne, zlatého květnovým sluncem. Několikeré „Na-

zdar“ se ozvalo, pak zamířily obě, Dana i Máňa, postranní ulicí k Vršovicům. Spěchaly, aby byly z doslechu ostatních, teprve ve vilové ulici za vodárnou se Dana rozhovořila.

„Nebude to skvělé, Máňo? Nežli budu přijata, uplyne nějaká doba, zatím budu mít po maturitě a nikdo mi do toho nebude mluvit. Na podzim snad již se může nový film objevit v biografech!“

Dana neměla patrně velké ponětí o tom, jak filmy vznikají, protože si vše představovala tak tuze snadné a rychlé. Máňa byla ještě méně zkušená a proto se o tom ani dále nešířila. Ostatně v hloubi duše všemu ani vlastně nevěřila.

„A co tvoje rodina, Dano?“ připomněla náhle své přítelkyni možné nesnáze.

„Ach moje rodina!“ povzdychla tragicky Dana. „Ta již dávno se mnou nesouhlasí!“

Kdo by ji byl slyšel, byl by si učinil zcela nesprávný pojem o rodině Jiříkovských. Byla to však rodina nejvýše spořádaná, žijící v pěkném blahobytu, za který děkovala již po několik generací výnosnému řemeslu — výrobě sudů.

Dana se vždy mírně otřásla, kdykoliv musila přiznat, že její tatínek vyrábí sudy! Zdálo se jí to tak hrozně všední a nepoetické. Toužila marně od

dívčích let, aby tatínek vyráběl aspoň parfumy nebo křišťálové nádoby — avšak sudy! Před otcem se o své nechuti nesměla ovšem zmínit, v tom ohledu neznal bodrý pan Jiříkovský žertů, ačkoliv jinak svou hezkou dcerušku zbožňoval. Byl na své řemeslo právem hrdý, vždyť mělo pro jeho rodinu opravdu zlaté dno.

Již někdy v sedmdesátých letech minulého století přišel první Jiříkovský do Prahy; skončil tam obligátní „vandr“ a usadil se ve Vršovicích, kde si otevřel bednářství. Specialisoval se na výrobu sudů a závod zkvétal. To byl Danin dědeček a její otec si postavil již před válkou pěknou továrnu na sudy a pro svou rodinu hezkou vilku nad Vršovicemi, na rozhraní Vinohrad. Oženil se bohatě s dcerou pražského zlatníka a vychovával své děti zcela moderně. Dana měla bratra, jenž byl pravým tatínkovým synem a vážil si jeho řemesla. Vystudoval obchodní akademii a pracoval již dva roky v otcově továrně. Posmíval se dobromyslně Daně, které se sudy nelíbily a připomínal jí ochotně, že by nežila tak hezky pohodlně, kdyby jich nebylo. Danina maminka byla také trochu příčinou toho, že se dcerušce tatínkovo „řemeslo“ zdálo málo poetickým. Byla ze zlatnické rodiny a hleděla na

sudy také trochu s patra. Byla to však přes to výborná, trochu starosvětská maminka, plná strachu o svou dceru. Moderní svět se jí pranic nelíbil, ani dceřino studium. Nejraději by Daně chystala od jejího dětství výbavu a provdala ji v osmnácti letech za nějakého vážného, solidního muže podle svého výběru. V této otázce docházelo vůbec mezi Danou a maminkou k častým sporům. Dana tvrdila, že si ženicha vybrat nedá a paní Jiříkovská zase naříkala nad tou dnešní dívčí mládeží. O filmu nechtěla ovšem ani slyšet a zavrhovala vesměs všecky filmové hvězdy obojího pohlaví.

Máňa, která byla u Jiříkovských jako doma, tohle všecko věděla a proto připomněla Daně, že se její smělý plán asi setká s velkým odporem.

Dana však byla plna odvahy. „Doma ovšem nic neřeknu. Vše si zařídím sama. Odpoledne ke mně přijdeš a vyplníme dotazník!" Šly právě kolem filmových továren AB a Dana se snivě zahleděla na šedivé, nevlídné zdivo. V duchu se již viděla hvězdou atelierů a plátna.

„Přihlásíš se svým jménem?" zeptala se ještě Máňa, která byla praktického ducha a myslela na všecko.

Dana se zamyslila. — „To asi nepůjde, k vůli

mamince a tatínkovi. Vymyslím si nějaké filmové příjmení. Dana si asi ponechám, pro film se báječně hodí!"

Máňa se zasmála. „Konečně se tedy se svým jménem smíříš!" Danino jméno bylo další bolavou stránkou mladého života Mániny přítelkyně. Kdo to také kdy slyšel, aby se moderní děvče jmenovalo Daniela! Děkovala za své starozákonní jméno jakémusi strýci-podivínovi z maminčiny strany, který dal holčičce do vínku stříbrné příbory hned pro dvanáct osob, (byl zlatníkem a proto byla tato štědrost vysvětlitelna), vymínil si však, že dostane jméno po něm. A tak byla Jiříkovských dcerka pokřtěna na Danielu. Její bratr nedostal sice příbory, za to se však jmenoval krásně Zdeněk, což mu Dana hrozně záviděla. Ve filmu se však toto neobvyklé jméno uplatní! Máně se ostatně líbilo, vždyť bylo tak vzácné, co bylo proti tomu „Máňa", kterých běhá po světě na tisíce?

Blížily se již k Daninu domovu. Před hezkou vilou se zahradou, plnou jarních květin, potkali mladého muže, který uctivě dívky zdravil. Máňa se do krve zarděla, Danin pozdrav byl však velmi úsečný a lhostejný. Nechtěla vidět nadšený pohled mladého muže, který se ještě ohlédl, dokonce se

zastavil na rohu s kloboukem v ruce. Byl to tatínkův úředník z továrny, jeho pravá ruka, jak pan Jiříkovský do omrzení opakoval. Mimo to byl z dobré rodiny, měl kdesi na venkově stateček, na kterém mu hospodařila maminka, byl výborný v účetnictví i v korespondenci, plat měl také slušný — zkrátka, Dana o něm slyšela denně chvalozpěvy, až se jí docela zprotivil. Její sympatie nezvýšila ani ta okolnost, že Pavel Hošek byl hezký hoch a hrál výborně tennis, ploval jako ryba a byl nejlepším kanoistou ve sportovním klubu. Marně však se ucházel o Daninu přízeň. Dana byla dosud úplně imunní proti mužskému dvoření a zřejmá záliba jejích rodičů v tomto mladém muži jí ho dokonale zprotivila. Zato se líbil Máně, hrozně se jí líbil a Dana si proto dělala ze své přítelkyně nemilosrdné žerty. Máňa skutečně zapomněla ihned na filmové plány a viděla jen Pavla, který, bohužel, měl oči jen pro Danu. „Ty's opravdu k němu zlá, Dano!" řekla vyčítavě.

„Ke komu?" tvářila se Dana nechápavě.

„K . . . panu Hoškovi! Nevím opravdu, proč ti je tak protivný!"

„Vůbec se jím nezabývám!" odsekla Dana. „Dávno jsem ti již říkala, že ti ho přenechám!"

„Kdyby mne chtěl," povzdychla Máňa, která neměla před Danou tajemství a svěřila se jí již se svou neopětovanou láskou.

Došly k Jiříkovských vile a rozloučily se se slibem, že Máňa brzy odpoledne k Daně přijde. Budou se učit a pak napíší spojenými silami onen dotazník. Dana otevřela vrátka a rozběhla se po bílé cestičce k domu, Máňa se vrátila kousek zpět. Bydlila nedaleko, ve Vinohradské ulici, Jiříkovských vila byla v Ruské třídě. Mániny oči pátraly v ulici. Měla štěstí. Pavel Hošek stál ještě na rohu a hleděl k Danině vile. Neviděl Máňu, ačkoliv přešla kolem něho, tak byl ponořen v myšlenky, které se jistě zabývaly jen zlatovlasou dívčinou s podivným jménem Dana, která ho úmyslně mučila lhostejností.

Mánina tvář zesmutněla. Ano . . . Dana je ovšem mnohem hezčí nežli prostá Máňa, malá hnědovláska, která nevyniká ničím, ani krásou ani nadáním, ani bohatstvím. Jen ti, kdož ji znali, věděli, že je Máňa dobrá duše, že by dovedla vroucně a obětavě milovat, kdyby nalezla muže, který by stál o její lásku. Pavel Hošek však netušil, že způsobil již velký žal přítelkyni svého ideálu, jistě bez úmyslu, protože to byl hodný hoch a měl dobré srdce.

Odpoledne přišla Máňa v určenou hodinu k Daně. Jiříkovská ji vlídně přivítala a vyzvala ji, aby jen šla do Danina pokoje, kde ji dcera již očekává. Paní Jiříkovská byla malá, trochu korpulentní maminka, svěží, dobrácké tváře. V jejích světlých vlasech nebylo ještě vidět stříbrných vláken, její modré oči se vždy laskavě a vesele usmívaly; nikdy nezahálela; vařila, šukala po vile, uklízela nebo šila. Dnes seděla v obývacím pokoji u šicího stroje, obklopena záplavou bílého plátna a šila nové povlaky. Byla ideální hospodyní ze starých dob a její manžel ji zbožňoval právě proto, že mu vykouzlila útulnou domácnost po starém, dobrém vzoru našich maminek. Pan Jiříkovský také nehoroval pro moderní život, musil však přece ustoupit a učinit některé ústupky. Když si měl koupit auto, nespal několik nocí a jeho žena s ním. Věděl sice, že pro něho, jako pro každý obchod, není auto přepychem, nýbrž nutností, nemohl se však dlouho odhodlat k této moderní vymoženosti. Dal se konečně přemluvit svým synem, který sice zdědil rozšafnost otcovu i dědovu, přesto však měl všecky vlastnosti moderního obchodníka. Přece však měla z auta největší radost Dana. Však nedala jinak a jakmile minuly v říjnu její osmnácté narozeniny, učila se

řídit a byla nesmírně pyšná na svůj vůdčí list. Tatínek Jiříkovský se tomu již nenaučil a všecky obchodní cesty musil obstarati jeho syn. Zdeněk byl velmi opatrný a chladnokrevný a přece měla maminka vždy zlé hodiny úzkostí, kdykoliv byl na cestách. Když si však, přes všecky protesty, vyjela Dana sama, tu zmírala ubohá paní Jiříkovská strachem.

Máňa vešla do Danina bílého pokojíku, kde bylo na stole plno knih a sešitů, mezi nimiž seděla Dana, zřejmě hluboce zamyšlená.

„Že již konečně jdeš!" přivítala svou přítelkyni. „Myslím stále na ten článek! Pojď, napíšeme hned přihlášku!"

Za chvíli seděly vedle sebe, skloněny nad dotazníkem, vystřiženým z časopisu a horlivě vyplňovaly jednotlivé rubriky. Když Dana popsala svůj zjev, zastavila se u otázky, pro který herecký obor v sobě cítí talent. Pro milovnické úlohy? Pro tragické? Či pro komické?

„Co myslíš, Máňo?" tázala se vážně.

„Věru nevím! Snad pro milovnické...," mínila Máňa, znalecky pátrajíc v Danině svěží tváři, jako by v ní mohla vyčísti zvláštní nějaké vlohy pro tento obor filmového umění.

Dana vybuchla rozpustilým smíchem. „Co tě to napadá? Snad bych to nenapsala!"

„Myslíš tedy, že by z tebe byla tragédka?"

Dana si rychle představila nějakou tragickou úlohu, na niž se pamatovala z divadla a — smála se ještě hlasitěji.

„To není také to pravé! Tragédkou nebudu!"

„Napiš tedy: pro mladistvé úlohy! Ať si sami vyběřou, však tě vyzkoušejí! A nezapomeň na svůj zpěv. Ten ti jistě pomůže!"

Dana souhlasila a dotazník byl šťastně vyplněn, pečlivě prohlédnut, dán do obálky a opatřen adresou.

„Kam si dáš poslat odpověď? Snad domů?"

„Co tě napadá! Již jsem o tom přemýšlela také. Do školy, to není možno, snad by mne ani nepřijali, kdyby věděli, že chodím ještě do školy! Víš co? Dám si dopis poslat na tvou adresu! Tvá maminka je tak hodná, jistě mi to udělá! Neříkej jí však, o co jde! Řekni jen, že pro mne přijde na tvou adresu dopis, aby mi jej po tobě poslala!"

Máňa souhlasila i s tím. Však Dana věděla, že nemá nad ni obětavější přítelkyně!

Ještě téhož dne donesla Dana dopis do nejbližší poštovní schránky. Máňa ji doprovázela a vzrušeně

se ještě zahleděla na schránku, v níž zmizel právě Danin dopis, který snad rozhodne o jejím osudu.

Dana byla pak po celý večer v povznesené náladě. Po večeři zpívala nápadně ochotně, kdežto jindy se dala vždy dlouho prosit. Napadlo ji však, že se musí nyní hodně cvičit, aby její hlas při zkoušce opravdu vyhověl požadavkům zvukového filmu. Zpívala tedy s nezvyklým nadšením maminčiny a tatínkovy starosvětské písničky, arie ze starých oper a pak pro sebe a pro Zdeňka několik moderních. Zdeněk se na ni významně při večeři usmíval. Vysvětlil si podle svého její dobrou náladu, ovšem mýlil se naprosto. Viděl totiž dnes v poledne Pavla Hoška, když stál na rohu jako ve snách a hleděl za Danou. Zdeněk byl přesvědčen, že Pavlova vytrvalá láska přece obměkčila sestřino srdce a připisoval Daninu dobrou náladu citu, který konečně zvítězil v jejím srdci.

Paní Jiříkovská seděla ve své lenošce a s pýchou a láskou hleděla na Danu, jež stála u klavíru a zpívala. Zdeněk ji obětavě doprovázel a oba, bratr a sestra, tvořili rozkošný obrázek. Oba byli urostlí — dávno již přerostli malou maminku — Daniny vlasy zářily jako zlato, Zdeňkovy byly o stín tmavší. Oba měli temně modré oči, Daniny rysy byly měkčí,

Zdeňkovy mužnější; byli to dva krásní mladí lidé.

Tatínek Jiříkovský seděl na pohovce, ve „svém" koutku, kouřil svůj večerní doutník a v jeho kouři, při zvucích jasného, čistého Danina hlasu, vzpomínal na svého otce, který přišel jednou s tlumokem na zádech do Prahy a založil firmu „Karel Jiříkovský, výroba sudů a veškeré práce bednářské". Nedožil se synových úspěchů, ačkoliv se dočkal ještě rozkvětu svého obchodu. Hlavní vzrůst začal však teprve po válce a to byl dědeček Jiříkovský již na pravdě Boží. Ležel vedle své ženy na Olšanech, v rodinné hrobce. Co by asi řekl továrně a jeho dědici, Zdeňkovi a Daně? Však již brzy se změní firma! Bude se psáti: „Karel Jiříkovský a syn." Danina nová píseň vyrušila tatínka ze zadumání. Byla to jakási tuze rozpustilá písnička, protože Zdeněk přestal náhle hrát a vjel Daně bratrsky do vlasů. Dana mu útok vrátila a bylo by došlo asi k pěstnímu zápasu, kdyby se do toho nebyla vložila maminka. „Čertovská žába!" ulehčil si pan Jiříkovský a sáhl po druhém doutníku.

Dana již seděla na stole, v ruce měla Zdeňkovo pouzdro na cigarety, které mu obratně vykouzlila z kapsy, a zapalovala si cigaretu patentním zapalovačem tatínkovým.

Klid nastal teprve, když vrátila pouzdro Zdeňkovi. Maminka jen vzdychla: „Je to trápení s takovou moderní, splašenou žábou! Takhle vyvádí teď a což, až bude mít maturitu! To s ní nikdo nevydrží!"

Kdyby byla ubohá maminka jen tušila, jaké plány její podařená dcera má! Kdyby byla jen tušila, že chce být filmovou hvězdou — kdožví, co by se bylo stalo a hlavně, co by se bylo nestalo!

II.

Celý týden po této příhodě byl pro Danu pln rozčilujícího čekání. Denně vítala Máňu, ráno ve škole a odpoledne doma stejnou otázkou: „Ještě nic?" A denně odpovídala Máňa týmž lakonickým: „Nic!" Dana byla nervosní a její nálada hrozná. Vžila se již příliš do svého snu o filmové slávě a nechtěla věřit, že bude snad zklamána.

Její špatnou náladu zvýšilo však ještě to, že její neúnavný a vytrvalý ctitel, Pavel Hošek, ji v těchto dnech stále pronásledoval svou přítomností. Nechápala, proč, kdo mu dodal k tomu odvahy. Netušila, že původcem všeho byl její bratr Zdeněk, jenž trval stále na svém neblahém omylu, jenž začal v onen den, kdy spatřil Hoška na rohu ulice, jak

hledí, duchem nepřítomen, za Danou, vracející se ze školy. Vysvětlil si mylně sestřinu výbornou náladu onoho večera, jak mohl tušit, že učinila právě první krůček na trnité cestě slávy? Neopatrně prozradil Hoškovi svou domněnku a ubohý hoch se ocitl rázem v sedmém nebi blaženosti. Naděje, že si Danu přece získá, vstoupila mu do hlavy, a byl přesvědčen, že zvítězí tím spíše, čím častěji bude ho Dana vidět. Odhodlal se tedy a obě přítelkyně ho náhle pravidelně potkávaly na cestě ze školy. Po prvé to Dana pokládala za náhodu a smířila se s nevyhnutelným. Nemohla přece tatínkova nejlepšího úředníka příliš břitce odbýt. Byla dokonce dosti přívětivá a Hošek zářil štěstím. Ubohá Máňa zůstala nepovšimnuta při této první schůzce a přece byla šťastna. Stačilo jí, že je s ním, že může aspoň poslouchat jeho veselé, rozmarné vyprávění.

Po druhé však se Dana tvářila velmi nemilosrdně a zábava byla jednostranná. Hošek se pokoušel dívky bavit, Dana mlčela nebo odpovídala jednoslabičně a tu se Máňa přece osmělila a stala se živější a hovornější. Tak to zůstalo pak po celý týden a Hošek byl odkázán jen na Máňu, neboť Dana se mračila a odmítala každý pokus o sblížení.

V sobotu to konečně propuklo. Filmová společ-

nost se dosud neozvala, zato Hošek byl denně na místě a vytrvale vnucoval Daně svůj doprovod.

Dana zuřila. A při obědě si rozhořčeně posteskla tatínkovi a mamince.

„Nechápu, co si ten Hošek myslí!" rozčilovala se, pojídajíc přes svůj hněv již druhou porci třešňových knedlíků. „Denně na nás čeká na cestě ze školy! To dříve přece nikdy neučinil! Co ho to vůbec napadá?"

„A mrzí tě to tolik, Danuško?" tázal se nevinně Zdeněk, jenž v sobě zřejmě tajil romantickou povahu, neboť byl přesvědčen, že Danin odpor k Hoškovi má pouze zakrýti její lásku.

Dana však na něho bojovně pohlédla.

„To bych řekla, že mne to mrzí!" řekla ledově, „a neumoudří-li se sám, myslím, že mu situaci truchu objasním!"

Zdeněk se nedůvěřivě usmíval a maminka se do toho vložila, protože se nemohla již na to dívat, jak to pošetilé děvče šlape po svém štěstí.

„Hošek je hodný hoch, Dano, a nenalezneš věru tak snadno lepšího! Je pořádný . . ."

„Já vím," vpadla jí Dana nezpůsobně do řeči, „a je hezký, má statek, dobrý plat a tatínek ho udělá ředitelem . . . to už umím zpaměti. Mně to je však

úplně lhostejné, protože mne k tomu nedostane!"

Maminka jen vzdychla a tatínek se usmál na Danu: „Tak mluvíš teď, děvče," přidal také svou moudrost, „za pár let budeš zpívat jinou! Hošek je výborný hoch a basta! A urážet ho nesmíš!"

Dana zkřivila pohrdavě rty. „Vy jste se do něho nějak zamilovali! To je lásky!" Pak dodala energicky: „A já toho mám vůbec dost, toho dření! Pojedu na výlet! Nepotřebuješ dnes auto, tati?"

„Nepotřebuji . . . víš však, že nemám rád tvé vyjížďky. Snad by mohl s tebou jet Zdeněk!"

„Nemohu, tatínku!" zněla energická odpověď. „Dnes je sobota, jsem pozván na tennis k Olbramovům!"

Dana významně zamžikala očima. „Zdeněk nemůže, tatínku, to je naprosto jisté! Musí hrát tennis se slečnou kandidátkou mediciny! To je švanda, sudy a medicina!" smála se rozpustile.

„Mlčíš, ještěrko!" zlobil se Zdeněk. „Počkej jen, pomstím se ti!"

Dana se jen smála. Olbramovi měli vilu vedle Jiříkovských. Pan Olbram byl lékař a jeho jediná dcera, černovlasá Milena, studovala také medicinu. Bylo to veselé, švitorné děvče, temperamentní brunetka, která okouzlila vážného Zdeňka. Byl jejím

partnerem na tennisu a sobotní odpoledne patřilo již od jara Mileně. Nezdálo se, že by veselé medičce bránily sudy tatínka Jiříkovského v upřímném přátelství k dědici továrny a Zdeněk snil v nestřežené chvíli o tom, jak by se vyjímala na vrátkách jejich vily tabulka: „MUDr. Milena Jiříkovská, praktická lékařka. Milena totiž svou vědu zbožňovala a vyslovila se již několikrát, že dostuduje v každém případě a zdědí otcovu praxi. Zdeněk její zálibu chápal byl sám svědomitý muž práce a vážil si každého povolání. A proti Mileně nemohl nikdo říci ani slůvka!

„Pojedu sama!“ rozhodla tedyDana, přes maminčiny zoufalé pohledy. „Vezmu s sebou Máňu, musíte přece uznat, že po té dřině si zasloužíme osvěžení!“

„Víš, jak tě nerada pouštím samotnu!“ pokusila se paní Jiříkovská ještě o námitku.

„Neboj se, mami, jezdím opatrně! Musím na vzduch, sice se tu zalknu!“

Rodiče této dívky ohrožené zalknutím ovšem netušili, že se dusí rozčilením a strachem, že nebude přece slavnou filmovou hvězdou. Nechápali proto její nervositu a litovali ji dokonce, že se musí v květu mládí tolik trápit učením.

Mlčky tedy dostala Dana svolení k vyjížďce, ačkoliv paní Jiříkovská prožívala trpké hodiny strachu a úzkosti, kdykoliv si Dana sama vyjela autem. Marně ji dcera ujišťovala, že je opatrná, že opatrnost a chladnokrevnost jsou dědičnými vlastnostmi v rodině Jiříkovských, paní Jiříkovská se nemohla smířit s touto moderní vymožeností, pro ni nebylo děvče-studentka s chlapeckými choutkami vůbec děvčetem. Litovala stále, že nebyla maminkou z osmdesátých let minulého století. Její dcera by jí tenkrát působila jistě mnohem méně starostí!

Dana neměla doma dnes klidu. Celý týden čekala marně na touženou zprávu, musila mimo to snášeti přítomnost Pavla Hoška, to bylo více, nežli mohla snésti. Zvolna vítězila v její mysli myšlenka, že přece snad se stala obětí podvodu, že celá tato věc byla jen klamem. Potřebovala nutně čerstvý vzduch a proto spěchala hned po obědě k domovníkovi, který byl také šoférem, neboť tatínek Jiříkovský se přece raději svěřil zručnému šoférovi z povolání, nežli Zdeňkovi nebo dokonce Daně, ačkoliv byli oba dobří řidiči.

„Pane Krško, auto! Pojedu na výlet!" volala Dana.

Krška se jen usmál a běžel ochotně do garáže.

Měl slečinku Danu rád a uznával ochotně její šoférskou zdatnost.

Za chvíli seděla již Dana u volantu a mávala vesele radiovkou na maminku, která stála u okna a sledovala se starostlivou tváří svou dceru.

Vyjela obratně ze zahrady a zamířila nejdříve k Máně.

Byl jásavý květnový den, plný slunce, město nabylo nového, rozradostněného vzhledu. Nebylo opravdu možno zavřít se dnes v pokoji a učit se k maturitě. Dokonce i špatná Danina nálada a zklamání ustupovaly do pozadí, když vyjela do ulic, ozlacených paprsky slunce.

Zastavila před domem, v němž bydlila Máňa a zahoukala obvyklé znamení. Mánina hlava se zjevila ihned v okně. Dana vyskočila z vozu a zakývala na svou přítelkyni. „Máňo, rychle! Pojedeme na Barrandov!"

„V pěti minutách jsem hotova!" zněla nadšená odpověď. Mánina tvář zářila. Čím byla Dana v tomto týdnu mrzutější, tím veselejší byla Máňa. Příčinou její dobré nálady byl jistě denní doprovod pana Hoška a zábava s ním, kterou jí Dana tak ochotně přenechávala.

Netrvalo to skutečně déle nežli pět minut a

Máňa vyběhla z domu, všecka jaksi změněná. I radiovku měla bojovněji nasazenu a — hrůza! Dokonce si trochu přibarvila pusu! Nebyla ta malba tuze dokonalá, protože ji provedla v šeré předsíni, aby maminka neviděla, bylo to však neklamné znamení, že Máňa začíná doufat ve zdar své lásky.

„Dano, tys zlaté děvče! To byl skvělý nápad! Kdo by se učil, je-li tak božské jaro!"

Dana, jež chápala dobře Mánino citové rozpoložení, pohlédla trochu udiveně na rudé rty své přítelkyně a pokynula pak krátce: „Nasedej! Rozumí se, že dopis nepřišel?"

„Nepřišel, Dano! Je mi to hrozně líto, snad ještě přece přijde!"

„Nevadí!" Dana mávla ledabyle rukou a usedla k volantu.

„Pojedeme na Barrandov! A namluvíme si prvního chlapce, který bude za to stát. Mám dnes náladu!"

Máňa ztrnula při té bohaprázdné řeči, která byla u Dany vskutku neobvyklá. Vždyť dosud o chlapce vůbec nestála, čehož důkazem byl nešťastný Pavel Hošek. Kéž by konečně jen nahlédl, že jsou také jiná děvčata na světě, jež jsou hodna obdivu, třeba že nemají zlaté vlasy jako Dana!

Vůz jel pražskými ulicemi, zadýchanými jarním šumem, vyšperkovanými sluncem a úsměvy žen. V očích plály nebezpečné ohníčky, jež rozdmychalo jaro, postavy byly pružnější, rty vábily měkkým úsměvem, jenž hovořil o radosti ze života a o lásce, jež byla omamnější ve slunci nežli v šerých zimních večerech.

Byl zkrátka květen a také Danin vůz zpíval nějakou radostnou melodii. Nebylo možno mít špatnou náladu, ačkoliv ještě nepřišel dopis, který měl z Dany Jiříkovské učinit slavnou filmovou hvězdu!

Na Barrandově bylo rušno. Slunce svítilo žhavě, skoro letně do rudých slunečníků, hudba hrála, u stolů vřel smích, světlé úbory dívek a žen tvořily pestrý, vlnící se obraz. A dole se třpytila řeka, rozčeřená právě hlubokou, zpěněnou brázdou motorového člunu, jehož záď byla skoro skryta v bělavé pěně vln. Malé plachetní loďky s bílými plachtami vyhlížely jako dětské hračky, tak lehce klouzaly po třpytivé vodní ploše.

Dana zabezpečila vůz a nechala ho stát mezi ostatními auty, jichž tu bylo již dosti. Na terase byl náhodou prázdný stůl pod červeným slunečníkem; u něho se obě přítelkyně usadily a Dana objednala kávu.

Melodie hudby vířily teplým vzduchem a Máňa se stávala ve své zamilovanosti dokonce sentimentální. Hleděla snivě na řeku a představovala si v duchu, jak by tu bylo krásně — kdyby . . . kdyby seděl vedle ní Pavel Hošek a měl pro ni také takový milý pohled a úsměv, se kterým vítal vždy necitelnou Danu . . .

Tato Dana, kterou Máňa nazvala ve svých myšlenkách necitelnou, krutou dívkou bez srdce, si ani nevzpomněla na svého neblahého ctitele. Zapomněla dokonce na své filmové sny a rozhlížela se zcela vesele po rušném okolí. A tu upoutal její pozornost vedlejší stůl, odkud zněl rozpustilý, bujný smích. Zahleděla se tam a její pohled mimoděk utkvěl na malé společnosti tří lidí, kteří se asi výborně bavili. Aspoň dva z nich — dívčina trochu nápadně upravená, s rudě nalíčenými rty, s vlasy do plava odbarvenými, v šatech, jež uplatňovaly více nežli bylo třeba, její štíhlou, moderní postavu. Kouřila cigarety z dlouhé špičky a smála se rozpustile vtipům svého souseda, ulízaného elegána v bezvadném obleku. Proti této dvojici seděl mladý muž, který k nim jaksi nepatřil. Byl nápadně oblečen, měl drobnou, snědou tvář, tmavé vlasy dozadu sčesané a vyhlížel nějak svěže mladě proti

dívce a jejímu rytíři. Nemluvil mnoho, kouřil klidně a jen někdy odpověděl na poznámku dívčinu; bylo však patrno, že nalíčená krasavice by se raději bavila s ním, nežli s ulízaným švihákem, její pokusy neměly však velkého úspěchu.

Mánin pohled se právě násilím odpoutal od řeky a její myšlenky se vrátily ze sladkého snění o rozkošném výletu po řece s Pavlem Hoškem, do skutečnosti, která nebyla naprosto tak krásná. Zapátrala, kam se Dana tak upřeně dívá a spatřila také trojici u sousedního stolu.

„Dano," šeptala své přítelkyni, „ta vyhlíží také jako by byla od filmu!"

„Také?" urazila se trochu Dana, která přes sv zklamání s dopisem, se pokládala přece již za budoucí členku filmového národa.

„A ten její rytíř!" smála se Máňa. „Líbí se ti ten ulízaný panák? Ten druhý je rozhodně lepší!"

„Také se mi zdá," uznala Dana, „jako by k nim nepatřil! Poslouchej... opravdu mluví o filmu!"

Nalíčená dívčina vypravovala právě jakousi historku, jež se stala při filmování. Byla tedy přece z tohoto oboru. Historka byla asi příliš rozpustilá, poněvadž dívčina ztlumila hlas a naklonila se k elegánu, jenž dychtivě naslouchal. Druhý mladý muž

se nápadně odvrátil a jeho pohled se setkal s Daniným a utkvěl na ní. Dana se proti svému zvyku zarděla, přijala však němé vyzvání, v němž byl obdiv; pak se oči neznámého zasmály, Dana skutečně dosud neviděla nikdoho, kdo se tak dovedl očima smát ... Nemohla odolat a odpověděla také úsměvem.

Máňa sledovala tuto němohru a s úžasem pozorovala Danin zájem. Snad udeřila také její hodina? Až dosud si tropila ze všech mladých mužů smích, ze všech, i z Pavla Hoška!

Naklonila se k Daně a šeptala významně: „Líbí se ti? Hezký hoch to je, kdoví, jak se dostal do této společnosti!"

Dana byla však plně zaujata zajímavou hrou pohledů. Neznámý nevěnoval své společnosti již vůbec pozornost, jeho zájem platil sousednímu stolu.

Dana se zamyšleně usmívala, pak vyňala ze své kabelky stříbrné pouzdro na cigarety, zapalovač, který uzmula doma tatínkovi a zapálila si cigaretu. Nabídla také Máně, ta však odmítla. Byla by sice tuze ráda kouřila, neměla však k tomuto „sportu" nejmenšího nadání. Dusila se při každém pokusu žalostně a kouř jí šel vždy do očí, takže se pokaždé rozplakala. Jedinou útěchou jí bylo, že Pavel Hošek

onehdy prohlásil, že kouření u žen naprosto odsuzuje. Ještě štěstí, že to řekl na ulici, jinak by si byla Dana jistě v nejbližší chvíli zapálila cigaretu.

„Máňo," šeptala Dana, „co jsem řekla, když jsme vyjeli? Že si namluvím prvního chlapce, který bude k světu! A tenhle se mi líbí!"

„Kdyby tě tak slyšela maminka, Dano!" pokusila se Máňa zkrotit svou přítelkyni, která se tak náhle rozhodla změnit své přísné zásady.

Dana však jen nezpůsobně zkřivila rty a vyfoukla nezbedně kouř do Mániny tváře.

„Co na tom! Je květen a za měsíc nás sedřou při matuře! Můžeme si tedy něco dopřát!"

Máňa jen zoufale pokývla hlavou. Zmínka o matuře se nehodila do tohoto jásavého odpoledne, v němž klíčily ve slunci podivné touhy...

Nabarvená dívčina u vedlejšího stolu zpozorovala již, že pozornost jejího protějšku je vábena jinde a prohlížela si směle obě dívky. Musila asi uznat, že svěží Danina krása ji předčí, neboť její hlas zněl nyní mrzutě a její podmalované oči bombardovaly mladého muže vyčítavými pohledy.

Konečně pozbyla naděje, že ho upoutá a povelela k odchodu.

„Půjdeme, Fredy," řekla hlasem, který se zdál

Daně protivně ostrým, „nudím se tu! Půjdete také, doktore?“

Mladý muž, jemuž oslovení patřilo, posadil se pohodlněji a zapálil si novou cigaretu.

„Nepůjdu ještě! Začíná se mi tu teprve líbit!“

Dívčina se ironicky usmála a šlehla pohledem po Daně. „Nebudeme tedy překážet . . mnoho štěstí!“

Fredy zatím zaplatil a vstal. „Nepůjdete opravdu doktore?“ ptal se protáhlým, jaksi líným hlasem. „Večer bychom si mohli vyjet na flám . . . Zuzy má dnes volno!“

„Nemám dnes náladu! Zítra do práce, slečno Zuzy!“ připomněl dívce, která se suše zasmála.

„Děkuji za připomenutí,“ řekla pichlavě a odcházela, nevěnujíc již ani pohledu mladému muži který se vesele usmíval. Její hněv či zlost ho zřejmě bavila.

Dana i Máňa na sebe významně pohlédly.

„Ta zuří,“ šeptala Dana.

„Myslíš, že je od filmu?“ ptala se Máňa.

„Nevím — něco velkého asi nebude! Ten kavalír za ni platil!“

Dana měla v této nerozřešené otázce přísné názory. Hájila tvrdošíjně zásadu, že si děvče nemá dát nikdy nic od chlapce platit. Tatínek jí vštěpoval

od mládí tuto pravdu. Každý za své — tím si uhájíš nejlépe svou samostatnost a nejsi nikomu ničím povinen. Proto odsuzovala Dana jaksi instinktivně děvče, které si svou útratu neplatilo samo.

Mladý muž u sousedního stolu osaměl. Jeho pohled pronásledoval nyní vytrvale Danu, která se nepatrně usmívala.

„Dano, ty hrozně koketuješ!" hrozila se Máňa.

„Mlč, věčný mravokárce!" zněla tlumená odpověď.

„Mně se zdá, že si za chvíli k nám přisedne!" šeptala Máňa, kterou toto dobrodružství začínalo bavit. „Co uděláš, Dano?"

„Nic — nabídnu mu židli!"

„Ty's hrozná! Co to do tebe vjelo?"

„Jaro!" smála se Dana. „Poslyš!" dodala pak šeptem. „Učiní-li to, ať ti nenapadne, prozradit, kdo jsme! Jsme písařky na stroji z nějakého obchodu a máme dnes volno!"

Máňa se tiše smála. Tahle Dana! Kde se to v ní vzalo? Nedomyslila však, neboť mladý muž od sousedního stolu vstal opravdu a přistoupil k nim.

Máňa dusila smích, Dana se mistrně přemáhala a tázavě se na něho zahleděla.

Uklonil se zdvořile a obrátil se k Daně.

„Dovolí dámy, abych si přisedl? Doktor Bureš," představil se a v jeho pohledu byla prosba.

„Prosím," řekla Dana a doktor Bureš si sedl vedle ní.

Rozmluva s počátku vázla, hlavně proto, že Máňa byla zachvácena hrozným kašlem, který měl maskovat smích.

Bureš na ni soucitně pohlédl.

„Slečna je nachlazena?" ptal se zdvořile.

„Trochu," odpověděla za ni Dana a dodala směle: „To je z kanceláře. Táhne to u nás hrozně!"

Doktor Bureš na ni pátravě pohlédl. „Slečny jsou zaměstnány v kanceláři?" ptal se se zájmem.

„Ano, píšeme na stroji. Dnes je sobota, proto máme odpoledne volno! Hrozně fádní a únavná práce, věřte, ačkoliv někdy je u nás dost veselo. Je nás osm děvčat v kanceláři!"

„Kde jste zaměstnány, slečny, smím-li to zvědět?" pátral. Měl trochu pocit zklamání. Vyznal se dosti dobře v lidech a byl by řekl, že tyto dvě dívky patří jinam, nezdálo se mu, že jsou také z řad malých úřednic, které se chtějí v sobotu odpoledne bavit.

„To je tajemství," smála se Dana. „Nesmíme

prozradit svého šéfa, mohlo by se stát, že by nám na prvního strhl s platu!"

Máňa přestala kašlat a snažila se vypadat vážně.

„Máte pěkný plat, slečny?"

„Ujde to... neškodilo by, kdyby to bylo lepší. Co pak se dnes dokáže se třemi stovkami."

Máňa šlápla pod stolem Daně na nohu a doktor Bureš bezděky pohlédl kriticky na Danin zjev. Její elegantní šaty, krásná kabelka z krokodilí kůže, její prostý, však drahocenný prsten, jediný, který měla, to vše se jaksi neshodovalo s těmi třemi stovkami měsíčního platu. Máňa byla oblečena prostěji, avšak také velmi pěkně.

„Kdybychom nalezly něco lepšího," pokračovala neomylně Dana, „ochotně bychom měnily!" A usmívala se žádostivě na Bureše, jako by čekala, že jí hned nabídne místo nejméně za tisícovku.

Doktor Bureš pochopil a využil příležitosti. Zlatovlasá Dana se mu neobyčejně líbila, očarovala ho na první pohled, což se mu obyčejně nestávalo. Vyňal tedy z kapsy notýsek a tužku.

„Snad bych vám mohl býti nápomocen," řekl „jsem advokát, znám tedy dosti lidí. Musím však znát vaše jméno, adresu a pak vaše znalosti... Zaznamenám si to, dovolíte-li!"

„S radostí!“ souhlasila Dana, nedbajíc varovných pohledů Mániných. „Pište, pane doktore. Já se jmenuji Máňa Kadlecová a bydlím na Starém Městě, Celetná ulice 15, má přítelkyně je z Vinohrad, Růžena Nosková, Fochova 50. Stačí to? Umíme psát na stroji, stenografovat, tancovat...“

Doktor udiveně vzhlédl a setkal se s pohledem modrých Daniných očí, pak uslyšel její smích. „To si nemusíte ani psát!“ smála se rozpustile a Máňa dostávala zase záchvat kašle.

Doktor Bureš zavřel notýsek. „Čertovo děvče,“ řekl si v duchu, „vsadil bych se, že si ze mne tropí žerty...“ Protože se však již zahleděl příliš do Daniných očí, nepřemýšlel raději o této záhadě a spokojil se její blízkostí. Smáli se vesele a zábava byla nyní upřímnější.

Letní večer se skláněl nad Barrandovem, řeka se stříbrně třpytila v paprscích zapadajícího slunce. Vzduch byl rozkošně měkký a vlahý a melodie hudby zněly mámivě v čarovném ovzduší večera.

Danin smích zmlkl, její oči hleděly podivně zasněně, její pohled bloudil po zelených březích řeky a vracel se pak vždy k mladému muži, jenž mluvil příjemným hlasem o všem možném. O svých cestách v cizině, o zelenavém moři, o kráse italských

měst. Máňa poslouchala, nevnímala však slov. Sladký květnový večer probudil v ní zase její smutnou lásku, sentimentální touhu po Pavlovi Hoškovi, který se až dosud kořil Daně.

Doktor Bureš se naklonil k Daně.

„Uvidíme se ještě, slečno?"

Dana litovala v této chvíli, že mu neřekla pravdu. Sama nechápala, čím se jí tak zalíbil. Čím déle s ním hovořila, tím více se divila, že tu seděl ve společnosti oné nápadné, nalíčené dívky a ulízaného, protivného muže. Několikrát se již chtěla zeptat, kdo to byl, nemohla se však k tomu odhodlat.

A nyní se jí ptal, zdali ji ještě uvidí! Co měla odpovědět?

Usmála se a její odpověď zněla neurčitě.

„Kdožví? Mám tak málo času."

Měl nějaké podezření, že nemluvila prve pravdu? Asi, neboť na ni pátravě pohlédl a zeptal se významně: „Naleznu vás podle adresy, kterou jste mi dala?"

„Pátrejte!" zasmála se v rozpacích a rychle vstala. „Musíme domů!"

Máňa ji dosti neochotně následovala. Nechtělo se jí odtud. Snila tak krásně ve večerní, sladké náladě ztichlého kraje.

Doktor Bureš dívky doprovázel a Dana přemýšlela usilovně, jak mu vysvětlí, že malá písařka na stroji má své auto.

Máňa tušila její rozpaky a škodolibě se na ni usmívala. Proč tolik mluvila? Máňa by se nikdy neodvážila takhle lhát! Ať si nyní pomůže z nouze! Tvářila se úmyslně lhostejně, jen kradmo pokukovala po Daně, která byla nápadně tichá.

Před restaurací se zastavili. Dana podala doktorovi Burešovi ruku a její hlas zněl vlídně a nevinně: „Sbohem, pane doktore! A mohu-li vám radit, nepátrejte po nás!“

„Nesmím vás doprovodit?“

„Raději ne!“ Pak se náhle rozhodla a šibalství jí zahrálo v očích. „Totiž — chcete-li, můžete!“

Nežli se doktor vzpamatoval, stála u svého vozu a otvírala úslužně dvířka.

„Svezu vás! Poroučejte, kam chcete jet!“

Doktor byl dokonale zmaten. Tato dívčina si z něho ztropila rozhodně žert! A přece se na ni nemohl hněvat. Tvářila se tak zkroušeně, jako zosobněné špatné svědomí. Uznal proto za nejlepší, pokračovat v této malé komedii.

„To je auto vašeho šéfa?“ zeptal se zlomyslně, „je to asi velmi laskavý a blahovolný pán!“

„Ano, je hrozně hodný! Půjčil nám svůj vůz ... Můžete klidně nasedat, nebojte se, že vás někde nabourám! Jsem vyučená šoférka ... jezdím s taxi, jsem-li náhodou bez zaměstnání!“

Máňa chtěla na své místo vedle Dany, avšak doktor Bureš ji zadržel.

„Sedněte si dozadu, slečno!“ vyzval ji zdvořile a sám usedl vedle Dany. Strhla ho komickým pohledem a spustila motor. Obratně řídila vůz po příkrém svahu a nevěnovala svému sousedu pozornosti. Doktor Bureš hleděl ztrnule před sebe a přemýšlel. Nepochyboval již skoro, že světlovlasá dívčina, která vzbudila jeho náhlý zájem, nemluvila pravdu. Byl by se vsadil, že adresa, kterou mu udala, není správná, že by ji marně hledal v Celetné ulici. Uznal však za nejmoudřejší, nenaléhat na ni. Však ji nalezne, bude-li chtít!

„Kam vás mám zavést, pane doktore?“ ptala se Dana, tvářic se nesmírně vážně.

„Bydlím na Vinohradech, v Mánesově ulici ... a vy?“

Dana se zasmála „Vždyť to víte!“

„Nic nevím, slečno! Nevěřím ani slovo z toho, co jste mi řekla!“

„Hrůza!“ zděsila se komicky.

Naklonil se k ní a jeho hlas zněl lichotivě:

„Neřeknete mi aspoň, jak se opravdu jmenujete?"

„Musí-li to být... tedy Máňa Kadlecová je má přítelkyně, ta, co je dnes se mnou..."

„A vy?"

„Dana... podivné jméno, že? Slyšel jste již, že by se moderní děvče jmenovalo Daniela?"

„Dana...," opakoval Bureš. „Zvláštní jméno.. připomíná mi den, jasný, veselý den. A dále? Nepovíte mi to?"

Dana se obratně propletla mezi auty na Václavském náměstí.

„Pokuste se vyzvědět to!" v jejím hlase bylo vyzvání, které Bureš přijal.

„Ujišťuji vás, že se o to pokusím, slečno Dano!"

V Mánesově ulici ukázal na dům, na němž Dana četla tabulku s jeho jménem: Advokát JUDr. Ivan Bureš,

„Jsem doma! Vidíte, že se nehalím v tajemství, jako vy!"

Dana mu s úsměvem podala ruku, kterou uctivě políbil.

„Na shledanou, slečno Dano!"

Vystoupil z vozu a stanul na chodníku, hledě za

modrým vozem, který se zvolna vzdaloval. Máňa, která se obrátila, viděla ho, jak stojí na kraji chodníku a zapisuje cosi do svého notýsku.

Doktor Bureš se usmíval, když si zaznamenal číslo Danina vozu. „Na to jistě nepomyslila," řekl si v duchu. „Nic snažšího, nežli vypátrat majitele modré Tatry, jejíž číslo znám!"

Dana přijela před Mánin dům jako bouře. Mánina maminka vyhlížela z okna Danin vůz. Měla tytéž mateřské starosti jako paní Jiříkovská, ačkoliv Daně bezmezně důvěřovala.

Obě přítelkyně vyskočily z vozu a vesele zdravily. A tu se stalo něco, v co Dana již vlastně nedoufala. Paní Kadlecová držela v ruce velkou bílou obálku a volala na Danu: „Máte tu dopis, slečno Dano!"

„Ježíšku!" vykřikla Máňa, „Dano, tvůj dopis přišel! Letím pro něj!" A zmizela v průjezdu.

Dana byla na chvíli jako omámená. Dopis tedy přišel! Nyní, když skoro na něj již nemyslela! Dokonce se jí zdálo, že pozbyl pro ni žhavého zájmu, který měl ještě dnes ráno, ba ještě odpoledne, nežli poznala doktora Bureše.

Již tu byla však Máňa a vítězně mávala velkou obálkou. „Dano, dopis!"

Ruce Daniny se přece chvěly, když ho přijímala od Máni. Tedy přece! Bude v něm odmítnutí, či naděje na splnění dávného snu?

„Otevři ho přece! Shořím zvědavostí!" pobízela ji Máňa.

Zvolna, skoro neochotně otvírala Dana dopis. Byl opatřen tištěným záhlavím: Universum, filmová společnost, a byl adresován slečně Daně Jiříkovské. Vyzýval ji, aby se dostavila ve středu, v 7 hodin večer, do kanceláře firmy, v Praze I., Rybní ulice č. 898, III. patro, za účelem zkoušky pro zvukový film.

„Dano, děvče, máš radost? Přece jsi měla pravdu!"

Dana hleděla zamyšleně na dopis.

„Proč mne zvou na večer?" řekla zamyšleně.

Máňa pokrčila rameny. „Asi mají těch zkoušek mnoho. Považ, vždyť se může každý přihlásit. Jistě mají přihlášek celé kupy!"

Dana ukryla dopis do kabelky a usedla k volantu.

„Nazdar, Máňo a na shledanou zítra!"

A rozjela se domů. Máňa potřásla udiveně hlavou. Podivné děvče, tahle Dana! Celý týden na dopis čeká, zlobí se, že nepřichází a nyní, když ho má v ruce, ani slůvka radosti od ní neuslyšíš! Či

by tím byla snad vinen onen doktor Bureš? Snad ji kariéra filmové hvězdy již neláká? Máňa pokrčila rameny po této úvaze a vrátila se zvolna domů.

Dana byla přivítána maminčinou výčitkou, že se zdržela tak dlouho. Na štěstí nebyl Zdeněk také ještě doma. Dana ho viděla oknem svého pokoje, jak hraje tennis s medičkou Milenou. „Zapomněl asi na večeři i na celý svět ve své zamilovanosti," pomyslila si Dana a podivno — dnes se bratrovi nesmála, jako obyčejně, nýbrž pociťovala pro něho a jeho city zcela přátelské porozumění.

Přečetla ještě jednou dopis a pak jej pečlivě ukryla.

„Uvidíme," řekla si v duchu. „Snad ze mne bude přece ještě filmová hvězda!"

Večer hýřila dobrým rozmarem. Vyprávěla o Barrandově, (o doktoru Burešovi se ovšem nezmínila) a zpívala samé moderní šlágry, až ji maminka rázně okřikla. Pak teprve se vrátila k národním písním a byla by zpívala do noci, kdyby jí Zdeněk energicky nezavřel piano.

Dnešní den byl opravdu krásný! Její nálada neutrpěla ani tím, že dosti pozdě večer spatřila z okna Pavla Hoška, který obcházel vytrvale Jiříkovských vilu.

III.

Dana stála s Máňou před vilou a důtklivě s ní hovořila. Vracely se ze školy a právě se rozloučily s Pavlem Hoškem, který je zase doprovázel, jako celý minulý týden. Neodradila ho naprosto Danina ledová lhostejnost a zatvrzelé mlčení, ve kterém po celou cestu ze školy důsledně vytrvala. Hošek mluvil vlastně jen s Máňou a ku podivu — zábava s ní mu nebyla nepříjemná. Pomalu docházel k náhledu, že Danina přítelkyně je velmi milá dívka, rozhodně milejší nežli upjatá, zamračená Dana. Jeho nešťastná láska se dostala do nebezpečného stadia rozhořčení a hněvu na Danu. Začínal její jednání kritisovat a řekl si konečně, že bude nejlépe neplýtvat svými city pro děvče, které pro něho nemá vlídného slova. A zabýval se vážně myšlenkou, vyzvat Máňu na neděli na malou procházku ve dvou. Byl to sice dosud jakýsi vzdor, kterým chtěl Danu snad vyburcovat z její lhostejnosti, v hloubi duše se však na schůzku s Máňou těšil. Začínal na ni hledět jinýma očima a to byl jistě slibný začátek jeho uzdravení z nešťastné lásky k Daně. Ještě se Máně o svých nedělních plánech nezmínil, úmysl tu však byl a nebylo daleko k jeho uskutečnění.

Byla již středa a večer měla Dana jít ke zkoušce pro zvukový film. Nemohla říci, že se na ni nějak zvláště těší. Byla vůbec v prapodivné náladě. Nepřiznala si to sice, doufala však přece, že se doktor Bureš ozve, že se pokusí vypátrat její jméno. Bůh ví, v co vlastně doufala! Avšak středa tu byla a po Burešovi nebylo ani památky. Dana byla zklamána — opravdu zklamána, ač se tomuto pocitu statečně bránila. Nyní přece zaujala její mysl hlavně večerní návštěva v kanceláři filmové společnosti.

Bylo nutno vymyslit si záminku, aby se dostala večer z domu a nebyla vázána časem. Kdož ví, jak se zkouška protáhne.

Dana byla však vynalézavá a věděla si vždycky rady. Ukazovala Máně dva lístky do divadla, které k tomu účelu koupila. Obětovala na ně peníze ze svých úspor, jak Máně drasticky vykládala.

„Vše pro umění, Máňo! Škoda je jich, těch lístků! Považ, na Voskovce a Wericha!"

„Snad to nebude tak dlouho trvat a můžeme přece jít," utěšovala se. „Šla bych hrozně ráda!"

„Nenaříkej," uklidnila ji velkolepě Dana, „až budu tou filmovou hvězdou, dostaneš na každý film volňásky! Tedy přijdeš k nám v pět hodin, v šest půjdeme! Platí?"

„Přijdu!" slíbila Máňa. „Jsem na to hrozně zvědavá. Jistě zvítězíš hned napoprvé!"

Dana se jen smála a rozběhla se domů. Máňa se zvolna vracela ulicí vzhůru.

Sama nevěděla, jak se to stalo, avšak náhle spatřila před sebou Hoška, o němž se domnívala, že je již dávno na cestě do továrny. A nežli se vzpamatovala, byl vedle ní a hovořil s ní tak mile, že se Máně srdce zatetelilo blažeností.

Bylo to vůbec možné? Či jen snila? Nebyl to však sen, Pavel Hošek šel opravdu vedle ní a nyní se jí dokonce ptal, zda by nechtěla v neděli podniknout nějaký pěkný výlet za Prahu? A poněvadž se již pustil tak odhodlaně po proudu, zapomněl, že chtěl jít jen na procházku a nabídl Máně dokonce svůj motocykl, na který byl hrozně hrdý. Máňa sama nevěděla, co odpověděla na jeho smělý návrh. Jisto však bylo, že nežli se ocitla, zardělá, s planoucíma očima, na schodech svého domu, měl Pavel Hošek její slib, že si s ním vyjede v neděli někam do jarní přírody. Asi mu to slíbila, protože jí při loučení ještě jednou její slib připomenul, Máňa však by byla chtěla přísahat, že o tom neví. Tak byla popletená a zmatená!

Pavel Hošek se však ubíral do továrny a měl

sladkobolný pocit, že se Daně pomstil za její chladnost. Pak však zvítězila v něm upřímná radost z Mánina slibu. Zklamaný ctitel Danin se hrdinsky uchýlil k přísloví, v němž jest jediná útěcha pro žaly tohoto druhu, že totiž „pro jedno kvítí slunce nesvítí" a že nešťastná láska je nejhorší nemocí, která nám kazí zbytečně život.

Máňa vyrukovala se svou novinou hned, jakmile přišla odpoledne k Daně. Smála se při tom pošetile, dala se pak dokonce do pláče a vůbec si počínala jako „smyslů zbavená," jak se Dana pohrdavě vyjádřila.

Hoškova zrada se jí naprosto nedotkla. Byl jí nesmírně lhostejný a měla z jeho odhodlání jen radost.

„Přeji ti ho ze srdce!" řekla klidně a poslala Máňu k umyvadlu, aby si rychle omyla oči.

„Hodila by ses také k filmu," dodala špičatě. „Pro roli první milovnice!" Máňa se zase usmívala v slzách a drhla si poslušně tvář drsnou Daninou žínkou, až všecka zrudla. Pak pocítila něžnou touhu skrýt svou tvář na Danině rameni. „Což ty, Danuško! Přála bych ti tolik, abys byla také tak šťastna jako já!"

„Děkuji," řekla Dana suše. „Ze mne bude filmová hvězda a lásku vypudím vůbec ze svého

života!" Hovořila sice klidně, přece však pocítila nepatrnou, bodavou bolest v místě, kde prý máme srdce. Umlčela ji však ihned a začala řešit otázku, jak se má pro tento významný večer ustrojit.

Rozhodla se konečně s pomocí Máninou pro vlněné šaty krásně červené barvy, které jí velmi slušely, jak Máňa nadšeně tvrdila. Poněvadž se hodily také do divadla, byly tedy jednohlasně zvoleny a za chvíli se Dana loučila s maminkou, s připomenutím, že se snad vrátí později, protože představení v Osvobozeném divadle trvá obyčejně dlouho.

Maminka to vzala mlčky na vědomí. Musila se přece smířit se svou moderní dcerou, která nepotřebovala již vůbec gardedámy. Paní Jiříkovská věděla však, že se může na Danu spolehnout. Její výchova, vedená přece trochu ve starém duchu, rozhodně Daně spíše prospěla nežli uškodila.

Tak se vydala Dana v průvodu věrné Máni na svou pouť za filmovou slávou. Jak skončí? To netušila dosud ani Dana ani Máňa, která se obětavě odhodlala zapomenout na chvíli na své nové štěstí a na Pavla Hoška a věnovat se cele dobrodružnému plánu své přítelkyně. Byl pochmurný podvečer, když vyšly do ulice. Počasí, tak zářivé v onu sobotu,

se od neděle změnilo. Drobný dešť padal vytrvale od pondělí a dnes sice nepršelo, avšak obloha byla olověně šedá. Vzduch byl příjemně vlahý, jako bývá v létě po bouři. Dana byla nezvykle zamlklá. Přece jen ji vzrušovala myšlenka, že učinila odvážný pokus, o němž rodiče nic nevědí. Jistě by s ním nesouhlasili, maminka by byla jistě hrozně nešťastná, kdyby se Danino tajné přání mělo uskutečnit. A nejhorší bylo, že Dana sama si nebyla již tak jista, že její touha je stále tak silná, jako dříve. Stala se s ní jakási změna, kterou si sama nedovedla vysvětlit. Bývá to ostatně obyčejně tak. Každé přání, byť by bylo sebe žhavější, pozbývá kouzla, jakmile se splnění jeho stává skutečností.

Bylo ještě dosti času, šly proto pěšky. Dana sama zamířila z náměstí Krále Jiřího do Mánesovy ulice. Máňa to sice zpozorovala, nezmínila se však ani slůvkem o podivné zálibě Danině v této dosti nevlídné ulici. Hovořila horlivě o všem možném, o filmové budoucnosti nové hvězdy, o zkoušce, o níž měla jen velmi neurčitý pojem.

Dana sice odpovídala, ohlížela se však nenápadně po domovních dveřích. Konečně! Zde to bylo! Spatřila štítek se jménem doktora Bureše, zvolnila dokonce krok, pak vykročila tím rychleji. Nač na

něho myslit? Zapomněl jistě, již ani snad neví o svém setkání se zlatovlasou Danou, která si z něho ztropila pošetilý žert.

Na Václavském náměstí je uchvátil večerní ruch a šum. Dana oživla. Se zájmem hleděla na osvětlené fronty biografů.

„Máňo, za rok tu snad bude můj obraz!" smála se vesele a Máňa jí přizvukovala.

Když zabočily do Rybní ulice, Danino nadšení poněkud zchladlo. Okolí bylo tu nevlídné a v tuto večerní dobu tuze nelákavé. Několik podezřele vyhlížejících mužů se za nimi ohlédlo, a Dana i Máňa měly jedinou myšlenku: dostat se co nejdříve odtud.

„Není to divné, že mají kancelář právě zde?" mínila Dana, ohlížejíc se po dveřích starých domů.

„Asi tu bylo právě něco volného," utěšovala ji Máňa. „Snad je to společnost úplně nová!"

Hledaly číslo a konečně se jim podařilo je nalézti.

Byl to starý, nečistý dům, plný prapodivných pachů, s vyšlapanými schody a tmavým průjezdem. Schody vedly do poschodí, na nichž byly starodávné pavlače, vedoucí do tmavého, dusného dvora. Odněkud se ozýval pustý křik a drsné nadávky a za jedněmi dveřmi klepal kdosi vytrvale, asi obuv-

ník, jak napadlo Máně. Na schodech byla tma a nikde ani stopy po domovníku.

Dívky se nerozhodně zastavily v průjezdu.

„Máňo, mně se to tu nelíbí!“ šeptala Dana a protivný strach jí sevřel hrdlo. „Zde to přece nemůže být... nikde nemají firmu!“

Máňa se vrátila před dům a pohlédla ještě jednou na číslo. Bylo správné, o tom nebylo pochyby! Vešla tedy zase do průjezdu, kde stála zkroušeně Dana, jež nemohla pochopit, že cesta k filmovému nebi by mohla vésti tímto zatuchlým, špinavým průjezdem, v němž zelo temné schodiště jako hrozivý jícen, jenž ji pohltí i s Máňou, jakmile na ně vstoupí.

Odněkud se zase ozvaly hlasy. Dana se konečně rozhodla.

„Pojď,“ řekla odhodlaně. „Zaklepáme na první dveře a zeptáme se!“

A s hrdinským sebezapřením se vydaly do prvního patra. Schody byly dřevěné a hrozně skřípaly. Na konci schodiště v prvním patře byly skleněné dveře na pavlač, které Dana rázně otevřela. Pavlač byla tmavá a do ní ústilo několik dveří. Na první Dana zaklepala.

Ozval se bručivý hlas a šouravé kroky. Dveře se

otevřely a v nich spatřily dívky rozcuchanou, špinavou ženu nevlídně se tvářící.

„Co chcete?" zeptala se příkře.

Dana si dodala odvahy a vyslovila svou otázku. „Hledáme kanceláře firmy Universum," řekla zdvořile, „nemohla byste nám říci, kde jsou?"

Žena se chraptivě zasmála a obrátila se do tmavé světnice.

„Slyšíš?" mluvila k někomu, koho nebylo v šeru vidět. „Zase je tu někdo a ptá se po té kanceláři ... a hned dvě! To musíte nahoru, do třetího patra, na pavlač," řekla pak Daně a přibouchla dveře.

„Dano, neměly bychom se vrátit?" šeptala Máňa, které začínalo být úzko.

Dana však energicky odmítla. „Pojď!" řekla rázně a pustila se do druhého patra. Tam to nebylo vlídnější, zato bylo ve třetím světleji. Na pavlači bylo také několik dveří a na jedněch odkryla Dana v šeru vytoužený nápis: Universum, filmová kancelář, úřední hodiny od 8—2. A za dveřmi tlumený hovor...

Tentokráte otevřela první Máňa a vstrčila skoro Danu dovnitř. A pak se obě udiveně rozhlédly.

Místnost byla skoro prázdná, jen u stěny stálo několik židlí. A na nich sedělo asi pět mladých žen,

více méně slušně oděných; dvě byly zcela mladé asi jako Dana a Máňa, měly výbojně nasazené radiovky a rudě nalíčené rty. Ve všech tvářích byl výraz napjatého očekávání. Obě mladé dívky se usmívaly a střídavě se shlížely v zrcádku, přičesávaly si vlasy a přibarvovaly rty. Dana pohlédla užasle na Máňu. To byly snad samé adeptky filmové slávy? Pohledy, paterých párů očí se zabodly do tváří nových příchozích. Nebyly tuze vlídné, patrně všecky mladé dámy viděly v Daně a Máně konkurenci. Nikdo nepromluvil. Dana nalezla prázdné dvě židle a usedla s Máňou poněkud stranou od ostatních. Proti nim byly skleněné dveře, za nimiž bylo světlo. Tlumený hovor zaléhal do tétopodivné čekárny, nebylo však rozuměti slovům.

Dana si prohlížela čekající ženy a začínala se bavit. Obě mladé dívky se pudrovaly a jejich rty byly již krvavě rudé. Chtěly patrně udělat velký dojem. Dana se naklonila k Máně a šeptala jí cosi, čemuž se Máňa začala smát.

V téže chvíli se otevřely skleněné dveře a v nich se objevil vysoký muž, vysloveně židovského typu. Byl dosti ošuměle oděn a jeho tvář se silnými, smyslnými rty a mohutným nosem, nepůsobila naprosto sympaticky.

Jeho tmavé, pichlavé oči přelétly skupinu dívek a zastavily se na Daně.

„Je tu slečna Jiříkovská?“ tázal se pak.

Dana vstala. „Ano,“ řekla dosti neochotně. Měla nejasné tušení, že provedla hloupost. Nejraději by byla prchla z této nevlídné místnosti, z blízkosti muže, jehož dotěrný pohled jí vháněl do tváře ruměnec studu a rozhořčení.

Muž se hluboce uklonil. „Račte posečkat, slečno,“ prosil a jeho hlas se zdál Daně podivně odporným. „Vyřídím nejdříve přihlášky těchto slečen!“ A zavolal jakési jméno, které Dana přeslechla. Jedna z obou nalíčených dívek vyskočila a vešla za mužem do pokoje. Zase se ozvaly hlasy a pak pronikl do čekárny zpěv. Nemelodický, vřískavý hlas zpíval nějaký moderní šlágr.

„Máňo, to je hrozné!“ šeptala Dana. „Máme prchnout?“

„Počkej přece,“ dodávala jí Máňa odvahy. „Nechává si tě na konec, protože se mu z těchto žádná nehodí! Slyšíš, jak to děvče skřehotá?“

Zpěv však umlkl a pak bouchly někde dveře. Dívka se do čekárny nevrátila, vyšla asi jiným východem, neboť dveře se zase otevřely a židovsky vyhlížející muž volal pak jedno jméno za druhým.

Ani jedna z příštích filmových hvězd se však ve zkušebním pokoji tuze nezdržela. Několikrát se ozval zpěv, při němž se Dana chytala za hlavu, jednou nebo dvakrát pronikl do čekárny dokonce úryvek rozčilené debaty.

Venku se zatím již úplně setmělo a v čekárně, kde hořela u stropu slabá žárovka, bylo jen matné polosvětlo. Poslední z čekatelek filmové slávy právě zmizela za dveřmi pokoje, zbývala již jen Dana a Máňa.

„Počkej zde na mne," šeptala Dana, „víš, že se tam skoro bojím? Tak jsem si to opravdu nepředstavovala!"

„Ani já," souhlasila Máňa a otřásla se podivnou úzkostí.

Bylo to tak podivné: dívky mizely za skleněnými dveřmi a pak zmizely úplně. Ozvaly se hlasy, pak bouchly někde dveře a byl konec. Dana vzpomněla bezděky na maminku, tatínka a Zdeňka, na svůj přívětivý domov i na školu. Co by doma řekli, kdyby věděli, kde je? Neprovedla skutečně něco hrozně pošetilého, nesedla na vějičku podvodníkům? Neměla času domyslit. Zase bouchly dveře a skleněné se otevřely. Muž se v nich objevil a pokynul Daně: „Prosím, slečno . . .!"

Dana stiskla Máně ruku: „Počkej!“ a vstoupila do pokoje, jako by se střemhlav vrhla do proudu řeky. Bylo tam světlo a spatřila ihned prostý psací stůl, několik odřených křesel, kulatý stolek, skříň s americkým uzávěrem a pak v rohu klavír.

Muž se židovskou tváří jí pokynul na křeslo.

„Račte se posadit, prosím!“

Usedla neochotně na kraj křesla a čekala na to, co přijde. A ztrnula při prvních slovech tohoto podivného zprostředkovatele filmové slávy.

„Jste tedy slečna Jiříkovská,“ mluvil protáhle, „pan otec má továrnu a vilu v Praze XIII., chcete hrát ve filmu, slečno... nabízím vám tedy zprostředkování, ovšem za náležitou odměnu. Zaplatíte předem 10.000 Kč, po angažování dalších 10.000 Kč. Za to dostanete hlavní roli v nejbližším filmu, který se bude natáčet. Poněvadž jsem předpokládal, že nemáte tolik peněz a že vaše rodina asi s vašimi plány nesouhlasí, opatřil jsem vše. Zde je směnka — tu jen podepíšete jménem pana otce, ostatní vše zařídím. Budete slavná, slečno,“ dodal s drzým úsměvem, „a váš pan otec jistě rád za vaši slávu zaplatí!“ A podal užaslé Daně směnku, již vyplněnou, opatřenou nějakými podpisy. Scházel jen jeden podpis, který měla doplnit Dana, která

tu seděla ztrnule, neschopna slova. Hněv, rozhořčení a strach bušily jí do spánků, ruce měla studené jako led. Měla jedinou myšlenku, že je tu sama v tomto hrozném domě, s mužem, jenž byl při nejmenším podvodník, ne-li něco horšího. Jak byla pošetilá! Sen o filmové slávě se rozplynul, zmizel náhle úplně, zbyla jen hrůza z tohoto dobrodružství, hrůza před mužem, který ji měl v moci.

Stál před ní a podával jí pero. „Račte laskavě doplnit podpis. Víte jistě, jak se váš pan otec podepisuje . . ."

Dana byla sice ohromena hrůzou, zbabělá však přece nebyla. Vstala a prudce odstrčila směnku.

„Co vás to napadá? Nikdy nic takového neudělám!"

Muž proti ní se usmál a jeho úsměv byl tak cynický a zlomyslný, že se Dana zachvěla.

„Uděláte, slečno! Pomyslete na filmovou slávu!"

Dana neodpověděla a pokročila ke dveřím do čekárny. Avšak muž jí zastoupil cestu.

„Rozmyslete si to, slečno . . . je to maličkost . . . a stojí to zato! Hlavní úlohu budete hrát! Zvítězíte jistě, jste tak krásná!"

Blížil se k ní a díval se na ni tak, že Dana zrudla hněvem.

„Pusťte mne! Má přítelkyně na mne čeká!"

„Dočká se, krásná slečno, dočká! Až podepíšete! Sám vás doprovodím!"

Kéž by byla již odtud! Kéž by nikdy nebyla poslechla své pošetilé touhy po filmové slávě! Úzkost ji dusila, měla hrozný strach z tohoto muže, který se k ní stále blížil. Dokonce ji vzal za ruku a když mu ji vytrhla s odporem, zase se tak usmál.

„Snad se nebojíte, slečno? Chci jen váš podpis..."

„Nic nepodepíši," křičela Dana úmyslně, aby ji Máňa slyšela... „udám vás!"

„Neudáte...," chtěl pronésti posměšně, tu se však ozvaly kroky před dveřmi pokoje, jež vedly asi na chodbu a někdo energicky zaklepal.

Zprostředkovatel filmové slávy a falešných směnek zaklel velmi jadrně a pootevřel dveře. Ty se však ihned otevřely úplně a Dana, chvějící se rozčilením a děsem, spatřila štíhlého, tmavovlasého muže s drobnou snědou tváří, jenž vstoupil do pokoje, kam nebyl rozhodně pozván.

Jediným pohledem přehlédl situaci. Spatřil bledou zdrcenou Danu v obranném postoji u dveří, směnečný blanket na stole a zamračeného muže.

A v té chvíli ho Dana poznala.

„Pane doktore!" vzhlédl udiveně a pak k ní rychle přistoupil.

„Slečno Dano! Co tu děláte?"

„Vysvětlím vám to!" vzlykala Dana, jež nemohla již ovládnouti své rozrušené nervy, „jen mne odtud odveďte!"

Usmál se trochu a otevřel dveře do čekárny, kde stála Máňa, bledá jako stěna. Uchopila Danu a chtěla s ní ihned prchnout. Doktor Bureš ji zastavil: „Počkejte, slečno, budu hned u vás! Jen maličkost si vyřídím s panem Porgesem."

Vrátil se do pokoje a zavřel za sebou dveře. Dívky zaslechly rozčilený hlas pana Porgese a klidný, velitelský hlas doktora Bureše.

„Dano," šeptala Máňa, „pro Boha, co to znamená? Co od tebe chtěl? Vždyť tě vůbec nezkoušel!"

Dana se uklidnila napětím všech sil.

„Až ti to povím, Máňo! Podvodník to asi je! Sama to nechápu, hlavně co od něho chce doktor Bureš!"

V pokoji byl hluk, ozvalo se tam několik cizích hlasů, pak bouchly dveře na chodbu a zároveň se otevřely dveře do čekárny. Doktor Bureš se v nich objevil s veselým úsměvem na rtech.

„Hotovo, mé dámy! Dovolíte-li, doprovodím vás a pak si všecko vysvětlíme!“

Vedl dívky po tmavé pavlači a po temných schodech. Teprve, když se za nimi zavřela vrata záhadného domu, oddychla si Dana. Svěží večerní vzduch ji ovanul a svět se před ní zase rozjasnil.

Na rohu ulice se doktor Bureš zastavil. „Máte přes čas, dámy?“ tázal se rozmarně. „Mohli bychom snad zajít někam do kavárny a povědět si své zkušenosti, nemyslíte?“

Dana nalezla zase svůj úsměv. „Přes čas máme,“ řekla trochu kajícně, „maminka totiž myslí, že jsme v divadle!“

„Výborně! Svěřte se tedy mé ochraně a odevzdám vás bez pohromy maminkám!“

Za chvíli seděli v kavárně na Václavském náměstí a doktor Bureš, obklopil Danu dojemnou péčí o její pohodlí. Viděl dobře, jak je rozrušená; byla ještě bledá a rty se jí chvěly jako postrašenému děcku. Sám jí nabídl cigaretu „na utišení nervů,“ jak s úsměvem podotkl a Dana ochotně přijala.

Teprve když vypili všichni kávu, zapálil si doktor také a vyzval Danu: „Teď povídejte, slečno Dano!“

A Dana se zpovídala. Ze všeho, i z té sobotní

lži. Tím mu ovšem neřekla nic nového, neboť doktor Bureš byl od neděle velmi činný. A zatím co Dana myslila, že na ni zapomněl, věděl již přesně, kdo je rozkošná, zlatovlasá dívčina, která si z něho ztropila v sobotu žert. Věděl všecko, skoro tak podrobně, jako onen pan Porges, který Danu vyléčil dokonale z filmové horečky. Dana se tedy zpovídala: ze své touhy po filmové slávě, vyprávěla o inserátu, na který napsala, o dopise, který dostala při návratu z Barandova, o své návštěvě v podivném filmovém atelieru, o všech čekatelkách, o návrhu pana Porgesa, který si zřejmě již dříve vybral ji, Danu, za svou oběť.

Doktor Bureš se jen usmíval, nesmírně spokojeně jak se Daně zdálo.

„Všecko klape!“ zněla podivná odpověď na Daninu zpověď. Když však spatřil tázavý a udivený pohled obou dívek, začal sám vysvětlovat:

„Nejdříve se musím přiznati také k malé mystifikaci,“ řekl zkroušeně. „Řekl jsem vám v sobotu, že jsem advokát — není to však pravda. Kancelář v Mánesově ulici patří mému otci, já tam jen bydlím. Mám zaměstnání celkem příbuzné — jsem vrchní komisař policejního ředitelství a v této hodnosti jsem se dnes šťastnou náhodou ocitl u pana

Porgesa. Byl již dávno podezříván z různých podvodů. Poslední byl trik se zvukovým filmem. Počítal s touhou dívek po filmové slávě —"

Dana se zarděla a sáhla po nové cigaretě — „a z dopisů, které ho došly, vybral ty, které se mu zdály nejvhodnější. Informoval se o majetkových poměrech a chtěl takto kořistit z touhy po slávě. Padělal směnky na otce svých příštích hvězd a doufal, že se některá dá chytit! Teď dá na čas pokoj . . . dostane jistě dost, aby se uklidnil!"

Dana žasla a trnula. Kdyby to tak věděl tatínek!

Doktor Bureš se k ní naklonil: „Ještě toužíte po filmové slávě, slečno?" ptal se a oči se mu smály jako tehdy na Barrandově.

„Pro Boha, mlčte!" prosila Dana. „Již nechci o ní ani slyšet! Do smrti nepůjdu do biografu!"

„Nezaříkej se," smála se Máňa, které se celé dobrodružství nyní líbilo. „Chceme jít přece v sobotu na Gustava Fröhlicha!"

„Vezmete mne s sebou?" nabízel se doktor Bureš.

„Vezmeme!" souhlasila Máňa za Danu a v duchu rychle přemýšlela, zda by mohla pozvat také Hoška. Proč by ostatně nemohla? Řekne mu hned zítra, uvidí alespoň, myslí-li to Danin bývalý ctitel vážně.

„Víte, že jsem vlastně hrozně rád, že jste na onen inserát odpověděla?“ řekl doktor Bureš Daně, když ji doprovázel asi za hodinu domů. Šli od Mánina domu, kde se sní rozešli a nějak bloudili mezi vilami pod vinohradskou vodárnou.

Dana na něho tázavě pohlédla, pak však sklopila rychle oči.

„Kdyby toho nebylo,“ pokračoval doktor Bureš a směle vsunul svou ruku do Daniny paže, „nebyl bych vás spatřil již dnes!“

„Což jste mne chtěl vůbec ještě spatřit?“ ptala se pošetile Dana a zapomněla údivem osvoboditi svou ruku.

„Myslím, že by to bylo jistě zítra,“ zněla klidná odpověď. „Zítra mám odpoledne volno, tedy nejvhodnější čas k procházce, nemyslíte?“

Dana mu sice neřekla, co si myslí, nežli však došli k Jiříkovských vile, slíbila, že na tu procházku zítra přijde. Slíbila tak bez rozmyslu jako dnes odpoledne Máňa. Doktor Bureš jí za její slib velmi radostně poděkoval a měl tolik plánů pro příští jarní a letní dny, že mu musila konečně připomenout, že na ni čeká ještě maturita a spousta učení.

Vyvrátil její tvrzení dlouhým výkladem o tom, že mnohem důležitější než maturita je láska a když

začala Dana pošetile tvrdit, že nemá na lásku čas, zastavil se náhle a nežli se mohla jen trochu bránit, zavřel jí rty smělým polibkem.

Jelikož se však musil po tomto hrozném činu kajícně omlouvat a Dana se dala prosit, nežli mu odpustila, prodloužila se cesta domů ještě o půl hodiny.

Konečně byla však Dana přece doma, ve svém pokojíku a tiskla planoucí tváře do polštářů.

Zapomněla již úplně na pana Porgese a na hrůzu, kterou prožila. Myslila jen na Ivana Bureše a na jeho smělost, která byla vlastně hrozně krásná a příjemná.

„Snad měl přece pravdu," myslila, „snad je přece láska důležitější nežli maturita a filmová sláva! Rozhodně je krásnější," dodala si v duchu a pak usnula s něžným úsměvem na rtech . . .

DOSLOV.

Na podzim konala se v kostele svaté Ludmily slavná svatba a továrna pana Jiříkovského byla ozdobena krásným praporem, na němž byl vyšit umělecký sud.

Dana se vdávala a její maminka plakala radostí, kudy chodila. Konečně nalezla svou moderní dceru

a konečně si porozuměly! Shodly se znamenitě ve starostech o výbavu a nový byt, jen maminka musila se jen přizpůsobit Danině vkusu. Pan Jiříkovský zářil, protože se mu Ivan Bureš znamenitě líbil. A když se mu Danin ženich přiznal, že hraje také rád v kuželky, byl by ho příští tchán objal. Zdeněk si liboval, že bude v rodině někdo od policie a protože tím byl vůbec učiněn první ústupek pravidlu, že členové rodiny Jiříkovských smějí hledat nevěsty a ženichy jen mezi obchodníky, prohlásil veřejně, že si vezme Milenu a zařídí jí v přízemí ordinaci. Bude dětskou lékařkou, což je povolání pro rodinu velmi praktické dodal — a Dana mu za tuto nemístnou poznámku vjela do vlasů.

Dana se po maturitě vůbec změnila. Filmové nebe pro ni již neexistovalo, zato v sobě objevila talent pro kuchyň a domácnost. Maminka tvrdila, že je to dědictví po její rodině, jež bylo dosud v Daně latentní a propuklo teprve, když se zamilovala.

Ať tomu bylo jakkoliv, dnes měla Dana svatbu a byla nejen krásnou, nýbrž i šťastnou nevěstou. Doktor Bureš se nemohl na ni vynadívat a snil jen o chvíli, kdy ji sevře do náručí a políbí ji tak vroucně, aby poznala všecku jeho lásku.

A ještě někdo byl šťasten o této svatbě (mimo Zdeňka a Milenu, příští dětskou lékařku rodiny Jiříkovských a Burešů). Danina věrná přítelkyně Máňa, pro kterou byl onen výlet na motocyklu tehdy úvodem k pohádce, která byla skoro tak krásná, jako Ivanova a zlatovlasé Dany.

KONEC.

Dr. Jaromíra Hüttlová:

ALENČINA LÁSKA

—

Dr. Jaromíra Hüttlová:

FILMOVÉ NEBE

VYŠLO V NÁKLADU 10.000 VÝTISKŮ

JAKO 58. SVAZEK

ČERVENÉ KNIHOVNY

VYDÁVÁ

„RODINA“

NAKL. AKC. SPOL. V PRAZE II.,

KLIMENTSKÁ 20-24.

O